



649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

šentjurski lokalni časopis

letnik: VI, št. 10

26. oktober 1999

cena 250 SIT

poštšina plačana pri pošti Šentjur



Prvi zid prebarvan

Prihaja v hladne zimske dni,
da vam ogreje dušo in kosti!



Kmalu tudi v Šentjuru!

**Preživeli smo še
en občinski praznik**

**Anketa o Slomšku
in občinskih mašah**

Na sledi stanovanjskemu denarju

**Zgodba o županu in
premladih novinarjih**

Seksološki priročnik

Lucija spet na delu

Konec šentjurskega nogometa?



Petra Voga Kumer s.p.
Drofenikova 16,
3230 Šentjur
Tel.: 063/740-152
GSM: 041/733-268

Nudimo vam

- okulistične preglede vida •
- velika izbira modnih korekcijskih okvirjev priznanih znamk •
- vrhunska kvaliteta korekcijskih stekel (Zeiss, Essilor, Tokai, Sola...) •
- velika izbira sončnih očal •
- velika izbira tekočin za kontaktne leče (AOSept, Miraflex, Solo Care, Bausch&Lomb, Opti Free, Soft wear saline...) •
- nudimo tudi pribor za shranjevanje in čiščenje očal •

**Za vas posluujemo vsak delovni dan od 9^h do 17^h,
ob sobotah pa od 9^h do 12^h.**



**PROTECT
SERVIS**

Leona Dobrotinška 27, 3230 ŠENTJUR

GUME

Gaberšek Milan, Šentjur (063) 746 110, 743 416; Šmarje (063) 821 918, 819 02 40

• **VULKANIZERSTVO** • **AVTOPRALNICA** • **AVTOOPTIKA** • **OBNOVA GUM** • **BISTRO** •

NE ČAKAJTE NA PRVI SNEG

Sedaj je čas, da ugodno obujete vaše vozilo v M + S zimske gume - izkoristite 10% POPUST!



PILOT ALPIN

XM+S 130

XM+S 330



ESKIMO

TS 790

KRISALP

OBNOVLJENE **GAMIX** GUME



MG ALPIN

M+S 130

M+S 200

ALUMINIJASTA IN JEKLENA PLATIŠČA



SATURN PLUS



FORMULA 1 PLUS

Sava

Barum



GAMIX

Continental

FULDA
VISOKA NEMERNA TEHNOLOGIJA

BRIDGESTONE

GOODYEAR

DUNLOP



NOVO steza za testiranje
ZAVOR in AMORTIZERJEV

**PRI NAKUPU GUM ALI PLATIŠČ
ZA OSEBNA VOZILA VAM OB
TAKOJŠNJEM PLAČILU NUDIMO**

10% POPUST

**BREZPLAČNA MONTAŽA
MOŽNOST PLAČILA NA VEČ ČEKOV**

Delovni čas...
delavnik 8h - 18h
sobota 8h - 12h



Čistimo vse vrste oblačil in tkanin

EKSPRES

ČISTILNICA IN PRALNICA

"MACKOŠEK"

C. Kozjanskega odreda 4, ŠENTJUR
Telefon: 063/740-085



Ob sklenitvi
KASKO zavarovanja
vam podarjamo

Adriatic
zavarovalna družba d.d.

Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
Šentjur, GSM: 041/745-601,
doma 063/482-842

35%

**KOMERCIALNI
POPUST!**

Brezplačno vam bomo izračunali premijo za vaš avto
in vam jo po pošti poslali domov.

Pokličite 041/745-601 (Agencija Šentjur)

Oktobrske refleksije

Narave se ne da ukaniti: kljub obilici toplih, skorajda poletnih oktobrskih dni, nam dolge hladne sence, pa rjavo listje, bodisi tisto, ki se še drži svojih vejic, kot ono, ki nam po gozdnih poteh mrtvo blagodejno šelesti pod nogami, oznanjajo neizogiben prihod otožne in nemočne novembrske sivine. Poletnega izobilja energije je morda le še za bežen pogled nazaj.

Se je sploh zgodilo kaj pomembnega?

Na osebnih ravni ne morem mimo obrobne dogodka, ki me je močno zaznamoval: na sestanku vodstva šentjurske SDS sem bil kar dvakrat postavljen pred prehudo preizkušnjo. Predsednik Justin je meni nič tebi nič postavil normo, ki se ji ni nihče uprl, da o dogajanjih v stranki ne smem več pisati, ker ga preveč poznam in zato škodim njenemu ugledu. Sicer da je res, kar sem napisal, a je vseeno škodljivo. Ko je k tej odločitvi pridala svoje še primitivna logika pravice do mnenja in govora samo za glasne (Koželj s Planine), ki je dobila domovinsko pravico v vodstvu občinske SDS, se mi ni bilo težko odločiti. Načeli javnosti dela in enakopravnosti pač nisem pripravljen zamenjati za tako bedno obliko strankarske discipline, kot jo ponujata predsednik Justin in podpredsednik Koželj. Ne, ne izstopam še iz stranke, a bom odslej le od zunaj, kot se reče, opazoval politična dogajanja in pisal tako kot menim, da je prav. Upam, da bo ta odločitev koristila meni, ŠN in šentjurski javnosti.

Tudi občinski praznik je pustil nekaj rahlih sledi. Dogajanje na Prevorju ni bilo nič posebnega, nič spektakularnega. Slovesna seja občinskega sveta (mislim, da ni bila prisotna niti polovica občinskih svetnikov) je bila prozaična, v slogu proslavljanja »delovnih zmag«, kar niti ni tako moteče, kot je bilo moteče dejstvo, da na praznovanju nismo imeli takorekoč nobenega uglednejšega političnega gosta. Le pisne čestitke in pozdravi, ki jih je sicer lepo zdeklamiral podžupan Čokl, so glasno oznanjale, da se Šentjur spet potaplja v nekdanjo politično (in finančno) anonimnost. Župan in poslanec Malovrh je očitno s svojim »štrikanjem« v Državnem zboru in večnim slalomiranjem med načeli in koristmi do dna pokuril ves politični kapital šentjurskega Demosa ter ostal sam, zapuščen in gol. Nekaterih stvari se tudi nadvse pragmatični politik pač ne bi smel nikoli odreči. Kot vse kaže, se zgodovina ponavlja: tako kot v času socializma nismo znali pravi čas izplavati iz rigidnih vod politične pravovernosti, tako smo zdaj ostali ujeti v spone neke preteklo družbene filozofije. Pretežno cerkveno obeležje občinskega praznovanja, ki je letos kulminiralo, tudi zaradi Slomška, je le obrobno znamenje tega trenda, ki poleg vsega drugega vodi šentjursko javnost v prav nič simpatično polarizacijo med verne in neverne.

Ce je do nedavna vse kazalo, da sta obstoj in organiziranost tako imenovane »laične« javnosti (boljši izraz bi vsekakor bil liberalne javnosti, a ker se ta pojem pri nas povezuje skoraj izključno s stranko LDS, ni najbolj ustrezen) na Šentjurskem le utopija, sedaj kaže, da je prišlo na tej črti do določenih premikov. Vse bolj očitno je, da v občini prihaja do »kulturnega boja« med dvema skupinama kot nadomestek za pravi (a večini antipatični) politični dialog ali spopad. Se tega zavedajo ali ne, vsebinski antagonisti občinsko - cerkvenemu bloku so postali študentje, bodisi v Študentskem klubu ali v Društvu za razvoj Šentjurja. Takšna opozicija je komaj zaznavna, a je vendarle tukaj. V trenutku, ko oblastna hierarhija organizira pobožnost na Slomu, študentje lepšajo mesto, poslikavajo protihrupno ograjo; nekaj dni zatem, ko imata Cerkev in Občina množično fešto v Kulturnem domu z Zambijsko katoliško skupino, imajo študentje v istem prostoru nič manj množični, a povsem drugačen rock koncert; ko oblastna hierarhija s pomočjo Cerkve bučno praznuje občinski praznik, študentje razpravljajo o ekonomiki in podjetništvu. Prav, četudi gre res za povsem slučajno istočasnost, gre vendarle za izrazito različnost, ki jo oblastni blok sicer še vedno obvladuje s svojimi ljudmi (Oto Pungartnik, Rudi Mestnšek in Diaci v Društvu za razvoj Šentjurja oziroma Neodvisni listi) in občinskimi financami (plačevanje raznih prireditev, financiranje SKMŠ...). Po mojem mnenju je trenutek, ko bo brezoblična »laična« javnost dobila svojo obliko.

Tudi občinska priznanja imajo verjetno svoje (zanimivo) ozadje. Žal je komisija, ki jih je podeljevala, ostala zaprta za javnost in je zato nemogoče argumentirano ocenjevati, v kakšni meri je politizacija presešla strokovnost. Bolj kot tisti, ki so priznanja dobili, očitno so neproblematični in splošno sprejemljivi za vse, so zanimivi oni drugi. Pa čeprav bi o prvem nagrajencu dr. Igorju Grdinu veljalo tudi kaj reči. Pa ni kaj reči. Na podelitvi plakete se ni pojavil, v ŠN nam ga ni in ni uspelo predstaviti. Tako mi je preostala le davna izkušnja z njim, ko sem ga kot strokovnjaka prosil za pomoč pri ustvarjanju ŠN, pa je bil njegov odgovor nadvse kratek: »Ne! Zato, ker ne.« Seveda je to premalo, da bi lahko sodil o prejemniku najvišjega občinskega priznanja, nekaj pa le je. Da pa sta se zanj potegnili tako desnica (SLS) kot formalna levica (predsednik ZLSD in KS Šentjur mesto), je lahko znamenje njegove zaslužnosti ali pa tudi le »kulturnega boja«.

O priznanjskem debaklu bivšega ministra in našega rojaka Slavka Gabra, ki je prav gotovo za razvoj občine vsaj tako pomemben kot je Ponkovič dr. Buser, ki je priznanje soglasno dobil pred tremi leti, je možno reči, da je odletel zaradi idejnih razlogov in naše znane politične ortodoksosti. Vsekakor smo zamudili lepo priložnost, če je res, da je odstopil z ministrskega položaja zato, ker ga LDS pripravlja na pomembnejšo državno funkcijo.

Dan mrtvih je dan spominov in razmisleka, zlasti za generacijo, ki se več ne izmika besedam in mislim o končnosti življenja (Kako prikladen nadomestek za ostro in hladno besedo smrt!). Mladi tako ali tako ravna jo in mislijo, kot da so večni. Ne verjamem, da bi se lahko kak človek neprizadeto soočil z vprašanjem svojega konca, zato misel nanj izrivamo iz zavesti in iščemo zadnjo resničnost v bogu, atomih, vesoljnem duhu..., ali je sploh ne iščemo. Ukaniti smrt je ena človekovih večnih skušnjav. Tudi zato nam je iz dneva mrtvih uspelo narediti več ali manj družabni dogodek, ki se slučajno dogaja na pokopališču, in dan cvetličarjev. Tisti klasični napis na notranji strani pokopališkega portala »Kar smo mi, boste tudi vi« je postal že skorajda moteč...

Franc Kovač

Živali so čuteča bitja

Spoznanje, da so živali bitja, ki čutijo podobno kot človek in zato trpijo zaradi človekove brezbriznosti, brezčutnosti ali malomarnosti, nas obvezuje, da se zavzemamo za njihove pravice. Policija, veterinarska inšpekcija, šole, duhovniki, starši in vsi drugi lahko mnogo pomagamo.

Zima se bliža in spet bodo mnoge živali trpele zaradi mraza. Zlasti psi so občutljivi. Poskrbite, da bodo imeli svoje bivališče, suho ležišče na deskah in ne na betonu ali v blatu, da bodo dobili enkrat do dvakrat topel obrok hrane, da bodo pri najhujšem mrazu dobili zavetišče v hlevu ali hiši. Manj kot 4 metre dolga veriga, premajhen zamrežen pesjak, osamljenost v garaži, kleti ali oddaljenem kozolcu, premalo izpustov... vse to je mučenje. Pes mora čutiti in živeti kot član družine!

Štefka K.

**Naslednja številka Šentjurskih novic
izide v torek, 23. novembra 1999**

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Dušana Kvedra 11. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Postavitev in oblikovanje: Samo Gazvoda. Tisk: Grafika Gracer, Celje. 8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva: D. Kvedra 11, Šentjur. Telefon: 063 741-500, 041 759-816. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-601-24123.

Praznik občine Šentjur

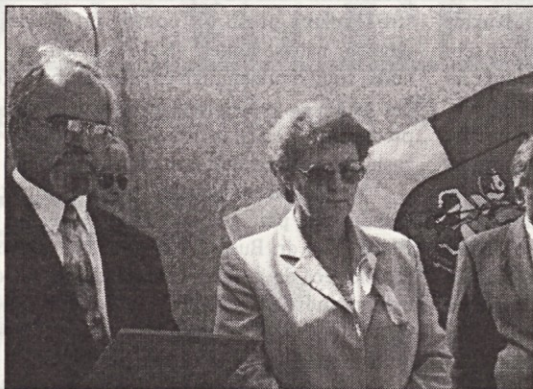
Občina je praznovala na Prevorju

Točno opoldne, ko je zvon na prevorski cerkvi odzvonil opoldansko avemarijo, se je na dvorišču nove prevorske šole pričela osrednja slovesnost letošnjega občinskega praznika: drameljski ženski pevski zbor je z Zdravico naznanil začetek slavnostne seje občinskega sveta, ki jo je vodil in dirigiral podžupan Čokl. Pred slavnostno okrašeno tribuno se je zbralo le okrog 100 ljudi z vse občine, od številnih »tujih« povabljenih gostov pa se je vabilu odzval le kozjanski župan Planinc. Celo iz »bratskega« Dobja ni bilo nikogar. Zlasti opazna in skorajda grozljiva je bila popolna odsotnost uglednih ljudi iz prestolnice, kar se do sedaj ni dogajalo.

Pozdravu predsednika sveta KS Pajeka je sledil županov govor. Še enkrat je naštel številne dosežke preteklega leta oziroma kar daljšega obdobja, med njimi je nekoliko presenetljivo postavil na prvo mesto Slomškovo beatifikacijo, za njo pa so prišli na vrsto nadaljevanje investicij v vodooskrbo (v preteklem letu je šlo za vodovode 87 milijonov občinskega denarja), odprtje doma upokojujencev in dela na šentjurskem pokopališču. Ob teh uspehih se je še pohvalil s preporodom šentjurskega kulturnega življenja (kakovostna rast pevskih zborov, literarni zbornik...), z uspehi športnikov (Kolenčeva srebrna kolajna s svetovnega prvenstva v tekvandoju), še več besed pa je namenil prihodnjim načrtom, čistilni napravi (v Šentjurju očitimo le 5% odpadnih voda, pa še te le z nesigurnimi rastlinskimi čistilnimi napravami), nadvozu nad železnico, pločniki, vodovodi. V obilici lepozvenečih besed je bil opaznejši njegov poudarek na

kar naj bi se zgodilo celo v obliki gospodarske družbe, je pričakovati, da je šlo za pripravo večjega posega v občinske finance.

Potem so drameljske pevke pod vodstvom Blanke Pasarič prijetno zapele



Irena Erjavec - priznanje za delo za mlade

nekaj bolj ljudskih melodij, Hočevarjeva fanta sta urezala eno »Avsenikovo«, vmes pa sta župan in podžupan podelila letošnja občinska priznanja. Prvi so bili na vrsti najboljši učenci šentjurskih šol - ali je bilo v atlasu sveta še kaj bolj oprijemljivega, ne vem. Predsednik sveta KS Prevorje Mirko Pajek je dobil občinsko priznanje za uspešno vodenje krajevne skupnosti, predsednik KS Ponikva Anton Vrečko je prevzel priznanje za uspešno delo ponkovskega turističnega društva, županova tajnica Irena Erjavec pa za prizadevno delo v Društvu prijateljev mladine. Najvišje občinsko priznanje, plaketo občine Šentjur, je presenetljivo bilo podeljeno dr. Igorju Grdini, literarnemu zgodovinarju in izrednemu profesorju na filozofski fakulteti v Ljubljani in sicer za njegovo znanstveno delo in za sodelovanje pri pisanju brošur in zloženok o Šentjurju. Grdina je verjetno najmlajši prejemnik tega občinskega odličja v zgodovini občine, zato

so se nekateri spraševali, kdo to sploh je in če občinski funkcionarji vendarle niso malo preveč pohiteli s tem odlikovanjem. Grdina se na svečanosti ni pojavil, zato mu bo plaketa podeljena ob drugi priložnosti.

O b č i n s k o praznovanje, ki tokrat po svoji režiji ni p r e s e g l o n a j s k r o m n e j š i h

»real-socialističnih« slavi delovnih zmag, je bilo v dobri uri mimo. Mislim, da sta bila svečanost in pogostitev, ki sta se zgodila dan prej v čast praznika mesta Šentjur, bistveno na višji ravni.

Odprtje prevorske šole

Medtem ko je občinska slovesnost izzvenela, se je na prizorišče zgrnila kar trikrat večja množica, ki je prišla na slovesno odprtje šole. Prišli so takorekoč vsi, ki v šentjurskem šolstvu ali šentjurski javnosti kaj pomenijo. Prvo besedo so dobili otroci, tudi učenci prevorske šole, nato šentjurski pihalni orkester, pa prevorski tercet DOMIMA, zadnjo pa funkcionarji, ravnatelj slivniške šole Mestinsk in župan Malovrh. Nekaj bolj plahih besed je spregovorila tudi državna šolska sekretarka Taštanovska, ki je s svojo navzočnostjo skušala rešiti čast odsotne prestolnice. Ob obilici vznesenih in več ali manj leporečnih misli je bil še najzanimivejši Malovrh, ki se je spet spravil na medije. Okaral je osrednje slovenske medije, ker ni bilo nikogar na slavnostnem prizorišču, bili pa so tu takrat, ko je šlo za izsiljevanje gradnje šole, zaradi česar naj bi bili tudi eden izmed krivcev za izredno drago in forsirano gradnjo. Pohvalil pa je lokalne medije, NT - RC, Štajerski val, VTV..., ki verno prenašajo v eter njegove informacije. Šentjurskih novic ni niti omenil, kaj šele da bi jih okaral.

Tehničnih in drugih podatkov o izgradnji šole smo slišali komaj za pokušino. Zvedeli smo, da je cena izgradnje šole, sedaj je v njej 17 učencev, od prvotnih 50 milijonov SIT porasla na preko 130 milijonov, da jo je zelo uspešno gradil velenjski Vegrad, da je v šoli okrog 1000 m² koristnih površin, poleg tega pa naj bi v prizemlju, ki ga gasilci niso marali, še ostalo nekaj prostora za bodočo proizvodno dejavnost.



Šolarji s Prevorja med nastopom

Po slovesnosti je sledil ogled šole. Množica ljudi, ki je napolnila vso šolo, je bila navdušena, obrazi Prevorjanov pa so sijali od zadovoljstva. In res so imeli kaj videti: zelo prijetni, svetli in živahno poslikani šolski prostori, velika knjižnica, telovadnica, kuhinja... so na obiskovalce napravili izjemno ugoden vtis. Ogled se je končal ob pestrem ruskem šanku v večnamenskem prostoru, ki so ga bogato založile prevorske ženske, vhod vanj pa je, vse dokler nista praga prestopila župan in Taštanovska, kot ljuti cerber branila šefica šole Frecetova. Med dobrotami je bilo tudi nekaj prevorskih specialitet, na primer ocvirkova in praznična pogača.

Ko je tudi meni zlahtna kapljica malo bolj razvezala jezik, sem nekaterim, ki so me bili voljni poslušati, nakladal, da imajo verjetno najbolj razkošno šolo, če že ne v vsej Sloveniji, pa zagotovo v regiji, saj v njej pride na vsakega učenca preko 50 m² šolske površine in astronomskih 8 milijonov tolarjev vložka, kar je približno toliko kot stane solidna družinska hišica, da je v šoli več umivalnikov kot je učencev, da to pomeni, da naša država bodisi izjemno ljubi Prevorjane, ali pa razmetava z denarjem... kar je imelo za posledico val ogorčenja in skorajda prisilni izgon »iz raja«. Zato sem se svojih lahkomišelnih besed pragmatično koj pokesal in jih raje prihranil za tole priložnost.



Mirko Pajek - priznanje za vodenje KS

pomenu vzpostavitve tako imenovane kozjanske regije, kar naj bi bilo Malovrhovo nadaljevanje pred desetletji začete politične kampanje za pomoč nerazvitim območjem. Ker je sedaj ta zamisel vezana na ustanovitev Skupnosti kozjanskih občin,

Praznik občine Šentjur

Izzvenevanje Slomškove blaženosti - koncert v ponkovški cerkvi

Letošnji občinski praznik je minil v senci Slomškove beatifikacije. Občinska slovesnost na Prevorju je bila v organizacijskem, finančnem in po obisku mačji kašelj v primerjavi s Slomškovimi prireditvami na Ponikvi, ki so tudi bile vključene v proslavljanje občinskega praznika. V soboto zvečer, 25. septembra, je Anita Koleševa v imenu Sklada RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti v farni cerkvi na Ponikvi organizirala zborovski koncert Slomškovih pesmi »Glejte, že sonce zahaja«. Nastopilo je 8 zborov iz vse občine, kot gostje pa družina Galič. Slavnostna govornika sta bila dr. Jože Pogačnik in župan Malovrh. Pogačnik je obširno govoril o Slomšku, Malovrh pa je Ponikvo kar povezal s Šentjurjem v eno mesto, kar je ponkovski lokalni oblasti, ki še vedno ni pozabila svoje izgubljene »osamosvojitvene vojne«, rahlo dvignilo pritisk. Lepota, prostranstvo in akustičnost ponkovske cerkve so dali prireditvi poseben ton. Kljub temu, da so med poslušalci bili vsi, ki menijo, da sta jim kultura in politika pisana na kožo, cerkev ni bila tako polna, kot bi bilo pričakovati. Če bi odšteli številne nastopajoče, mislim, da tudi vse klopi ne bi bile zasedene.

O samem programu ni reči kaj posebnega. Slomškovi blagozveneči ljudski poeziji in podobni melodiki so nekaj več, vsaj po aplavzu sodeč, dodali le pevci iz Jakoba, poslušalce je navdušila tudi solistka iz ponkovskega komornega zbora, drugi pa so ostali na ravni svojih znanih kvalit. Kljub temu, da je šlo za javni koncert, so pevski nastopi več ali manj ustvarjali vzdušje ljudske pobožnosti, kar je imelo za posledico, vsaj tako sem opazil, rahlo dolgočasenje pri tistih, ki jim vera in Slomšek nista bila položena dovolj globoko v dušo. Rahlo me je razočarala družina Galič, s svojim pocukranim in komercialnim nastopom, nastop združenih zborov na koncu pa je seveda navdušil.

Maša na Rifniku

Tradicionalna Maksimiljanova maša na Rifniku je bila zadnja med prireditvami, posvečenimi občinskemu prazniku. V nedeljo, 10. oktobra, se je Rifnik kopal v prazničnih sončnih žarkih. »Kraj, kjer čas teče nazaj, kjer doživljajo zastoje ob popoldanskih konicah le gozdne mravlje«, tako so ga opisali krajani Rifnika na svojem vabilu, je tisto nedeljo teptalo kakšnih 200 do 300 obiskovalcev in komaj kaj manj avtomobilov, ki so se razvrstili po Bohinčevi njivi. Sama maša in pevski nastop zbora Ivan Cankar z Vrhniko sta bila povsem rutinska in ne zaslužita posebnih besed. Med udeleženci maše je bilo precej »turistov«, takšnih, ki niso ravno navajeni držati sklenjenih rok, pa tudi ves vrh občinske uprave z županom in podžupanom na čelu, kar pa ni zbujało niti pol toliko zanimanja kot reklamna majica na preznojenem hrbtu znanega šentjurskega podjetnika, ki je ponujala telefonske številke »vročih deklet«. Kako so se Rifničani po maši družili z obiskovalci in jim predstavili dobrote Rifnika - spet citat z vabila - ne vem. Kakšnih posebnih priprav, razen manjše pogrnjene mize, ki bi komaj zadostovala za občinske može, nisem opazil. Pred Bohinčevo domačijo je bilo razmeščenih ob s kmečkimi pridelki lepo dekoriranem lojtrskem vozu kar precej miz in klopi, ki so čakale na žurke. Opazil sem tudi stojnico z zlatarskimi izdelki po rifniških vzorcih, in še eno z rifniškimi spominki, ki so jih prodajali v korist študentov z Rifnika (kar zvita komercialna poteza!). Bi rekel, da gre v primerjavi s prejšnjimi leti za napredek, za katerim sem slutil zamisli znanega rifniškega vinogradnika Acija Urbajsa.

Nedeljski shod na Slomu

V nedeljo, 26. septembra, se je zbralo okrog 4000 vernikov in drugih radovedenežev na Slomškovi slovesnosti na dvorišču njegove rojstne hiše. Začelo se je z blagoslovitvijo romarske poti Ponikva-Slom (v stilu Titovih časov so jo asfaltirali le dan ali dva pred slovesnostjo), nato je sledil bolj skromen kulturni program z nastopom šentjurskih pevcev in pihalnega orkestra, sledila pa je osrednja prireditev, maša mariborskega škofa Krambergerja, blagoslovitev Slomškove svetniške sobe, pridiga o Slomšku, množično obhajilo in na koncu zahvale nastopajočim in organizatorjem. Opazen je bil nastop združenih cerkvenih pevskehi zborov dekanije, ki so mašo odpeli prav dopadljivo. Na drugi strani hladilnice so bili razmeščeni številni šanki, s šotorom iz Dobrine pokrite mize, kjer sta Turistično društvo Ponikva in župan Malovrh pogostila okrog 300 nastopajočih. Za svoje telesne potrebe pa so, seveda za svoje denarje, lahko poskrbeli tudi drugi romarji. Na provizoričnem odru je bila pripravljena tudi »mehanizacija« ansambla Vikija Ašiča, ki je po končani pobožnosti poskrbel za bolj posvetno vzdušje. Vreme, čeprav je bila napoved zelo slaba, se je

takorekoč čudežno dobro držalo vse do mraka, ko je dež verjetno razgal tudi najbolj zagnane veseljake, kar pa bi spet lahko bilo Slomškovo maslo, ki je bil, kot je znano, vse prej kot naklonjen takšnim pregrehe vzbujajočim veselcam.

Ni pa se dalo prezreti, da na Slomu skorajda ni bilo političnih funkcionarjev, z izjemo župana Malovrha, pa še ta je bil več ali manj anonimen v množici. Prva violina prireditve in tudi same pobožnosti pa v bistvu ni bil škof Kramberger, temveč domači župnik Herman, ki je držal vse niti v rokah. Ni se dalo prezreti njegove pokončne samozvestne drže in avtoritativnega glasu, s katerima je obvladoval vse dogajanje. Njegova gorečnost, pa tudi navzven očitna preobrazba, verjetno odraz njegove vidne vloge pri sprejemu papeža v Mariboru, je bila skorajda že moteča. Ko ga je na koncu v soj žarometov s svojo zahvalo še posebej postavil škof Kramberger, sem slišal med Ponkovljani komentarje, da se mu obeta napredovanje in da ne bo več dolgo »podeželski« župnik.

Matiček se ženi

Gledališke predstave v Šentjurju zagotovo niso "bestseller". Nasprotno. Kadar v naš kraj pridejo na obisk gledališniki, ponavadi igrajo na pol prazni dvorani. Večina gledalcev je navadno iz vrst organizatorjev, preostali pa so res tisti ljubitelji odrske umetnosti.

Zgodba iz uvoda se je ponovila tudi v soboto, 18. septembra. Občina in Zveza kulturnih društev sta za ogrevanje pred občinskim praznikom v goste povabila naše koroške rojake iz Šentprimoža na Koroškem. Slovenci so v tem avstrijskem kraju izredno dobro povezani in organizirani. Poleg kulturnega društva imajo tudi svoj teater, Gledališče ob Dravi imenovan. Naša občina z njimi že dolga leta goji prijateljske odnose, dva "svetnika", Primož in Jurij, pa si redno vračata obiske.

Letos so k nam prišli gostje iz Šentprimoža s svojo gledališko predstavo *Matiček se ženi*, vsem znano prvo slovensko komedijo-satiro izpod peresa Antona Tomaža Linharta so izvedli na zelo solidnem nivoju.

Odziv občinstva je bil dober. Kakšnih salv smeha sicer ni bilo, a je to razumljivo, saj je "*Matiček se ženi*" prej

satira kot pa komedija. Kakšnih sedemdeset gledalcev je na koncu glasno pozdravilo nastopajoče. Res je, da ni šlo brez spodrsrljavešepetalko je bilo moč jasno slišati po celi dvorani, pa tudi drevo se tik pred koncem predstave verjetno ni podrlo po načrtu - toda vse je izpadlo simpatično. Gledališče ob Dravi je navdušilo z odličnimi efekti. Še posebej, ko so umetno zameglili kulturni dom in tako pričarali zamegljeno in temačno vzdušje ob koncu predstave. Koroški Slovenci so za konec tudi zapeli; njihovemu znanju slovenščine se ne bi bilo potrebno sramovati marsikateremu Slovincu...

Res je škoda, da je prišlo v kulturni dom tako malo gledalcev. ZKD in Občina sta sicer naokrog poslala veliko vabil, pa tudi plakate je bilo moč zaslediti po Šentjurju, a je to očitno premalo.

L. H.

Praznik občine Šentjur

Šentjurski literati so se predstavili

V okviru prireditve ob občinskem prazniku občine Šentjur je bila v Ipavčevi hiši slovesna predstavitev zbornika literarnih del šentjurskih avtorjev »Z besedami«. Zbornik je pripravilo letos spomladi ustanovljeno Literarno društvo Šentjur. Prireditve se je udeležilo okrog 50 obiskovalcev, med njimi tudi 17 literatov (od devetnajstih), ki se v zborniku predstavljajo.

Sama prireditve je bila prijetna, a vsebinsko bolj skromna, za takšne prireditve povsem neustrezni prostori v reprezentativni občinski hiši v Zgornjem trgu pa so, žal, temu enkratnemu kulturnemu dogodku povsem po nepotrebnem znižali raven. Avla oziroma stopnišče Ipavčeve hiše je sicer za bivanjsko hišo zelo simpatičen prostor, kot prireditveni prostor za več kot 10 ljudi pa je obupen. Vsakokrat, ko se ob podobnih prireditvah neudobno in zoprn drenjam na stopnišču, sklenem, da je to zadnjič, a ker šentjurski kulturni animatorji s tem »posiljevanjem« sicer standardnega in številčno skromnega občinstva ne odnehajo in očitno tudi ne nameravajo odnehati, ta »zadnjič« menda še nekaj časa ne bo na vrsti. Praktično neuporaben je tudi salon v nadstropju; premali je in v pol ure se vanj nadiha toliko vlage in toplote, da je bivanjsko prej zoprn kot kaj drugega.

Prireditve se je pričela v avli z nastopom dveh že uveljavljenih šentjurskih glasbenic, pianistke Katje Arlič in sopranistke Urše Arlič, ter z recitalom Drobeževih pesmi, ki jih je recital Drago Seme iz Velenja. Poezija pokojnega znamenitega šentjurskega župnika Alojzija Drobeža je bila najprijetnejše doživetje tega večera. Ne bi se rad zameril drugim sodelavcem Zbornika, toda Drobež s svojim sonetnim vencem, pa čeprav le ta skorajda preveč spominja na podobno Prešernovo pesnitev, je brez dvoma razred zase.

Drugi del prireditve se je zgodil v Gustavovem salonu. Po svečanem nagovoru podžupana Čokla, ki je mimogrede povedal, da se odslej ob občinskih praznikih ne bodo merili le metri asfalta, temveč tudi (ali predvsem) duhovni dosežki, je predsednik Literarnega društva Jože Mastnak s Proseniškega obdaril 17 prisotnih avtorjev objavljenih tekstov s simboličnimi glinastimi posodicami, kamor naj bi v bodoče spravljali svojo ustvarjalnost - tako nekako je rekel. Pričakoval sem, da se bodo vsaj nekateri predstavili tudi s svojimi deli, a s temi pričakovanji ni bilo nič. Poleg že

znanih šentjurskih pesnic, pesnikov in literatov (Marjana Rataj Artiček, Anica Hvalec, Iva Klepec, Majda Rezec, Ivanka Uduč, Rafko Vodeb, Jernej Borovnik, Alenka Jovanovski, Gregor Bezenšek, Jože Mastnak), ki so se v Zborniku predstavili že z več ali manj znanimi deli, se je v kazalu zvrstilo še precej neznanih ali manj znanih šentjurskih imen: Matej Frece, Boštjan Jezovšek, Bojana Krumpak, Matija Mastnak, Aleš Nežmah, Lucija Palir, Rado Palir, Rade Vučkovic in Jože Zupanc. Zlasti slednjim gre zasluga za pestrost in izvirnost Zbornika. Zanimivo je, da se kar 17 od 19 naših literatov prišteva med pesnike in le Matej Frece in Rafko Vodeb sta se predstavila s proznima tekstoma, pa še ta dva bolj simbolično, kot zares. Ker pa se naši pesniki štejejo med moderne ustvarjalce in so njihove pesmi praviloma brez rim, vsaj jaz njihove izdelke jemljem bolj kot prozne in jim ne prerokujem ravno globokega prodora med široke ljudske množice. Pesem je pesem zaradi svojega ritma, rime ... in seveda tudi zaradi zvočnosti in klenosti izraženega čustva ali spoznanja. Vsa čast prizadevnosti snovalcem in ustvarjalcem Zbornika, gotovo bodo spodbudili literarno ustvarjalnost in hkrati poskrbeli, da se le - ta ne bo izgubila v brežčasju, toda ne morem skriti rahlega razočaranja: v Zborniku pač zaman iščem ujete trenutke nekih, recimo naših šentjurskih resnic, osebnih ali splošnih, ki nam sicer nedefinirano lebdiijo pred očmi, a jih ne spoznamo, dokler nam jih takorekoč s prstom ne pokaže senzibilna umetnikova beseda. Ne morem se znebiti vtisa, da bi Zbornik, takšen kot je, lahko izšel v kateremkoli slovenskem kraju; povsod bi ga sprejeli z dolžno pozornostjo, nikjer pa ne bi bil »naš«. Nekaj podobnega bi rekel tudi za likovno spremljavo Iva Brodeja: njegovim Etudes d'abres nisem prišel niti do praga.

V sklopu predstavitev zbornika je bila napovedana tudi razstava del uspešnega šentjurskega likovnika Petra Arliča, ki je pred dvema letoma diplomiral na industrijskem oblikovanju na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani in je doslej ustvaril že nekaj v svetu odmevnih del. Po številu razstavljenih eksponatov razstava skorajda ne zasluži tega zvenečega naslova, kakšna je njena ustvarjalna vrednost, pa si z ozirom na bleščečo reputacijo avtorja ne bom drznil ocenjevati. Name vsekakor ni naredila vznemirjajočega vtisa.

F.K.

Zambijci v Šentjurju

Četrtekovo popoldne in večer, 6. oktobra, so številni Šentjurčani preživeli v družbi skupine Bacengelo iz Zambije, ki je najprej sodelovala pri maši v šentjurski cerkvi, zvečer pa še nastopila s svojim glasbenim programom v kulturnem domu. Cerkev in še posebej kulturni dom sta bila nabito polna, kar je bržkone posledica zelo dobre reklame. Mladi Zambijci so navdušili publiko in s svojo življenjsko zgodbo razvezali srce marsikateremu Šentjurčanu.

Skupina Bacengelo se je v sklopu svojega tretjega obiska Slovenije ustavila tudi v Šentjurju. V bema jeziku pomeni ime skupine luč, žarek, svetloba, kar je tudi glavno poslanstvo njihove turneje z naslovom »Z veseljem v novo tisočletje«. Vodja skupine je slovenski pater Miha Drevenšek, ki že 23 let v Zambiji nudi ljudem pastoralno oskrbo, skrbi za duhovno vzgojo, po vsej Zambiji ustanavlja glasbene skupine in nasplošno skrbi za sicer borno kulturno življenje v tej afriški državi. Pater Drevenšek je dvanajstčlansko glasbeno skupino zbral med pevci ekumenskega pevskega zbora.

Slučajni obiskovalec četrtekove popoldanske maše v šentjurski cerkvi je bil verjetno presenečen, ko je skozi cerkev pred pričetkom obreda priplesalo dvanajst mladih črncev. Na njihovem čelu sta bila šentjurska župnik in kaplan ter pater Miha Drevenšek. Slednji je na kratko predstavil svoje delo in življenje v Zambiji. Zambijci so zelo netočni ljudje, saj se recimo uradno pri njih maša prične ob dveh popoldne, večina pa jih pride tam nekje ob pol štirih. No, na srečo pa se jim nikamor ne mudi, saj včasih v misijonu ostanejo pozno v noč. Pri njihovih verskih obredih ni takšne tišine in reda kot pri nas, med mašo se veselo pogovarjajo in vse skupaj je po Drevenškovih besedah mnogo bolj sproščeno, kot smo vajeni. Vera Zambijcem v njihovem težavnem življenju predstavlja pravzaprav edini optimizem, saj jih kar 76% živi v veliki revščini. S svojo turnejo skuša skupina Bacengelo zaslužiti nekaj denarja za šolanje in temu je bila namenjena tudi nabirka maše v Šentjurju.

Še večja gneča kot v cerkvi je bila v kulturnem domu. Prav neverjetno, koliko ljudi se je zbralo. Nekaj minut pred začetkom koncerta ni bilo več prostega sedeža, tako da je veliko obiskovalcev moralo nastop Zambijcev spremljati stoje. Koncert skupine Bacengelo je bil zelo dobro oglaševan; plakati in radijski oglasi so verjetno veliko pripomogli k dobremu obisku, zdi pa se, da so bila najboljša promocija oznanila pri maši.

Koncert je zelo duhovito povezoval pater Drevenšek in dvorano večkrat spravil v smeh. Bil je brez dlake na jeziku in izustil tudi stvari, ki bi jih povprečen duhovnik verjetno zavil v celofan. S svojim nastopom je prepričal dvorano o problemih Zambije in mnogo prispeval k odličnemu vzdušju. Seveda pa so najbolj navdušili mladi Zambijci. Sami se nimajo za pevsko skupino, ampak za ljudi, ki so radi veseli in si radi zapojejo. To so dokazali tudi v Šentjurju. V skoraj dvehurnem programu so predstavili duhovne in tradicionalne pesmi. Nekaj jih bilo v angleščini, večina pa v nekaterih izmed 72 jezikovnih skupin, kolikor jih je v Zambiji. Posebej spektakularen je bil zaključek, ki je neverjetno razvnel šentjursko publiko. Mlada plesalka in plesalec sta si med publiko izbrala dva mlada Šentjurčana in jih popeljala na oder. Presenečena fant in dekle sta morala zaplesati skupaj z Zambijcema, kar jima je bolj ali manj uspelo. Publika je njun trud nagradila s huronskim aplavzom. Za zaključek je pater predstavil vseh dvanajst mladeničev in mladenk, katerih glavna želja je šolanje. Čisto na koncu so gostje skupaj z dvorano zapeli Slomškovo »V nebesih sem doma« in se ob glasnih aplavzih morali znova vrniti na oder.

Kot je že običaj, je spregovoril župan Malovrh in v imenu občine nastopajočim podaril darila in nekaj denarja. Podobno je storila tudi Irena Erjavec v imenu Zveze prijateljev mladine. Navdušeno gledalstvo se je ustavilo še v avli KD, kjer so številni kupili izdelke iz Zambije in tudi tako pomagali mladim Zambijcem do uresničitve njihovih želja - izsolati se in se izogniti revščini.

L.H.

Praznik občine Šentjur

Prevorska šola je blagoslovljena

Od časov bučne blagoslovitve OŠ Hruševca in njej sledeče zamere pri državnih in ljubljanih objekti, ki jih pretežno financira država, tudi v Šentjurju odpirajo brez prisotnosti duhovnika, oziroma se blagoslovitev opravi ob drugi primerni priložnosti. Za OŠ Prevorje je ta druga priložnost bila v nedeljo, 17. oktobra, organizirala pa jo je KS Prevorje. Zgodila se je brez številnih vabil in odvečnega pompa, zato sem jo tudi sam komaj zadnji hip zasledil na koledarju prireditev.

Ob 10. uri, ko je bila slovesnost napovedana, pred šolo ni bilo znamenj prazničnega vzdušja. Kup peska ob plinski cisterni in nekaj razritih travnih površin so celo kazali na lahko gradbeniško zanemarjenost. »V cerkvi so«, mi je pojasnil predsednik GD Maček, ki je pripravljal s pecivom obloženo mizo v večnamenskem prostoru.

Cerkev je bila polna, na uglednem mestu pod »nebo« pa so sedeli gostje: župan Malovrh, predsednik sveta KS Pajek, med njima pa vodja prevorske šole profesorica Perčeva. Ker se Pilštanjski župnik Hribnik med razmeroma medlo pridigo niti z besedico ni spomnil šole, sem že mislil, da je vmes kakšna zamera, a je zamujeno med obredom kasneje obilno popravil. Po obhajilu, k obhajilni mizi sta družno pristopila tudi župan Malovrh in vodja šole Perčeva, je vsa cerkev ob zvonjenju zvonov šoli na čast in Bogu v zahvalo ganljivo zapela Zahvalno pesem.

Tudi obred pred šolo, prisostvovalo mu je okrog 200 vernikov, kar se mi je zdelo za Prevorje zelo veliko, je kljub županovemu posvetsnemu govoru imel značaj pobožnosti. Ker šola ni le stavba, ampak so to predvsem učitelji, je župnik Hribnik, za katerega Prevorjani pravijo, da nima dlake na jeziku, le-ta tudi namenil več besed in božjega blagoslova kot sami stavbi. Cerkveni pevci, ki so pri maši sicer precej škripali, so pred šolo ob pomoči vseh navzočih nepričakovano čvrsto zapeli dve Marijini pesmi. Ali je v odbiri pesmi »Marija, hiti na pomoč« in »Marija, pomagaj nam ti« kaj namerne prevorske simbolike, ali pa sta se jim zgodili naključno, nisem uspel uganiti.

Po obredu je bil skupen ogled šole, v večnamenskem prostoru pa nas je na koncu pričakala nekoliko bolj skromna, a še vedno polna pogrnjena miza.

In še komentar. Prvič sem bil pri obredu blagoslovitve javne zgradbe, ko ta ni bila hkrati z uradno otvoritvijo in moram priznati, da je bilo čisto v redu. Značaja obreda in pobožnosti sta prišla bolj do izraza, odsotnost občutka, da se dogodek tako ali drugače izkorišča, pa je bila sproščujoča. Nisem pa prepričan, da so takšni obredi pogoju tudi odločnejši Cerkev, takšni kot jo predstavlja nadškof Rode.

F.K.

En prepleskan, še dva čakata

Sivina je dandanes na žalost najbolj zastopana barva v urbanih predelih in tako je počasi prodrla tudi v šentjursko okolje. V velikih mestih za razbijanje monotonije skrbijo razne ulične tolpe in drugi zanesenjaki z (ilegalnim) grafitiranjem, pri nas pa je kakovost slednjega na nezavidljivo nizki ravni. Ravno zato so se ŠKMŠjevci odločili razbiti sivo monotonijo in dolgočasne grafite z akcijo barvanja protihrupnih ograd.

profesorice likovne vzgoje na OŠ Ljubečna. Slednja je tudi nadzirala in izvajala mešanje barv ter na sploh pomagala s svojim strokovnim znanjem.

Da barvanje gladkega zidu ni tako enostavno, je prvi spoznal Bogdan. Barva, ki si jo je pripravil, je bila pregosta in se je po osušitvi kar odluščila z zidu. Ubogi Bogdan je tako moral še enkrat seči po čopiču. S svojim motivom je imel nemalo težav tudi Bojan. Očitno mu stripovski



Nastajanje grafične podobe zidu

Prvi je padel zid pri Akvonijski, ki so se ga lotili v nedeljo, 26. septembra, dopoldne. Žrtve so bili grafiti »Oligarhija«, »17 let pekla«, »Tito je heroj!« in še eden, ki ga zavoljo tenkih dušic, ki berejo tale članek, raje ne navajam. Po vseh uradniških zapletih in procedurah, ki jih ne bom pogreval, jim je končno uspelo izbojevati polovično cestno zaporo na nedeljo, dan najmanjšega prometa. Da gostota prometa v zadnjem času skokovito narašča, je bilo jasno kaj kmalu, saj pred avtomobili ni bilo miru niti za minuto. Malce se je izboljšalo šele proti poldnevju.

Najprej se je zid dezinficiral, saj bi se barva na smog in ostale produkte moderne civilizacije kaj slabo prišla. Dokaz je zid ob obvoznici, s katerega se barva veselo lušči. Pri tem je z nasveti pomagal g. Ivo Brodej, ki pa ni bil dolgo z nami. Sledilo je skiciranje podob, ki so se ga lotili mojstri Bojan Žmahar (Rifnik, Resevna in gozd), Primož Vrečko (Sveti Jurij in zmaj, observatorij na Prevorju), Luka Žerjav in Peter Rožanc (Kalobe z oddajnikom), Bogdan Rahten (avtocesta), Tina Pečar (žabe, Pešnica v 21. stoletju oz. akvarij, poln rib in jabolko), Monika Lenič (Slivniško jezero), Aljaž Perc (drameljski vinogradniški motiv) in Matej Frece (hribovje v jesenskih barvah – medmotiv). Najbrž je pozorni bralec že odkril, da je bil cilj organizatorja zajeti vse pglavitne značilnosti naše Občine od njenega severnega do južnega dela. To mu je, po mojem mnenju, tudi uspelo. Motive in skice so do konca pobarvali vsi ostali prisotni umetniki. Omeniti velja skupino nadebudnih osnovnošolcev iz OŠ Hruševca, ki so barvali pod vodstvom Urše Vrečke, šentjurske

način risanja ne leži preveč, saj je kmalu izgubil potrpljenje in se začel izživljati nad koščkom sivine, ki so mu ga odmerili. Tako je nastal impresionistični motiv z Rifnikom in Resevno, ki ob pogledu na zid takoj pade v oči.

Mimoidoči in mimovozeči so reagirali različno. Večina je pokazala kar obilico zanimanja za barvanje zidu, nekateri so se celo ustavili, nekaj pa je bilo tudi herojev, ki jih stvar ni ganila. Navkljub nedeljskemu dopoldnevju, ko bi naj življenje teklo počasneje, so nekateri zaradi zapore ceste pokazali precejšnjo mero živčnosti. K sreči je vedno pravočasno na sceno stopil Rožni in jih s svojimi psihiatričnimi sposobnostmi uspešno miril. Največ navdušenja je vsekakor pokazal g. Artnak, prvak šentjurske LDS, ki je celo poprijel za čopič.

Barvanja je bilo konec okrog 14. ure – precej prej, kakor je bilo načrtovano. S končno podobo zidu je organizator več kot zadovoljen, kaj drugega kot pohval pa od nevtralnih opazovalcev zaenkrat ni bilo slišati. Zid je pisan, motivi raznovrstni, razgibani, slikoviti, vse prej kot dolgočasni. Prava poživitve okolice. Iz vsega povedanega in narisane lahko zaključimo, da je bil projekt uspešen. Lepo bi bilo, če bi podobne vragolije izvajali tudi drugod po Šentjurju, saj je prostora, torej slikarske podlage, v izobilju. Iz razpoložena udeležencev je bilo moč razbrati, da bi se tudi volje še našlo. Kdo ve, morda bodo v prihodnosti šentjurske sivine postale pisane in bodo s tem privabile nekaj nasmehov na obraze mimovozečih ter pripomogle k prepoznavnosti našega mesteca.

sg

Praznik občine Šentjur

Praznik KS Šentjur - mesto

Pred začetkom prireditve ob "rojstnem dnevu" Krajevne skupnosti Šentjur - mesto je šentjurska godba na pihala pred vhom kulturnega doma s prvim jesenskim mrazom presenečane obiskovalce ogrela z nekaj koračnicami.

Po premiku v prenovljeno dvorano so lahko obiskovalci kot prvi preskusili počutje v njej. Le-ta je zaradi nekaterih novosti (montažni strop, nov stranski opaz, nova barvna kombinacija sten, malce drugačna je tudi osvetlitev odra) veliko bolj svečana in primerna za kulturne prireditve.

Po nastopu pevk ŽPZ Skladatelj Ivavce, je predsednik KS g. Erjavec



Praznovanje KS Šentjur mesto v Kulturnem domu...

preletel zgodovino Šentjurja in njegove znane sinove. Omenil je Orožna, Trstenjaka, Doboviška, Slomška, Ivavce, Malgaja in Kvedra. Mesto naj bi tudi s pomočjo javnih del, ki so letos že pustila nekaj sledov, kotiralo zelo visoko na lestevici urejenosti. Sicer pa to spada v področje financiranja KS. In kako se je lani KS financirala? Od Občine je KS dobila 8 milijonov SIT kot povračilo za uporabo stavbnih zemljišč. Od tega so namenili skoraj 4 milijone za podvoz, ostalo pa je bilo vloženo v komunalno infrastrukturo.



... in nadaljevanje pri gasilcih

Drugi vir prihodka je bil iz občinskega proračuna, od koder se je nakapljalo 14 milijonov za urejanje mesta. 5 do 6 milijonov je stala zimska služba. V zvezi s financiranjem je predsednik KS Erjavec izpostavil, da bi njegova KS morala v občinskih aktih, kot središče z drugačnimi potrebami, dobiti drugačen status.

Na žalost se letos v KS ne morejo pohvaliti z večjimi delovnimi uspehi. Opazna je želja ureditve pokopališča in problematike parkirišč.

Zatem je sledil - opazno krajši kot navadno - županov nagovor.

Kulturni program, ki ga je povezovala domačinka Janja Tanšek, nam je ponudil nastope nekaterih gojencev šentjurske glasbene šole: štirih klarinetistov, ki so si z razigranim nastopom prislužili velik aplavz in mladega harmonikarja, ki ga je malce zdelala trema. Ivavci so zapeli šentjursko himno: Slovenec sem; prijetna novost ob koncu program pa je bil skupen nastop z ženskim zborom.

Na koncu pa še: prejemniki plaketa KS za preteklo leto so: Tone Škorc (32 let dela v gasilstvu), Mihael Bučar (šef železniške postaje Šentjur) in Stanislav Kajtna (73-krat daroval kri).

br

NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL



TOYOTA

moja prihodnost

4x4



COROLLA

Corolla 1.8 Wagon 4WD, 110KM 5v

3.234.300 SIT

Zaupajte ji, kot ji zaupajo milijoni voznikov po svetu. **Toyota Corolla** ni le najzanesljivejša med vrstniki, ampak vam nudi tudi kar največjo varnost.

SALON CELJE, MIKLOŠIČEVA 5, 483-473



SUZUKI



ALTO

Alto 1.0 GL 3V

1.203.565 SIT

Finančni lizing na položnice
Mesečni obrok **brez pologa**
25.673,00 SIT

SALON ŠENTJUR, 743-086



SUBARU



FORESTER

Forester 2.0 GL CS 5v

4.695.000 → 3.995.000 SIT
(700.000 SIT prihranka)

FORESTER je močan.

FORESTER 4WD je opremljen z vodoravno vpetim 2.0 14-cilindrskim motorjem, ki premore 90 kW oziroma 122 KM.

SALON ŠENTJUR, 743-086

PRODAJNO SERVISNI CENTER

ANDI AVTO d.o.o.

Cesta Kozjanskega odreda 18 • Šentjur • Telefon servis: 743-389

➔ **KREDIT NA POLOŽNICE** ➔

• Finančni lizing na položnice • Ugodni krediti T+4,5% •

• Krediti za obrtnike in kmetovalce • Staro za novo, staro za staro •

Delovni čas: ŠENTJUR - pon-pet: 8⁰⁰-17⁰⁰, sob: 8⁰⁰-12⁰⁰, PE Celje - pon-čet: 8⁰⁰-18⁰⁰, pet: 8⁰⁰-15⁰⁰, sob: 8⁰⁰-12⁰⁰

O SLOMŠKU IN OBČINSKEM PRAZNIKU

Obisk papeža, Slomškovo blaženstvo in tudi njegovi karizmi v veliki meri posvečen praznik občine Šentjur so mimo. Evforija in duhovi so se umirili, nastopil je čas, da povprašamo naše občane, kaj oni menijo, kaj nam Slomšek pomeni, kaj nam prinaša njegovo pričakovano svetništvo oziroma kaj storiti, da Slomšek ne bo le ikona na oltarju, temveč del našega vsakdanjega, modernega življenja. Drugi sklop vprašanj je bolj žgečkljiv: ali je naša občinska politika dovolj versko nevtralna, ali pa uradno čaščenje Slomškove blaženosti ter vključevanje cerkvenih obredov (zambijska maša z Ba Cengelo, maša na Rifniku, škofova maša na Slomu...) v okviru občinskega praznika pomeni, da je preveč cerkvena in morda celo klerikalna? Se morda občani, ki niso verni, zato čutijo manjvredne ali celo prikrajšane za sodelovanje pri občinskem slavu?

Slavko Slejko iz Dramelj:

Moj osebni odnos do Slomška označuje spoštovanje njegove vsestransko angažirane pozitivne zgodovinske osebnosti.



Glede njegovega svetništva pa povzemam Jezusovo misel, da je svetnik vsak, ki v svojem času razsvetljuje temo in čuti v sebi to svoje duhovno poslanstvo. V tem smislu je Slomšek svetnik že po samem božjem zakonu, Cerkev pa si šele s precejšnjo zamudo jemlje pravico, da tako odloča po svojih merilih.

Slomškovo blaženstvo in svetništvo sta brez dvoma lahko pomemben vzvod tudi našega ekonomskega razvoja, turizma...

Glede vključevanja cerkvenih obredov v občinska praznovanja nimam stališča. Vsak se lahko sam odloči, ali gre, ali ne. Mene, ki tudi sicer ne hodim k maši, ne moti, in kot občan se zato ne čutim prizadetega ali manjvrednega. Res pa je, da se Cerkev precej angažira v posvetnem življenju, kar bi lahko imelo za posledico negativno razdvajanje ljudi. Če gre za to, potem ni dobro.

Sebastijan Jaklič s Pešnice:

O kulturnem in zgodovinskem pomenu Slomška ne dvomim, njegovo blaženstvo pa se me osebno ne dotika. Gre brez dvoma za priznanje, ki ima pomen tudi navzven in s tega stališča sem vesel, da Slomšek izhaja iz naših logov.



Glede občinskega praznika bi se strinjal, da je preveč versko in cerkveno obarvan. Ne morem reči, da bi se zato počutil drugorazrednega, počutim pa se nekako drugačnega, morda tudi odrinjenega. Menim, da bi prireditve morale biti bolj po meri mlajše generacije, pač takšne, da bi večina čutila, da gre za naš skupen praznični dogodek. Le tako bi počasi tudi Šentjur dobil svojo dušo, kot jo imata na primer Zalec ali Laško.

Milka Palir iz Šentjurja:

O Slomšku sem vedela premalo in so me njegova zgodovinska vloga, zlasti pa še njegova delavnost in trdoživa pripadnost slovenstvu prijetno presenetili. Menim, da nam je lahko veličasten vzor in spodbuda. Njegovo svetništvo je absolutno upravičeno in ga kot takšnega tudi doživljam. Nanj se obračam v svojih prošnjah in sem mnogokrat tudi uslišana.



Več kot polovica občanov nas je vernih, zato se mi zdi prav, da se ob občinskem prazniku zahvalimo in priporočimo Bogu. Sem gotovo spada tudi maša. Če pa praznik ni v povezavi s kakšnim sakralnim objektom, bi takšna maša lahko pomenila tudi omalovaževanje obreda.

Aleksander Vrčko:

S krščansko cerkvijo, vero in svetniki nimam skoraj nikakršne povezave, ime Slomšek mi pove le zelo malo. Papež je oseba, katere obisk v Sloveniji predstavlja poleg drugega tudi prestiž te mlade države. Nisem sicer preveč navdušen nad izdatki, ki so bili povezani s tem, ampak obstajajo razlogi, ki to opravičujejo. Mislim sicer, da je bilo z izdatki pretirano. Na splošno pa naj cerkveni izdatki ne bodo financirani iz denarja slovenskih davkoplačevalcev, razen če ni splošne koristi Sloveniji. Predlagam uvedbo PROSTOVOLJNEGA cerkvenega davka in če se tako zbere dovolj denarja za izdatke, dobro. Če ne... bo treba cerkveni pas malo zožiti.

Glede maš na občinskem prazniku pa ne bom nič rekel.

Matej Frece iz Šentjurja:

Kot agnostik se s Cerkvijo ne počutim v ničemer povezan, tako mi tudi ime Slomšek ne pomeni nič, četudi bi ga Vatikan povišal v polboga. No, skoraj nič, saj ne gre prezreti njegove domovinske vloge, ki je zelo pomembna. Sicer pa se mi zdi, da je Slomšek kot cerkvenik v svojem času bil nekaj takega kot danes Rode. Za našo občinsko oblast pa mislim, da je daleč od tega, da bi bila versko nevtralna, zato me uvrščanje raznih verskih obredov v sklop občinskih praznikov niti malo ne preseneča. Ravno zaradi tega, ker je bilo nekaj takšnega za pričakovati, se nisem počutil prikrajšanega, saj sem se od tega že vnaprej

distanciral. Ne bi rekel, da je občinska oblast klerikalna, je pa nedvomno zelo blizu Cerkvi. Čeprav imajo za to tehtne razloge, se mi to ne zdi prav. Pravzaprav me čudi, kako to, da niso postavili kakšen 100-metrski Slomškov kip.

V NOVIH PROSTORIH

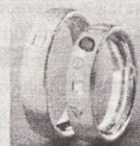


**ZLATARSTVO
MILAN GAJŠEK**

še vedno

V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU

Drofenikova 16, tel.: 063/743-727



**prodaja
zlatega nakita**

**izdelava nakita
po želji stranke z
vgrajenimi dragimi
in poldragimi kamni**

**VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA DARILA!
(graviranje brezplačno)**

• **krstna, obhajilna in
birmanska darila**

• **ekspres izdelava
poročnih prstanov**

• **prodaja ročnih, stenskih
in stoječih ur**

• **prodaja japonskih in
kitajskih biserov**



Pri nakupu NOVEGA MEGANA pri menjavi staro za novo prihranite do 150.000 SIT.



Je še kdo na tem svetu,
ki da vse za pol cene?

Je. Renault.



VELJA ZA VSA VOZILA RENAULT

50% cene novega avtomobila plačate ob prevzemu, drugo polovico pa čez dve leti. Stroški vmesnih obresti so minimalni, po dveh letih lahko avto odkupimo nazaj. Za Mégane RN 1.4 potrebujete ta hip samo 1.245.482 SIT.

ŽGAJNER

KREDIT od T + 2,00%

- prodaja vozil - servis - rezervni deli - kloparske - licenčne - računalniško - montaža gum -
- Rogaška Slatina - na obvoznici -



RENAULT

prodaja vozil: 063 818-22-52 - rezervni deli: 063 818-22-62
fax: 063 818-22-70 - avtokleparstvo: 063 818-22-72



Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

**Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa**

**TRGOVINA ROSANA - TRGOVINA, KJER VEMO, KAJ
POTREBUJETE ZA HLADNE JESENSKE DNI**

ZA VAS SMO PRIPRAVILI PESTRO IZBIRO IN UGODNE CENE:

- otroške prehodne jakne samo 3.500,00 SIT
- anoraki za odrasle 3.500,00 SIT
- moške bunde od 8.100,00 SIT dalje
- termofils jakne samo 3.450,00 SIT
- moške polo maje od 1.650,00 SIT dalje
- otroške maje in polpuliji od 1.500,00 SIT dalje
- otroške frotir pižame od 1.700,00 SIT dalje
- moške in ženske frotir pižame od 3.500,00 SIT dalje

Trgovina Rosana vam nudi poleg izredno nizkih cen tudi možnost odloga plačila, plačila na več čekov ali plačilo s kartico Activa ali Magna kartico.

**NE PREZRITE NOVEGA DELOVNEGA ČASA,
KI VELJA OD 1. NOVEMBRA NAPREJ:**

delavnik: 7:30 - 18:00
sobota: 7:30 - 12:30

*obiščite nas in se prepričajte sami -
v trgovini ROSANA se vse poceni dobi*

SIT R A
družba za ekonomsko svetovanje, d. o. o.

pogodbeni partner Gorenjske borzno posredniške družbe, d.d. Kranj

Obveščamo vas, da smo poslovalnico odprli tudi v **Šentjurju, Ljubljanska 1, nad bistrojem Žarek (1. nadstropje)**, Dobite nas na tel. št. **741-300**, vsak delavnik od **8.00 do 17.00 ure**, razen sobote.

Pri nas lahko uredite vse v zvezi z vrednostnimi papirji, in sicer:

- prodate delnice podjetij, ki že kotirajo na borzi, kot so: **Petrol, Krka, Lek, Cinkarna, Gorenje, Bohor...**
- prodate delnice podjetij, ki še ne kotirajo na Ljubljanski borzi, kot so: **Alpos, Aero, Cestno podjetje, Gorenje, Pivovarna Laško, Sava Kranj, Telekom...**
- prodate delnice skladov (PIDov), kot so: **Atena, Maksima, Nacionalna finančna družba, Arkada, Triglav, Krekova družba, Kmečka družba, Krona...**
- prodate pokojninske bone za sklenitev zavarovalne police
- poslužite se lahko informacije o dnevni cenah vaših delnic
- kupite katerikoli vrednostni papir kot alternativno ali kot strateško naložbo
- opravite **preknjižbo** vrednostnih papirjev na podlagi sklepa o dedovanju

Vse imetnike delnic skladov obveščamo, da bodo svoje delnice lahko v celoti prodali šele po **13. novembru**, zato bi bilo najbolje počakati vsaj do takrat. Izjema so delnice polnih skladov, kot so: Nacionalna finančna družba 1, Triglav steber 1, Zvon 1 in Zlata moneta 1. V primeru, da ne gledate na to želite prodati delnice, jih v različnih odstotkih po posameznih delnicah lahko prodate že sedaj.

**Veselimo se Vašega obiska
ali klica po telefonu 741-300!**

Marija Perc - srečna v novi šoli

(Intervju z vodjo šole na Prevorju)

Veselju in sreči zaradi nove šole verjetno ni konca.

Res je, nove šole smo vsi zelo veseli. Trenutno smo sicer še v stari šoli, kajti dela še niso čisto zaključena. To nas ne moti, saj je potrebno doreči in storiti samo še nekaj malenkosti, normalizirati pa se morajo tudi pogoji dela. Računam, da se bomo v novo šolo preselili med jesenskimi počitnicami.

Nam lahko na hitro predstavite novo šolo?

Imamo knjižnico opremljeno z računalniki, prav tako je dobro opremljena telovadnica. Kuhinja je velika in bo zmožna gostiti tudi kakšen tabor in podobne aktivnosti. Kletni prostori so trenutno še neurejeni, saj še nimajo namembnosti. Primerni so za kakšno mirno obrt in zato na voljo interesantom. Obstaja celo možnost petletnega brezplačnega najetja. Poleg rednega pouka bodo

na voljo še interesne dejavnosti. Za celoletno izvajanje bi lahko imeli na voljo le dve obšolski dejavnosti, vendar smo se odločili za drugačen pristop: več dejavnosti v krajšem času. Tako se bodo učenci lahko poleg rednega pouka ukvarjali še s šahom, računalništvom, prometom, likovnimi in ročnimi ustvarjalnostmi in podobno.

Kakšne so kapacitete za učence in kolikšen je vpis?

Nova šola je normirana za 72 otrok. Sicer je zadnji vpis trenutno najnižji do sedaj in to je 8



novih učencev in učenek, toda pričakujemo, da bo vpis v naslednjih letih narasel. Pri kapacitetah je zanimivo povedati, da ima šola zaradi zelo primerne lokacije kupolo, v kateri bo opazovalnica zvezd. Za nabavo tehnične opreme in tudi rednim kasnejšim sodelovanjem se dogovarjamo z Društvom astronomov Slovenije, ko pa bo observatorij enkrat končan, bo nudil dodatno izobraževanje kot izbirni predmet astronomije za srednješolce. To bo edini takšen objekt v celjski regiji.

Marsikdo bi rekel, da se za tako majhen vpis ne splača obnoviti niti stare šole, kaj šele graditi nove.

To je res, toda potrebno je vedeti, da šola za majhen kraj pomeni veliko. Nova šola je dolgoročno gledano nujna. Če ni šole v kraju, je to precej žalostno. Kraj brez šole začne umirati. Ravno zaradi tega nas je država pri tem zelo podprla, saj je v interesu vseh, da se mladi ne bi izseljevali iz vasi in nova šola bo pri tem zelo pripomogla.

Zadnje čase je vedno več mamil po osnovnih šolah. Kako je s tem pri vas?

Rekla bi, da so mamila predvsem značilnost velikih mestnih šol, kjer je učenec kot posameznik večinoma spregledan. Na Prevorju pa je že samo okolje tako nepokvarjeno in ljudje tako pristni, da lahko brez skrbi zatrdim, da mamil na naši šoli sploh ni.

Kaj menite o poučevanju verouka v osnovnih šolah?

Verouk se je v naši stari šoli že poučeval pred leti. Takrat smo župniku odstopili naše prostore, da so otroci lahko hodili k verouku v šolo. Če pa mislite na poučevanje krščanstva kot vere in filozofije ter poučevanja svetovnih religij na splošno, torej, da bi šlo za klasičen ali izbirni predmet z ocenjevanjem, pa bomo naredili tako, kot nam bo veleval državni učni načrt.

Kaj pomeni biti ravnateljica?

Pravzaprav nisem ravnateljica, ampak vodja šole, saj šola na Prevorju ni samostojna, temveč je podružnična šola OŠ Slivnica. Biti vodja šole je kar odgovorna naloga, saj biti učitelj na vasi ni isto kot

biti učitelj v mestu. Učitelj na vasi je v službi pravzaprav cel dan, saj ga ljudje vedno najprej prepoznajo kot učitelja. Na vasi se ni mogoče zlit v množico. V mestu je poučevanje služba, na vasi pa poklic, s katerim živi cel dan. Včasih se je reklo, da šola z učiteljem stoji in z njim pade. To je popolnoma res. Poleg samega poučevanja moraš biti dober organizator, aktivno sodelovati s krajani, KS in zelo pogosto sodelovati v popolnoma nepedagoških stvareh. Biti vodja šole ni navaden 8-urni delavnik, ampak se delo velikokrat zavleče pozno v popoldan pa tudi v večer. Problemom vezanim na šolo je potrebno vedno ustreči, ne glede na uro.

Kakšen je stil poučevanja? Starejši ljudje še danes vedo povedati, da se je včasih poučevalo s pomočjo tiranije, strahu in avtoritete. Kako je s tem danes?

Danes ni več tako. Metode in modeli poučevanja se s časom vedno spreminjajo. Še nekaj generacij nazaj je bil poudarek na faktnem učenju, torej pomnjenju dejstev in to je bilo vse. Zdaj pa na dan prihaja trend aktivnega poučevanja, v katerem učenci pridobivajo znanje z lastno iniciativo, z lastnimi aktivnostmi kot so eksperimentiranje, sodelovalno učenje, projektno delo, skupinsko delo, neposredno opazovanje in izvajanje raznih opravil. Danes je mnogo več sproščenega dialoga med učenci in učitelji kot nekoč. Seveda takšne metode poučevanja zahtevajo drugačne načine ocenjevanja. Včasih se je znanje ocenjevalo glede na količino podatkov, ki si jih je učenec zapomnil in pa s testi, kjer so se reševale naloge predvsem matematičnih in logičnih problemov – testi v stilu papir-svinčnik – danes pa se vedno pogosteje ocenjujejo učenčeve spretnosti in sposobnost, da tisto, kar se je naučil v šoli, zna v praksi tudi koristno uporabiti.

Devetletka?

Program devetletke bomo pričeli izvajati, ko bo postal standarden program za vse osnovne šole v državi. Takrat bo šola primerna za poučevanje prvih šest razredov.

Bi še kaj dodali?

Rada bi, da bi nova šola zaživela ne kot samo šola, ampak tudi kot nekakšno središče življenja in dogajanja v Prevorju, da bi bila točka, kjer bi se dogajale razne kulturne prireditve in srečanja, da bi bila namenjena za rekreacijske namene krajanov in podobno. Objekt sam je zelo lep, se lepo sklada z okolico, še lepše pa bo zaživel, ko bo do konca urejena okolica in porušena stara šola, saj ga sedaj precej zakriva. Upam, da se bodo aktivnosti dogajale tudi v popoldnevih in večerih, vendar je to že precej odvisno tudi od volje krajanov. Moram reči, da so bili zelo angažirani v procesu dobivanja nove šole, za kar se jim od srca zahvaljujem. Zelo so pomagali, dobro se je sodelovalo tudi s KS, ki je imela posluh za želje in težave te šole, prav tako matična šola v Slivnici.

Prva prireditev se bo zgodila že novembra. To bo nekakšna zahvalna prireditev za vse krajanje, saj so nam vedno stali ob strani, še posebej pri obisku visokih gostov so se potrudili, da jim je bilo lepo in udobno. Upam, da bodo na prireditvi prišli v čim večjem številu.

mf

LANGUS TONČKA, s.p.
foto
Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 063/741-801, 041/693-388

VAM NUDI:

- fotografiranje v ateljeju in na terenu (posebne prilžnosti, poroke, pogrebi, krsti), **FOTOGRAFIRANJE DRUŽIN**
- komercialno fotografiranje
- ekspresno fotografiranje za dokumente (10 min.)
- izdelava amaterskih fotografij (tudi v 1 ur!)
- izdelava fotografij velikosti od 9x13 do 30x40 (po želji)
- razvijanje fotografij v lastnem laboratoriju v črno-beli in barvni tehniki
- veliko izbiro albumov in okvirjev
- pri nas izdelano sliko brezplačno uokvirimo
- strokovno razlago pri prodaji fotoaparátov, daljnogledov, barometrov, hygrometrov
- toplomere - sobne, okenske in telesne
- fototorbice in prazne videokasete, baterijske vložke
- izdelamo vam tudi željeni del fotografije (izrez)

darila za poroke...

DELOVNI ČAS: 8 -18, sobota: 8-12

Blišč in beda Društva za razvoj Šentjurja

Podjetništvo je igra

Ta presenetljiva trditev mariborskega profesorja Šimeta Ivanka je bila vodilna nit »seminarja«, ki ga je v začetku oktobra organiziralo Društvo za razvoj Šentjurja. Šime je tudi povedal, da je delnica izum, ki je za razvoj pomembnejši od parnega stroja; ljudem daje možnost, da se igrajo in pri tem tudi ustvarjajo. Ob takšnih in podobnih domislicah je Ivanko v treh urah, kolikor je trajalo njegovo zanimivo predavanje, slikovito razložil nekatere temeljne zakonitosti podjetništva in nove prijeme, ki jih uveljavlja zakon o finančnem poslovanju podjetij. Država se iz gospodarstva umika in določa le pravila, ki naj zagotovijo obstoj zdravih podjetij. V tej povezavi je najpomembnejša novost, da s stečajem ni mogoče odlašati v nedogled, dokler pač nesposobni do popolnosti ne izpraznijo svoje podjetje, kot je bilo v praksi do sedaj, in da nalaga menedžmentu in nadzornim svetom materialno odgovornost, če pravočasno (največkrat v roku 2 mesecev) ne ukrepajo.

Namen tega sestavka ni povzetek res zanimivega nastopa profesorja Ivanka, temveč hitri pogled pod kožo Društva za razvoj Šentjurja.

Najprej nekaj o »blišču« družstva. Zelo spodbudno je, da jedro društva predstavlja mlada, več ali manj študentska populacija. To naj bi bilo znamenje, da se naši mladi izobraženci vendarle ne ubadajo le s sanjarijami o mestnem življenju, o diplomatskih službah in vsakodnevnih žurkah, temveč se zavedajo, da si morajo eksistenco zagotoviti sami, še najlažje kar doma. Tudi število udeležencev, bilo nas je 22, je kar solidno. Četudi bo podobnih srečanj v letu le toliko ali manj kot je prstov na eni roki, vendarle pomeni napredek, spodbudo in še kaj.

Senčne strani društva so tudi že očitne. V verbalnem smislu društvo leta zelo visoko, lahko bi celo rekel, da sicer dobro odraža študentsko prislovično prepotentnost, z realno ekonomijo občine pa nima pravega stika. Vsaj do sedaj društvo še ni prišlo dalje od prenašanja čiste teorije iz izobraževalnih ustanov oziroma izključno iz Univerze Maribor, kjer se šola njegov predsednik Diaci. Druga negativna stran društva je, da se je s tako imenovano Neodvisno listo povsem po nepotrebnem zapletlo v jalovo politizacijo v občini in se dejansko pustilo tudi izigrati posameznim politikantom. Posledica tega je razraščanje nezaupanja v strankarsko demokracijo, politična pasivizacija študentske mladine in močna voda na mlin šentjurske oblastne hierarhije, ki se ji s tem odpirajo realne možnosti za »dosmrtno« vladanje, kljub temu, da je idejno in motivacijsko že zdavnaj izpraznjena. Društvo je v čudni vlogi, ko si verbalno prizadeva za razvoj, v praksi pa pristaja na status quo in se zadovoljuje z »ministriranjem« pri županovi (krščanskodemokratski) mizi. Kajpada tudi dopušča, da so študentje spoznali in tudi sprejeli za svoje dejstvo, da Šentjur poleg poznane županove desetletne prakse nima drugih razvojnih možnosti. V tem primeru sta seveda podoba in vsebina društva dovolj harmonično usklajeni.

F.K.

V SDS zmagali pragmatiki

Kot vse kaže, se bodo strasti v šentjurski SDS končno umirile in se bo stranka polagoma lahko pričela pripravljati na volitve. V vodstvu stranke so dokončno prevladali pristaši tako imenovane »politike pristavljanja piskrčkov«, ki se je takoj po volitvah oblikovala okrog Oseta, Koržeta in vodstva krajevnega odbora Planina (Mirko Kovač in Milan Koželj). Ti so zahtevali sodelovanje pri oblasti za vsako ceno. Kot je znano, je takrat zaradi prikritega paktiranja te skupine s krščanskimi demokrati in županom Malovrhom prišlo v vodstvu in stranki do razkola in nazadnje tudi do izredne volilne konference, ki naj bi stranki dala dokončne strateške usmeritve. Toda tudi novo vodstvo je ostalo povsem simetrično podelejno med obe struji, predsednik Franc Kovač pa se je resignirano umaknil iz igre. Ključni »salto mortale« je na zadnji seji Izvršilnega odbora izvedel predsednik Zoran Justin, ko je pri določanju najvplivnejših funkcij znotraj vodstva dal svoj odločujoči glas pragmatikom, ki so tako končno le dobili potrebno večino. Na tej seji je prišlo tudi do ostrih obsodb Šentjurskih novic in Kovača, saj naj bi le ta s svojim pisanjem o dogajanjih v stranki močno škodil ugledu stranke. Ker je predsednik Justin vztrajal, da Kovač ne sme pisati o dogajanjih v SDS,

podpredsednik Koželj pa mu je tudi oporekal pravico do razprave, je Kovač demonstrativno zapustil sejo in se tudi odrekal pravici sodelovanja na sestankih vodstva SDS, saj je vztrajal, da imata javnost delovanja in pravica do obveščenosti prednost pred strankarskimi »skrivnicami«.

Kaj pomeni Justinova odločitev?

Predvsem kaže na to, da vodstvo in predsednik Justin nimata zaupanja v svoje politično poslanstvo v občini in možnost za preživetje vidita v »šlepanju« s SKD. To pa je kaj ključna perspektiva za stranko, ki sicer na državni ravni krepko drži drugo pozicijo in preferira še na višjo stopničko.

Z ozirom na to, da je bil Justin predsedniški kandidat načelne struje v SDS in je tudi bil izvoljen izključno s strani nasprotnikov »puckizma«, sedaj pa se je spreobrnul in se povezal z njimi, je njegov položaj sila delikaten. Ni dvoma, da je izigral voljo svojih volivcev in le - ti mu tega ne bodo zlahka odpustili. Seveda, če bodo na strankine shode sploh še prihajali. Le če je res uspel osvojiti pragmatike, ki so doslej bili njegovi najbolj zagreti nasprotniki, ima še nekaj možnosti, da preživi. Še najbolj verjetno pa je, da bo tako ali drugače ostal na suhem.

F.K.

Ali nam res revščina trka na vrata?

Ob tednu boja proti revščini smo pri direktorici Centra za socialno delo Šentjur Cvetki Jagrovi skušali zvedeti, kako revni smo Šentjurčani.

»Revščina je nadloga, ki je tu, ki pa jo je zelo težko točno definirati. Ocenjujem, da je v Šentjurju okrog 3000 ljudi, ki živijo nekje na robu revščine. Menim, da bistveno ne odstopamo od državnega povprečja, ki govori o 14 odstotkih ogroženih državljanov. Brezposelnih imamo 1538 oseb, od teh jih 358 prejema denarno nadomestilo. Kar 422 brezposelnih je mlajših od 26 let, 227 je iskalcev prve zaposlitve, 665 oseb pa je starejših od 40 let.

Na mesec se izplača tudi 644 denarnih pomoči, od tega jih največ spet dobijo mladi do 26 let (208) in družine (286). V septembru smo dobili tudi 168 vlog dijakov in študentov, ki so letos končali šolanje. Če k tej skupini še prištejemo upokojence z nižjimi pokojninami in manjše hribovske kmete, potem v tej populaciji lahko iščemo sodobne reveže.«

So sodobni reveži nekaj posebnega?

»So in niso. Denarni dodatek za odraslo osebo, ki nima svojih prihodkov, znaša

skoraj 24 000 SIT, pove dovolj. Lahko rečem, da nihče v občini ni lačen in brez strehe na glavo, kar je nekoč bilo znamenje prave revščine. Štiričlanska družina, ki nima svojih prihodkov, prejme okrog 60 000 tolarjev denarne pomoči, če pa k temu še prištejemo otroške dodatke, morebitne štipendije za otroke, brezplačno otroško varstvo in subvencionirano stanarino, zadeva več ni tako kritična. Po mojem mnenju so nekateri upokojenci in tisti, ki minimalno prekoračujejo cenzus, precej na slabšem oziroma bolj ogroženi.«

In kaj lahko vaš Center stori v boju zoper revščino?

»Zelo malo, ali pa to, kar določi država. Morda bo določen preobrat pomenila nacionalna pokojnina. Pa vendar spet ne čudežnega. Ekonomska moč države je verjetno pomembnejša od različnih obrazcev prerazporejanja denarja.«

F.K.

Občinskih stanovanj pa ni

Stanovanjska politika še vedno predstavlja čuden splet kapitala in sociale. Stanovanjski zakon naj bi radikalno posegel v gospodarjenje s stanovanji in končno tudi zagotovil obilico te nepogrešljive dobrine. Po menju nekaterih je dober, po menju drugih pa krivičen in katastrofalen. Kdo bi vedel, kaj je v resnici. Ni pa mogoče prezreti nekaterih njegovih neugodnih posledic. Ena od teh je na primer dejstvo, da v Šentjurju od leta 1989 nismo uspeli zgraditi niti enega novega stanovanja, če izzzvzamemo pravkar dokončanih 14 tako imenovanih varovanih stanovanj v domu upokojencev. Pa vendar se je v tem času v občini zavrtelo kar precej stanovanjskega denarja. Kam je izpuhtel stanovanjski denar?

Najprej nekaj števil. Ob sprejetju stanovanjskega zakona leta 1991 je bilo v občini 396 družbenih stanovanj. Od tega je bilo 153 stanovanj prodanih in tako se je občinski fond stanovanj zmanjšal na 243. Velika večina občinskih stanovanj po črki zakona spada v kategorijo neprofitnih stanovanj (in najemnin), kar pomeni, da so stanovalci, ki jih je Zakon našel v družbenih stanovanjih, še vnaprej zadržali pravice do razmeroma ugodnih stanarin. Sem spada tudi 8 tako imenovanih službenih stanovanj, ki jih zasedajo večinoma učitelji. 72 stanovanj je socialnih. Le bori 6 stanovanj je v profitnih kategoriji, kar pomeni, da je najemnina za 50% višja od neprofitne.

Števil, koliko denarja se je od leta 1991 nabralo iz prodaje družbenih stanovanj in iz najemnin, župan Malovrh in predsednik upravnega odbora Stanovanjskega sklada Janez Škoberne nista imela, župan je le zagotavljal, da je stanovanjski denar vsaj knjižno povsem ohranjen, Škoberne pa je izjavil, da prav zaradi pomanjknja denarja zapušča mesto predsednika Upravnega odbora.

Iz finačnega poročila Stanovanjskega sklada, datiranega s 5. majem 1999, izhaja, da je ostalo od prodaje stanovanj in od pobranih najemnin vsega skupaj le 52 milijonov tolarjev. In še to ne v denarju, temveč knjigovodsko. Je to dovolj ali premalo?

Če vzamemo, da je bilo povprečno prodano stanovanje veliko 30 m² in je realna cena za kvadratni meter 1000 DEM /m², je bil prodani občinski stanovanjski fond vreden okrog 500 milijonov tolarjev. Za najemnine stanovanj, ki so ostala v občinski lasti, občina letno pobere okrog 40 milijonov tolarjev ali skromnih 400 tolarjev za kvadratni meter stanovanja, kar v osmih letih znese nadaljnjih 320 milijonov SIT. Če bi se obnašali kot pravi kapitalisti, bi

torej kljub zelo skromni najemnini danes razpolagali najmanj z okrog 800 milijoni tolarjev, ali prevedeno v stanovanjske površine, z okrog 5 000 kvadratnimi metri novih stanovanjskih površin (166 stanovanj). To pa je račun brez krčmarja. Občini je namreč od prodanih stanovanj ostalo bistveno manj denarja. Zanimivo je, da nihče ne ve, ali noče povedati, koliko. Moja ocena bi se ustavila nekje pri 100 milijonih iz naslova prodaje »zakonskih« stanovanj, k tej vsoti pa je potrebno dodati še nekaj milijonov za prodajo »tržnih« stanovanj. Kako je do prodaje le teh lahko prišlo, če se ve, da v občini primanjkuje socialnih stanovanj, ni znano. Verjetno sta z njimi Grdina in Zdolšek v svojem času zaključevala svoje »finančne konstrukcije« okrog tržnice, šol in še kje. Skupaj z najemnini naj bi se denar v največji meri porabil za tekoče vzdrževanje stanovanj, upravljanje, subvencioniranje socialnih najemnin in podobno. Prav gotovo pa je Občina del stanovanjskega denarja prelila tudi v podvoz, ceste... ali, če hočete, tudi v spomenik Franju Malgaju pred Občino. Podobno kot je leta 1990 del stanovanjskega sklada »izginil« brez sledu v delnicah Štajerske banke, je, kot kažejo številke, »izgineval« tudi v teh osmih letih. Na koncu je ostalo tistih 52 knjižnih milijonov, ki pa so, po besedah župana Malovrha, končali kot posojilo Alposu, Elegantu in Geoplinu. Za dograditev 14 varovanih stanovanj v domu upokojencev je občina morala najeti okrog 50 milijonov kredita.

Ali je Občina slabo gospodarila s stanovanjskim denarjem?

Prepričljivega odgovora na to vprašanje od občinskih mož kajpada ni bilo mogoče dobiti. Dokaj nesporno je le, da je občina kar nekaj stanovanjskega denarja »pretopila« v druge dobrine in da je zanemarila svojo osnovno

nalogo, ki ji jo nalaga Stanovanjski zakon, skrb za socialna stanovanja.

Kot smo slišali, sta bila v preteklih letih dva razpisa za socialna stanovanja. Leta 1995 se je prijavilo okrog 80 prosilcev, od tega jih je trideseterica ustrezala zahtevam dohodkovnega cenzusa. S tega prvega spiska menda le še dva prosilca nimata strehe nad glavo. Obstaja že tudi drugi spisec, ki je približno enako zajeten in ki bo še kar nekaj časa čakal nedotaknjen. Seveda socialna stanovanja niso za občino noben profit, so le nujno zlo, del sociale, ki jo je država prevladala na občine. Ne le, da jih je občina dolžna zagotoviti, socialnim upravičencem mora tudi subvencionirati najemnino. Če je verjeti številkam iz občinskega proračuna, gre za te subvencije 1,4 milijona SIT. Če bi takorekoč načrtovano pomanjkanje socialnih stanovanj ocenjevali z ekonomskega stališča, je tu Občina ravnala gospodarno, ni pa ravnala socialno.

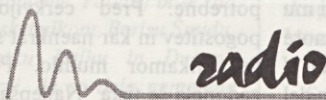
Nesporno je tudi, da Občina stanovanjska sredstva prenaša na druga področja. Če samo pogledamo letošnji načrt na novo ustanovljenega Stanovanjskega sklada, ki bi zato, ker je samostojna pravna oseba, moral biti stanovanjsko še bolj dosleden, je več kot očitno, da doslednosti pri stanovanjskem denarju ni. Tako na primer odkrito namenja 5 milijonov za kulturni dom na Ponikvi, približno enako vsoto za poslovni objekt na Mestnem trgu 10 in polovico manj za drugi poslovni objekt prav tako na

Mestnem trgu. Če je že stanovanjski sklad tako radodaren, je podobna in še večja širokogrudnost župana ali Občinskega sveta pač nekaj povsem normalnega.

Druga možna luknja na stanovanjski vreči je vzdrževanje in upravljanje stanovanj. Na zadnji seji OS je bilo odkrito slišati, kar se je že prej šušljalo, da bi utegnilo biti sporno zlasti poslovno sodelovanje občinskih služb s celjsko stanovanjsko zadrugo Atrij, kateri se je pred dvema letoma priključil »Zevnikov« Rifnik. Ti očitki so sicer le na ravni govorice, a zajeten kup milijonov, ki so do zdaj šli za vzdrževanje razmeroma malega števila občinskih stavb, dopuščajo tudi takšne pomisleke. Če k temu prištejem še nepreverjeno informacijo, da je direktor šentjurske enote Atrija sploh najbolje plačan človek v občini, prekosil naj bi celo samega župana in poslanca Malovrha, potem uganje in domišljija nimata več meja.

Prezreti ne gre še enega dejstva: lani ustanovljeni občinski stanovanjski sklad, ki naj bi nam odprl pot do republiških sredstev, ne more prav zaživeti. Na zadnji seji je Občinski svet sicer sprejel vrsto pomembnih sklepov, ki naj bi pomenili pričetek izgradnje neprofitnih stanovanj, toda opazno je bilo, da si je župan Malovrh zelo prizadeval, da bi Sklad še naprej ostal brez sredstev. In brez denarja bo v resnici tudi ostal, verjetno tudi še po potrebnem rebalansu proračuna.

F.K.



Podsreda
87,6 MHz

Boč
93,7 MHz

ŠMARJE PRI JELŠAH

Studio Centrala

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>

Tel.: 063 817 10 30 Tel.: 063 817 10 11

e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

063 817 10 40 Fax: 063 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Hotel Žonta s tremi zvezdicami

Ob prvi obletnici prevzema bivšega Motela, zdaj že kar povsod znanega pod imenom novega lastnika Žonte, sem se pogovarjal z vodjem hotela g. Podkoritnikom.

»Kar na začetku moram reči, da sem prijetno presenečen; čeprav smo pred letom bili takorekoč tujci, nas je Šentjur sprejel zelo gostoljubno. Tudi zaradi tega je naša investicija v prenovu hotela, ki je znašala okrog 200 milijonov tolarjev, že v prvem letu dala povsem zadovoljive rezultate. Vseskozi smo finančno uspešni, postali pa smo tudi pojem dobre gostinske ponudbe. Zlahka se primerjamo z vsemi hoteli v širši regiji. Pri zadnji kategorizaciji pristojnega ministrstva smo dobili tri zvezdice, kar je tudi najvišja ocena v regiji. Moram se pohvaliti, da smo imeli tudi zelo dobre izglede za še eno kategorijo višjo oceno,

ki pa smo jo zaradi z njo povezanih višjih cen raje odklonili.«

Kaj bistveno označuje vaša ponudbo?

»Le vsestranska gostinska ponudba je lahko tudi dobra. Dobra hrana in solidna postrežba sta osnova, celovita organizacija raznih slovesnosti, porok in podobno, živa glasba vsak petek in soboto, slaščičarna, nedeljska kosila, malice in še kaj. Imamo tudi 28 klimatiziranih in sodobno urejenih sob, v njih pa goste takorekoč iz vse Evrope. Naše kapacitete so že običajno zasedene, ob raznih prireditvah, kot so sejmi v Celju, pa absolutno premale.«

In še besedico ali dve o načrtih?

Nadaljnje urejanje hotela, fitnes in usmeritev na našo turistično kmetijo v Cerovcu, kjer se usmerjamo tudi v konjske športe, ribolov...«

F.K.

SHEN QI center tudi v Šentjurju

Prejšnji mesec je začela v Ulici Valentina Orožna delovati SHEN QI šola za življenje. Treninge po metodi kitajske mojstrice Aiping Wang vodi Anica Zupančič, ki je že pred dvema letoma začela voditi podobne treninge v Celju.

Za kaj gre?

Vsi si želimo biti zdravi in srečni, k temu cilju pa naj bi nas vodilo znanje, ki ga daje SHEN QI. Na treningih se udeleženci učijo sprostitve in se

navazujejo na novo, svežo energijo, kar menda pomaga mnogim pri težavah kot so različne odvisnosti, nespečnost, prevelika teža, sladkorna bolezen in celo pri težavah z zanositvijo. Zatrjujejo, da se že po nekaj treningih okrepi duševno in telesno ravnotežje, negativna energija se nadomesti s pozitivno, izboljša se zdravstveno stanje in vrnejo se uspehi v šoli in na delu.

GOSPOD ŽUPNIK, PRESENEEEEEČENJEEEE!

Bilo je čisto običajno nedeljsko jutro konec septembra, eno tistih, ko človek bolj ali manj krmežljivo zre v svet in se sprašuje, kje se mu je zataknilo pri štetju dnevov in noči. Kot vsako nedeljo se je v dobjanski cerkvi množica ljudi zbrala pri nedeljski maši. Površen opazovalec bi morda pomislil, da prav nič ne more zmotiti utečene rutine. Morda je tako mislil tudi dobjanski župnik gospod Zdolšek. Pa se je uštel.

Ta dan ni mogel kar neopaženo mimo. Domači župnik je namreč praznoval sedemdeset let. Od tega jih je skoraj polovico preživel prav v Dobju. Dobrodušen starejši gospod pred oltarjem daje skoraj očetovski vtis, ki mu je hudo, ker pri pozdravu miru ne more stisniti roke vsakemu verniku posebej. V minulih letih je tako postal del kraja in del njegove duše. Nekdo, ki ostaja zvest samemu sebi in na kogar se lahko zaneseš. Po sedemnajstletnem obdobju, ko na Kalobju ni bilo župnika, je prevzel tudi to župnijo in morda ga imajo tudi zato Kalobčani še vedno malo za svojega.

Dobjani so se ga spomnili tako, kot se za takšno priložnost spodobi. Ne cvetje ne torta niso manjkali, v dar pa so mu poklonili tudi zlat kelih. Župan gospod Salobir je ob tej priložnosti povedal nekaj besed v zahvalo. Po njegovem dobjanska mati božja še nikoli ni imela tako lepega bivališča kot sedaj. Že kratek pogled naokrog mi je povedal, da bo gotovo nekaj na tem. Ogrevana, zunaj in znotraj obnovljena cerkva z urejeno okolico je res lepa.

Presenečenj pa kar ni hotelo biti konca. Ko je vstopil še Zdolškov brat, tudi duhovnik, in se je s kora zaslišalo voščilo mladih pevcev, besede sploh niso bile več potrebne. Pred cerkvijo je sledila pogostitev in kar naenkrat se nikomur ni več nikamor mudilo. Potem ko je zadonela še tista "Najlepša je dobjanska fara" pa sploh ne. Kot zavedna Kalobčanka bi sicer z veseljem kaj pripomnila, pa sem se preudarno ugriznila v jezik. Še na mnoga leta gospod Zdolšek!

Saška Teržan

Okrogla miza o kooperativi

V sklopu Phare programa Evropske skupnosti je veliko sredstev namenjenih za razvoj kooperative, torej samopovezovanja pri proizvodnji. Naša občina zaenkrat teh sredstev še ni koristila, saj ni bilo primernih projektov. V ta namen je Upravna enota Šentjur v sodelovanju s strokovnjaki tega področja organizirala okroglo mizo in delavnico na temo kooperative.

Prišli so zainteresirani s področja celotnega Kozjanskega. Nekaj jih je bilo tudi iz Šentjurja, čeprav je menda za to obliko podjetništva v našem kraju zanimanje večje, kot pa je bil odziv. Obstaja ideja, da bi se na področju Kozjanskega povezali posamezniki in podjetja ter na trg "poslali" blagovno znamko Kozjansko jabolko. Nekaj potencialnih kooperantov prihaja tudi iz Šentjurja. Posebej se angažira Andrej Zdolšek s svojo sušilnico sadja na Ponikvi, katero so si udeleženci okrogle mize tudi ogledali. Potencialno bi se lahko samopovezali tudi živinorejci. Tako pri posameznikih kot tudi v Juriju, ki bi na ta način še boljše izkoristil svoje kapacitete, še posebej pri alternativnih vrstah mesa. Seveda pa se je potrebno dogovoriti za način kooperacije, ki bi ustrezala vsem sodelujočim.

L.H.

Buča rekorderka

Tudi letošnja jesen nam je postregla s pridelki, ki nas navdušujejo zaradi nenavadnih oblik in velikosti. Buča, ki je zrastle pod Resevno pri Tanškovih ima 182 cm obsega in tehta točno 60 kilogramov.



Marije Voga in Prezelj z bučo

Srečanje gasilcev - veteranov na Kalobju

OGZ Šentjur je skupaj s kalobškimi gasilci pripravila 1. oktobra srečanje svojih dolgoletnih članov - gasilcev. Veteranom različne kondicije in starosti od 60 do 94 let je zgodovino Kalobja prizadevno in poznavalsko predstavil Janko Cerkenik, pozdravila pa sta jih tudi predsednik OGZ Zupanc in predsednik PDG Pušnik. Srečanje se je v prisrčnem vzdušju končalo na družabnem večeru v gasilskem domu.

V jeseni življenja prijazna beseda in izrečena zahvala za opravljeno življenjsko delo veliko pomeni in takšno je bilo tudi počutje udeležencev, ki so izrazili željo, da se srečajo tudi naslednje leto. Naj jim bosta narava in sreča naklonjeni!

Vinko Jagodič

Zmelkoow, daj nam krila!

ŠKMŠ je prestopil prag, ki ločuje male od velikih, omahujoče od drznih, mehke od trdih... Po treh letih žurov z bolj ali manj anonimnimi skupinami je domov končno pripeljal velikana slovenske glasbene scene. Kateri čas je bil to? Skrajni, seveda. Pri začetnih korakih kluba je bilo namreč šentjursko občinstvo tako žejno žurov, da bi kdorkoli lahko napolnil kulturni dom. Ščasoma se je to seveda spremenilo, zato je bilo treba storiti korak naprej. Ne gre za to, da želim diskreditirati dosedanje klubske dejavnosti. Resnica je, da je klub zdaj dozorel in zmore tudi take podvige. Po drugi strani pa je v Šentjuru že dvakrat gostovala skupina Nude, četudi še preden je postala slovenski hit. Nenazadnje smo v Kulturnem domu lahko videli tudi Pasji kartel. No, pa sem zgubil rdečo nit! Nazaj k stvari...

Zgodilo se je 8. oktobra. V goste je prispela vsem dobro znana primorska skupina Zmelkoow. Uradni začetek je bil spet ob tradicionalni 9. uri in dvorana se je začela takoj po odprtju vrat začela hitro polniti. In to z meni pretežno neznanimi ljudmi, kar je bil vsekakor dober znak. Zaradi "teže" koncerta se je, razumljivo, dvignila cena vstopnic, kar pa so prisotni očitno sprejeli kot nujno zlo. Roko na srce, 650 SIT (350 za člane) dejansko ni veliko za toliko kvalitetne glasbe, kolikor je je bilo takrat moč slišati.

Led je prebila skupina Žurdov iz Vodruža, ki je s seboj pripeljala svoj klub oboževalcev. Fantje so rokerji od nog do glave, glasba jim gre dobro od rok, le vokalistu je glas včasih pobegnil z vajeti. Nič tragičnega, z delom se da vse popraviti. Nekaj podobnega velja tudi za Špilferderberje, ki so skoraj klubske bend ŠKMŠja. V svojem prvencu so dokazali, da še kako znajo igrati. Majcena senca pada le na Jurco, ki je imel nekaj treme in se v svoji vlogi še ni znašel najbolje. A to je le moje, prefinjeno pikolovsko mnenje. Morda bi veljalo prilagoditi repertoar pesmi njegovemu glasu. Ker so vse lepe stvari tri, je iz Postojne pricapljala še tretja, standardna Zmelkoow predskupina po imenu Buh pomagej, ki je še dodatno dvignila temperaturo pred nastopom zvezd večera.

In potem je bil Zmelkoow. Goga (pevec), Žare (bas kitara), Damjan (bobni) in Tejo (klaviature) so začeli rotati okrog enajstih in nabito polna dvorana – tla je teptalo 1000 in več podplatov – se je začela zibati v njihovih ritmih. Ko so začeli igrati, je ponorelo dobesedno vse. Tudi poraba pijače. Baku, ki so mu organizatorji zaupali šank, je tako vsega zmanjkalo že okrog polnoči. Sicer precej nerodna stvar, a tako so se lahko prisotni bolj osredotočili na skakanje, norenje, zaletavanje, plesanje in kaj vem kaj še vse. V tem so bili zelo uspešni, uspešen pa je bil tudi kvartet Zmelkoow, ki ga je, bojda zaradi dolgega uvodnega programa, načel zob pijače. Fantje so se na srečo hitro ujeli in naredili nepozaben žur, ki bo še dolgo odmeval po voglajnskem gričevju. Vrhunec večera je bila legendarna, skoraj že ponarodela pesem, "Več kot spijemo...", ki jo je bučno proslavila celotna dvorana. Vzdušje pa je bilo tako ali tako ves čas nepopisno in je vsak trud, da vam ga pričaram, zaman. Program je s krajšim odmorom vred trajal do treh, ko so s ciničnimi vložki Power dancerk Zmelkoow zaključili svoj prvi koncert po dolgem – po njihovo predolgem – odmoru.



Gimnastika jim ni tuja (pobiranje pač!)

"Totalna štala (štala = nor, utrgan žur, op. p.)! Čim dlje iz standardnih žurerskih središč gremo, tem večja štala je!" je rekel Primitivc, menedžer in založnik skupine Zmelkoow, ki je prispel z njimi iz Kopra. Res je, le kdo se ne bi strinjal z njim. Tokratni žur je dejansko bil, po primorsko, "totalna štala". Končal pa se je – le kako bi se drugače – s Helenco in Metallico ter tradicionalnim, že vse od Bdongove iznajdbe trajajočim "skleciranjem" vseh prisotnih in mentalno odsotnih norcev na pesem "One". Še pred tem so za ohranjanje slovenske kulture Špilferderberji poprijeli za harmoniko in ostala glasbila ter tako omogočili podlago Mateji (šefici ŠKMŠ, op. p.) in Žaretu, ki sta na odru odplesala pristno polko.

Žur, ali pa koncert, kakor vam drago, je tako dvignil ugled ŠKMŠ, potolkel vse rekorde in s tem dvignil tudi pričakovanja. Na njihovih plečih je, da ugled obdrži in pričakovanja izpolnijo. Kajti nič več ni tako, kot je bilo!

sg

Planinci proslavili obletnico stolpa in otvorili prenovljene sanitarije

Prvo oktobrsko nedeljo so se na Resevni zbrali številni ljubitelji gora, hribov in nenazadnje tudi hoje in rekreacije. Vzrok je bila tretja obletnica postavitve razglednega stolpa in "odprtje" prenovljenih sanitarnih prostorov v koči. Resevno je v sončnem vremenu obiskalo kakšnih 150 ljudi, med njimi tudi župan in še nekaj občanarjev, saj je bila obletnica vključena v sklop proslav občinskega praznika. Za vzdušje je skrbel trio "Šentjurski zvončki".

V PD so zelo ponosni na dela, ki so jih opravili v zadnjem obdobju. Že lani so do kočice pripeljali vodovod in električni kabel prestavili pod zemljo. Letos so se lotili prenove dotrajenih sanitarij. Stare so popolnoma adaptirali, dodali pa so še dve novi. Na novo so postavili tudi kmečko peč, kombinirano s centralno kurjavo in preplekali vse spalne sobe in stopnišče. Celotna investicija opravljenih del znaša 3,8 mil. tolarjev, od tega je

potrebno poravnati še dober milijon stroškov. Predsednik PD Šentjur Ivan Straže je o opravljenem povedal: "Nedvomno sem zadovoljen. Največ sredstev so prispevali društvo, občina ter številni sponzorji. Kljub vsemu se trenutno nahajamo v finančnih težavah, saj nas je investicija mnogo stala in moramo pokriti še veliko stroškov. Zato prosim vse zainteresirane sponzorje, da nam pomagajo rešiti nastale probleme. Posebej bi se rad zahvalil starim in novim oskrbnikom, Borisu Šmidu, Franciju Zupancu, Zlatku Lajhu in Dušanu Antoloviču, ki so pomagali, da so dela nemoteno potekala."

Prejšnjo nedeljo so planinci imeli tradicionalni kosanjev piknik, naslednjič pa se bodo družili 8. novembra, ko bodo odšli na Pohod od Litije do Čateža.

L. H.

Srečanje mladih planincev

V soboto, 2. oktobra, je bilo pred Andrejevim domom na Slemenu 4. srečanje mladih planincev iz Savinjske MDO. Udeležilo se ga je okrog 150 mladih članov iz vse celjske regije, med njimi tudi člani PD Slivnica. Program je sestavljalo 5 družabnih iger, na katerih so lahko sodelovali skoraj vsi navzoči. V skupnem seštevku je zmagalo PD Mozirje, največ mladih planincev (71) pa je bilo iz PD Braslovče.

Srečanje mladih planincev je vsako leto oktobra in vedno na drugi lokaciji. Prvo je bilo na Menini, drugo na Gori Oljki in tretje na Celjski koči. Kraj in datum naslednjega srečanja še nista znana.

B. Rotovnik

Žurdov - rockerji domače proizvodnje

Prvi predvožaci Zmelkoovu na jesenski študentski masovki v kulturnem domu so bili fantje s prav tako nenavadnim imenom - Žurdov. Ker je bil to za fante prvi pravi koncert in ker so vsi doma znotraj občinskih meja, si fantje gotovo zaslužijo nekaj pozornosti.

Fantje, prvo, kar marsikoga popari v roženicah, je ime vaše skupine. Blagovolite občestvu Šentjurskih novic zaupati vašo alkimistično metodo...

Ime smo iskali skoraj vsepovsod. Pomagali smo si z medicinskimi priročniki, enciklopedijo Brittanica, francoskim slovarjem, ... Skratka: obračali smo besede, jih mešali z različnimi zvarki, darovali bogovom ipd. Ker je 3/4 benda iz Vodruža, nam je bilo na koncu ime Žurdov kar všeč, se pravi, da smo Vodruž obrnili na glavo (vzemite to v vseh pogledih).

Kako usklajujete šolske obveznosti z vajami in kakšne pogoje imate za slednje?

Med tednom žal ne moremo vaditi, saj dva naša člana študirata v Mariboru. Običajno se dobimo enkrat tedensko in takrat zavijamo rokave ter vse nadoknadimo. Seveda smo pred šentjurskim koncertom delali veliko bolj intenzivno.

Najprej smo vadili v garaži v Vodružu in takrat so seveda vsi sosedje vedeli, kaj počnemo, zato se jim zahvaljujemo za brzdanje živčnih končičev.

Naše duševne motnje za nas večinoma ubeseduje pevec Marko, glasbo pa naredimo vsi skupaj.

Mnoge bende za sabo vleče nekakšen vodja - guru; kdo je vaš?

Hierarhični način dela nas ne zanima. Že na začetku smo se dogovorili, da smo vsi enakopravni, saj želimo vse reševati skupaj. Smo nekakšna družina, ki ne dela otrok, ampak glasbo.

Rockerji morajo - seveda - računati na odziv publike. Obstaja kakšen način, kako priti do vas?

Zaenkrat bi se radi osredotočili na našo glasbo, saj nas čaka še mnogo dela, zato o klubu oboževalcev nismo niti razmišljali. Kljub temu pa nameravamo kmalu

postaviti lastno spletno stran, kjer se bomo v tem smislu razgalili in pokazali svetu, v katero smer se v resnici vrti.

Prišlo je že v običaj, da mnoge rock skupine delajo projekte z ne nujno rock-estradniki.

Čeprav se v principu po nikomur ne zgledujemo, imamo tudi mi v načrtu nekaj podobnega, morda celo spektakularnega. Kaj pa se bo izvalilo iz tega jajca, pa naj zaenkrat ostane še skrivnost.

OK, fantje. Povejte še eno končno misel našim bralcem.

Ne bodite takšni kot kamnolom, ampak bodite kameleon in se vlijte v svet.

Upam, da ne boste pozabili, kje ste objavili prvi intervju. br



Žurdov ob svojem prvencu

Vsak bend ima svojo štorijo o nastanku. Torej?

Našli smo se pravzaprav čisto po naključju, v "visokem elementu" letošnjega februarja v šentjurskem pubu. Beseda je dala "konja" in utrnila se je ideja, kaj če bi imeli nekakšen bend. Odločiti se je bilo treba tudi v kakšno sceno bi zajadrali. Mislili smo, da bi posnemali boy bende, vendar ko smo se pogledali v ogledalo No, čez dva dni smo že imeli nekakšno prvo vajo.

Verjetno si niste kar tako izmislili, da se boste šli rockerje. Nekakšno glasbeno podlago bi bilo skoraj dobro imeti.

S to podlago, ki jo imamo, bi lahko spremljali bende a la Slaki, saj je bobnar Klemen Podgoršek v glasbeni šoli igral klarinet in saksofon, njegov brat kitarist Jernej trobento. Basist David Zupanc in pevec Marko Tuhtar pa sta v glasbeni šoli raztegovala meh na harmoniki. Zato bi radi poudarili, da smo na sedanjih glasbilih sami (svoji) mojstri.

Trenutno pa smo na lokaciji v Jakobu pri babici od Klemena in Jerneja, ki ji pravimo kar "rock n' roll stara mama". Poleg prostora, ki nam ga velikodušno nudi, nas vedno nahrani in napoji, tako da imamo vedno zelo dobro in ustvarjalno vzdušje. Zato se ji vsi fantje najlepše zahvaljujemo. Brez nje nas dobesedno ne bi bilo.

Kljub temu mislimo, da bi v Šentjurju moral obstajati prostor, kjer bi mladi bendi lahko vadili. Poleg tega obstaja še en osnovni problem in sicer z instrumenti in ostalo opremo, ki je, govorimo iz lastnih izkušenj, pregrešno draga.

Sedaj pa k točki, kjer je vedno dosti za povedat: kakšna je vaša glasbena filozofija in kdo vihti pero za besedila?

Naša glasba je produkt nas vseh. Trenutno smo naštudirali šest lastnih komadov, ki smo jih v Šentjurju tudi predstavili, delamo pa še na treh. Zaenkrat se ne omejujemo z nekakšnimi koncepti; vsaka pesem nam in ostalim sporoča nekaj drugega.

Zlatih 50 Valčke in Dolfeka

Valčka in Dolfek bi lahko bila čisto običajna sedemdesetletnika, a na človeka naredita vtis veselja in zadovoljstva nad življenjem. Predvsem slednje pa je dandanes precej redka vrлина.

Dolfek se je na omenjeni domačiji rodil, Valčka pa je bila doma v Trobnem dolu. Rodila se je kot ena izmed treh Zajčevih deklet. Dolfek sicer ni imel daleč ljubci v vas, a kaj ko stvari niso bile tako enostavne kot danes. Slabo vreme ga že ni ustavilo, domačega psa je s kruhom in sladkorjem tudi kmalu podkupil, ampak mama se pa ni dala tako hitro ugnati. In tako so večeri minevali ob rožnem vencu, da ne bi otrokom hodile neumnosti po glavi. Ampak Dolfek se tudi ni dal - kdor čaka, dočaka.

Pa je bilo po svoje še bolj zanimivo, mame se pa slej ko prej unesejo. In tako sta se poročila. Zakon je v Šentrupertu sklenil tedanji župnik Drevenšek. Bila sta mlada in kljub poročnemu slavu malo zaskrbljena. Človek nikoli ne ve, kaj ga v življenju čaka za

svojo taščo lepe spomine in bi si tisto leto Dolfekove vojaščine brez nje težko predstavljala.

Valčka in Dolfek se spominjata preteklosti z veseljem, čeprav je bilo težje kot zdaj. Veselila sta se zlate poroke in povabila sorodnike, prijatelje in tudi sosedo. Valčka tudi pove, da je dolgo redila prašiča za to priložnost, pa še zdaj veselo skače po hlevu. Otroci niso dovolili, da bi imela še s prašičem skrb na tak praznik in so vse skupaj lepo prestavili v gostišče.

„Če se imata dva rada in gledata drug na drugega tudi ko je težko, ko je pri hiši bolezen in še kaj hujšega, potem se da vsaka težava premagati. Včasih bi človek hitreje stopil, če bi pustil zakonca ležati, potem ko je ta padel. To pa ni smisel ne zakona, še manj pa življenjske sreče,“ je Valčka odgovorila na vprašanje, še preden sem ga prav zastavila. Naj jima zdravje dobro služi, da bosta še dolgo živela v sreči, ki sta si jo ustvarila, Dolfeku pa za prihajajočih sedemdeset let vse najboljše!

Saška Teržan



PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
ŠENTJUR (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

• STREŠNA OKNA VELUX •

SVETOVNO ZNANA KAKOVOST



- 50 let izkušenj
- zagotovljena vodotesnost in dolgoletna uporaba
- za vse običajne kritine
- lahka montaža in uporaba
- kakovosten in zanesljiv servis

PRODAJA
Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
Šentjur

NUDIMO VAM:

- PVC CEVI •
- VSE VRSTE OPEK •
- SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET 1. KLASE •
- CEMENT, APNO, MIVKO •
- RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN TLAKOVCEV •
- NOSILCE, POLNILA •
- BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP •
- DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE •
- IZOLACIJE NOVOTERM IN TERVOL ... •



PONUDBA MESECA

**OPEKA MODUL ORMOŽ
TLAKOVCI PODLESNIK,
STAVBAR IN BRANIK**

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

TELEFON: 063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

GOSTIŠČE BOHORČ

Šentjur, ☎ (063) 746-14-30



Še ne veste, kje boste preživel zadnjo noč tega tisočletja ...

... preživite jo z nami, na

VELIKEM SILVESTROVANJU
Gostišča Bohorč!

Nudimo Vam pestro izbiro gostinskih storitev:

- vsakodnevne malice in kosila
- jedi po naročilu
- pizze
- velika izbira buteljčnih vin in slaščic
- praznovanja obletnic, porok, abrahamov
- posebna ponudba nedeljskih kosil
- rezervacije sprejemamo na tel. 746-14-30

7.c v planinah

Kot vsako leto se je tudi letos športni razred OŠ F. Malgaja odpravil v šolo v naravi. Tokrat so bile na vrsti gore.

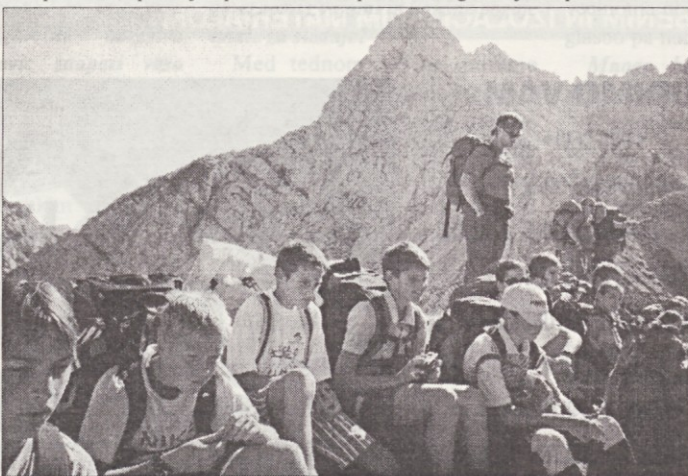
Odšli smo 22. septembra, spremljali pa so nas učitelji Vlado Artnak, Petra Godler, Ivan Kukovič in Sašo Drame. Pot nas je vodila izpred hotela Zonta, kjer smo še zadnjič pomahali očkom in mamicam, preko Luč do Snežne jame. Že na poti do te naravne znamenitosti

so se pojavili prvi problemi, žulji, utrujenost in huda žeja, a se nismo dali. Pot nazaj v dolino se nam je zdela mnogo krajša, še bolj pa smo si jo skrajšali s petjem. Z avtobusom smo kmalu bili v Logarski dolini, na Okrešelj pa smo spet pešali. Ker smo ta dan naredili že dolgo pot in bili zelo utrujeni, so nam naše težke nahrbtnike na vrh odpeljali kar s tovorno žičnico. Tam so nam tudi postregli z večerjo in prenočišči.

Naslednji dan nas je čakalo Kamniško sedlo, kar je bilo pravo presenečenje za tiste, ki še nikoli niso hodili po gorskih poteh po klinih. Popoldne smo imeli prosto in smo se odločili, da gremo plezat po umetni steni, zavarovani seveda (čelada, vrv, prisotnost

izkušenih plezalcev...). Moram reči, da je bilo zelo zanimivo.

Zvečer nas je obiskal naš slavn Himalajec Aco Pepevnik. Ob gledanju diapozitivov smo



prisluhli njegovim zgodbam, kako je bilo na njegovih pohajkovanjih »po hribih«.

Naslednji dan smo se podali na najdaljšo turo proti Savinjskemu sedlu in na Ledine, si ogledali zanimiv ledenik in prespali v tamkajšnji koči. Preden smo poskakali v postelje, smo se zbrali ob ognju in zapeli nekaj pesmi. Ko smo se zjutraj zbudili, je bil zunaj lep dan in kar razočarani smo bili, ker je bilo treba v dolino. Na Jezerskem nas je že čakal avtobus.

Mislím, da je ta 4 - dnevni izlet kljub žuljem, naporu in žeji navdušil marsikoga izmed mojih sošolcev in da se bomo še podali v gore.

Sabina Kompolšek

Naš Junak pa jaga že 40 let

Dolge noge,
suh telo,
puško nosi,
kdo je to?

Ni pravega Šentjurčana, ki ne bi vedel, da je to naš Tona, ali bolje rečeno Junakov Tona, lovec z dušo in telesom že od takrat, ko je kot kratkohalačnik oprezal po gmajni za divjadjo.

V na prvi pogled robatem možaku se skriva dobrohotna duša, včasih igrivo

opravljiva, vendar nikoli zlonamerna do svojih lovskih prijateljev. Njegova dolga postava mu je prav prišla pri njegovih lovskih vragolijah, žal je pa zato moral na skupni pogon večkrat z mokrimi nogavicami v škornjih: ko je pred brakado ves zagret razlagal zbranim lovskim kolegom svoje lovske prigode, je ob njem kakšen živčen štirinožni prijatelj dvignil tace, misleč, da se lajša pri telegrafnici.

Sam pravi, da si je s svojimi štridesetimi leti lovskega staža zaslužil lovsko penzijo. Res je, zato mu je LD za odpravnino dodelila odstrel jubilejnega srnjaka.

Tona, veliko užitkov v naravi še v naslednjih štiridesetih lovskih letih!

Tvoji lovski prijatelji



Šentjurske novice pred šestimi leti

Pisal se je oktober 93 in bil je čas trgatev. Zato je takratno številko Novic na naslovnici krasila fotografija, ki je zelo nazorno in za koga tudi precej boleče prikazovala mentaliteto povprečnega Šentjurčana pa tudi Slovenca: nepregledno velik vinograd, nad katerim kot kakšen gospodar ponosno stoji cerkev. Očitno je to vse, kar Slovenec potrebuje. O trgatvi in čarobnosti vina se je razpisal tudi avtor uvodnika, ki se je tega opravila in pijače lotil bolj z romantičnega stališča.

Glavni sponzor številke je bil g. Selič Anton, ki je tako dobil dvostranski intervju, v katerem je opisal trgovino Bum in kako podjetništvo vpliva na življenje njegove mlade družine.

Občinski svet je izbiral najugodnejšega ponudnika za napeljavo plina po Šentjurju. Odločitev je padla na Slovenske Plinovode iz Nove Gorice. Koncesija velja za 29 let, cena priključka na gospodinjstvo je 980 DEM, kubični meter plina pa okoli 25 SIT. Po nekakšnih nenavadnih izračunih naj bi tako povprečni mesečni stroški za plin znašali 4400 SIT. Ko tole preberete, se lahko do mile volje nasmejete ali pa zaječete.

Imeli smo celo nekaj beguncev v Šentjurju in to okoli 150. Alpos je vabil certifikate, objavljen pa je bil tudi članek s pomenljivim naslovom "Ali Štore drvijo v prepad?" Preroško, ni kaj. Za visoke pritiske v žilah občanov pa je poskrbel hrib v Žamerku, ki ga je nekdo tebi nič meni še manj kar polovico odnesel in tam posadil kamnolom. Sporni sta bili dve stvari - kamnolom je skazil pokrajino in uničil antično mesto, ki naj bi se tam nahajalo. Ob tem so se postavljala vprašanja, saj ni nihče vedel, da so na tistem hribu sploh kakšne izkapanine. Kljub temu je pronicljivemu novinarju Novic uspelo najti nekega 70-letnika, ki je vedel povedati, da je njegova mama, ko je bila stara 10 let, tam videla kup kamenja, ki so včasih menda sestavljali graščino, to kamenje pa so kasneje odnesli v dolino in iz njega zgradili domala ves Žamerk.

Tistega meseca se je odprla tudi ribarnica Balestra, ki vztraja še danes, za kar ji gre vsekakor čestitati. Objavljeni so bili tudi veliki načrti Alposa z Motelom, njihovo najnovejšo pridobitvijo. Danes je od teh načrtov ostalo kaj malo.

Narodni demokrati Slovenije so se na državnem nivoju združili z SKD, Šentjurskemu oddelku NDS pa to ni dišalo, zato so spontano razpadli.

Predstavljen je bil tudi g. Janez Burina, ki je takrat praznoval 100 let in je bil še ves čil in zdrav ter, po njegovih besedah, še nikoli pri zdravniku. Povedal je seveda mnogo zanimivih zgodb iz svojega življenja in nanj gledal z optimizmom.

Predstavljena je bila KS Planina, ki je še danes precej idiličen in privlačen kraj, domačini pa imajo v ustih tako kot takrat tudi še sedaj grenak priokus glede tega, da se ves denar in razvoj koncentrirata v Šentjurju.

Pisma bralcev je najbolj zaznamovalo dvoje neobjavljenih pisem, urednik pa je neznane avtorje opozoril, da sicer lahko objavljajo nepodpisana pisma, vendar morajo vsaj v uredništvu vedeti, kdo je avtor. Prvo pismo so napisali učenci predmetne stopnje iz šole na Planini, v katerem so ostro skritizirali svojega učitelja matematike, o drugem pismu pa se ve samo toliko, da ga je napisal(a) Osat oz. Bodeča neža.

Takrat so bili tudi še dejavni študentje - organizirali so koncert Don Mentony Banda, na katerega je prišlo okoli 200 obiskovalcev. Nekatere stvari, vsaj glede obiska prireditve za mlade, se očitno nikoli ne menjajo, pa tudi če bi v Šentjur pripeljali Rolling Stone. Denacionalizacija je bila v polnem teku, le da je bilo okoli 30% zahtevkov napačno izpolnjenih in tako neveljavnih. Najmanj problemov pri vračanju posesti so delali pri Gozdnem gospodarstvu, največ pa pri Meji Šentjur, ki se je pritožila na skoraj vse odločbe o denacionalizaciji.

M. F.

KROGLA JE ZADELA NAPAČNE PRSI

Zgodba o županu in mladih novinarjih, ki še zlatijo pleničke

V petek 24. septembra 99 se je v prenovljenem in nabito polnem kulturnem domu zgodila osrednja slovesnost ob občinskem prazniku. Župan je imel priložnost, da bi podal povzetek delovnih zmag v zadnjem letu dni, toda raje se je odločil malce požugati novinarjem. Vsaj nad tistimi, ki ne pišejo njemu všečno, mednje pa očitno spada nek "mladi novinar" iz Šentjurskih novic.

Da je s tem govorom popolnoma zgrešil in hkrati zlorabil bisto celotne prireditve, je verjetno jasno vsakomur.

Pri Šentjurskih novicah deluje več mladih novinarjev, še posebej trije pa smo kar precej aktivni. Ker ne vemo, na katerega "mladega novinarja" je župan v svojem govoru mislil, se vsi trije čutimo dolžnega, da njegov nastop in vsebino govora malce komentiramo.

Politiki in novinarji na nek način živijo v simbiozi. So odvisni drug od drugega. Novinarji imajo velik vpliv na javno mnenje in izpostavljajo delo politikov, zato morajo slednji delovati s čim manj napakami in v javno, ne lastno, korist. Tisti, ki ima od tega največjo korist, je tako volivec, s čimer je dosežen plemenit namen. Kadar je nekdo izvoljen in mu večina glasovalcev pokloni svoje zaupanje, ponavadi izvoljena oseba pridobi veliko politično moč, ki se kaže v tem, da ima dokajšen vpliv na življenje povprečnega človeka. V zgodovini in sedanjosti pa smo lahko pričali, kako takšna moč opijani človeka in namesto, da bi človek manipuliral z novo pridobljeno močjo v korist javnega dobra, zapade pod njen vpliv in kmalu moč manipulira z njim. To se je delno pokazalo, ko je g. župan uporabil svojo moč in vpliv, da je na javni prireditvi okrcal "mladega novinarja". Tu gre za najbolj šolski primer zlorabe položaja. S tem je še bolj potrdil dejstvo, da je potrebno vsem izvoljenim osebam gledati pod prste kolikor je to mogoče, da ne bi v svojem občutku moči postali ošabni. Kajti biti politik je nekaj več kot imeti dobro plačo in družbeno moč. Človek, ki je na oblasti, mora računati tudi na to, da je izpostavljen močnemu družbenemu nadzoru-kritiki. Zakaj? Moč brez javne kontrole je slaba stvar, to vsi vemo. Tukaj ne gre zato, da se izvoljeni osebi ne zaupa, gre enostavno za sistemsko varovalko. To vlogo varovalke predstavljajo novinarji, ki so vedno na oprezu. To sicer za politika ni prijetno, je pa za vzdrževanje zdrave družbe nujno potrebno. Takšna praksa je razvita povsod, kjer se imajo za napredne in demokratične.

Šentjurski župan g. Jurij Malovrh zmotno misli, da so ga Šentjurskih novic novinarji nepravilno in diletantsko vzeli na piko in da ga načrtno blatijo. Stvar je v resnici precej bolj preprosta. Župana je izbrala okoli 20.000-glava množica šentjurske občine. Za svoje delo župana, poleg tega pa še poslanca SKD, je tudi dobro in (recimo) pravično plačan. Ker je kot župan javna osebnost in kot takšna zanimiv za volivce, je popolnoma normalno, naravno in

logično, da se nemalokrat znajde pod sojem žarometov, tudi takrat, kadar mu to ni po volji. Župan Malovrh pa pričakuje, da bi po volitvah lepo stopil v medijsko temo in v miru počel, kar bi hotel, javno pa nastopil samo takrat, ko bi se to njemu zdelo primerno. To je skregano s samo logiko in naravo njegove službene dolžnosti.

Nikogar ne blatimo, ampak samo zapišemo tisto, kar vidimo. Nikoli se nismo zlagali, kvečjemu so se nam nehote zapisale nepravilnosti. Bilo bi dobro, če bi se g. Jurij Malovrh zavedal, da bi kot nežupan bil nezanimiv za medije. Novinarji opazujemo župana (pa ni važno, kdo to je), ne pa g. Jurija Malovrha kot navadnega občana, čeprav je res, da slednji veliko prispeva k podobi g. Malovrha kot župana - ravno zaradi tega je opazovanje njegove osebnosti, izgleda in reakcij smotno. Politik, ki ga takšne stvari prizadenejo, naj ne hodi v politiko.

Ob vsem tem je najbolj ironično to, da se je obregnil ob članek, ki ga ni napisal nihče od mladih novinarjev ŠN. Ja, res bo nekaj na tem, da kroglja nikoli ne zadane pravih prsi.

Res je, da je mladost izredno relatiiven in fleksibilen pojem, toda gospod Malovrh ji je pripel neverjetne dimenzije. Človek je zanj očitno v cvetu mladosti v poznih petdesetih letih, kjer se "nahaja" urednik ŠN, avtor članka "Kdo so občinski odlikovanci" iz zadnje številke časopisa.

Zanimiv pa je tudi županov odnos do mladine. Je nekako znan. Še v prejšnjem sistemu so bili vodilni polnih ust, češ kako je mladina naša prihodnost, naš up, naše veselje, itd. A to je veljalo samo tako dolgo, dokler se je mladina obnašala po normah, ki so jih zastavili starejši. Takoj, ko je mladina zbežljala izven teh norm, je bil ogenj v strehi. Kritična misel je bila nekaj najhujšega. Lepo oz. žalostno je videti, kako se nekatere stvari nikoli ne spremenijo, različnemu političnemu predznaku navkljub. "Moramo zaježiti odhod mladih iz Šentjurja", je nekoč leporočil Malovrh. "Hvala lepa", bi se lahko gasil odgovor. S takšnim odnosom do nekoga, ki skuša dvigniti nivo družbenega življenja, se to zagotovo ne bo zgodilo. Glede na Malovrhov govor 24. septembra so mladi, ki so angažirani, v Šentjurju vse prej kot zaželjeni. Malovrh si očitno želi neangažirano mladino, ki naj popiva, se drogira in zaspi v Šentjurju. Take ljudi je verjetno res najlažje obvladati, toda na tak način ne bomo dosegli razvoja.

Takoj pa, ko mladina začne nekaj ustvarjati in misliti s svojo glavo, se spremeni v

neizkušene zelenokljunce, "ki so še do nedavna zlatili plenice."

Pravi, da "mladi novinar" ni še ničesar ustvaril. Kdaj pa naj ustvarja, če ne sedaj, ko je mlad? In novinarsko delo je ustvarjanje, hkrati pa tudi delna razbremenitev hišnega proračuna (če župana to že ravno briga). Ali naj si to razlagamo, da naj počakamo nekje tam do petdesetega leta starosti in šele potem pričnemo nekaj ustvarjati? Pri tem ne smemo pozabiti, da je župan iz vrst SKD, torej je kot pravi krščan verjetno imel v mislih ustvarjanje materialnih dobrin.

Pa vendar, da ne bomo prekruti. Razpredimo misel o politikih in novinarjih še naprej. Če novinarji opozarjajo na namerne in nenamerne napake politikov, kdo bo potem pazil, da enako ne bodo počeli novinarji? Tudi kontrola potrebuje kontrolo. Vsakdo, ki je v življenju skušal vsaj enkrat kaj narediti, se zaveda dejstva, da brez napak ne gre. Zato smo toliko bolj veseli, če nas kdo o tem opozori in popravi. Na žalost je to bolj izjema kot pravilo. Le redkokdaj dobimo kakšen odmev, ki naše članke popravi in dopolni, se jih pa zato toliko bolj razveselimo. Uredniška politika ŠN je takšna, da lahko vsakdo objavi svoje mnenje, le če se nanj podpiše, čeprav samo z začetnicami. Toda ne, če se nam kdaj zapiše kaj napačnega, največkrat zaradi neznanja in premajhnega vpogleda v zadevo, na Občini rajši tiho kuhajo zamere, kot pa da bi na napake opozorili. Tudi novinarji bi radi včasih slišali kakšno **utemeljeno** kritiko na svoje delo, toliko bolj, ker Šentjur ne premore profesionalnih novinarjev in se vsi po vrsti s tem ukvarjamo ljubiteljsko. Včasih seveda pride do napak, pa ni zanje nihče kriv. Tako kot je bila enkrat zapisana besedna zveza "presvitli župan", ki pomeni "cenjen, častljiv župan," pri lektoriranju zaradi nepoznavanja malce starejše slovenščine napačno "popravljen" v "presvetli župan", ki ima žaljiv prizvok. In tako se v tisku znajde nenamerna žaljivka.

Župan Malovrh je veliko naredil za Šentjur in glede na nov mandat bo za Šentjur naredil še več. Vedno smo ga imeli za razgledanega človeka in modrega politika mirne narave, ki se nikoli ne vda trenutnim navalom jeze, ampak vsako svoje dejanje in besedo trikrat premisli. Žalostni bomo, če se bo izkazalo, da smo se zmotili.

Mladi novinarji ŠN: br, fm in L.H.

GLEDALIŠKI IMPRO VEČER

V organizaciji šentjurskega študentskega kluba se je v petek 22. 10. v Hotelu Žonta zgodila gledališka predstava Kje ste, Celjski? v izvedbi celjskega MRŠu Teatra. Čeprav je bila predstava brezplačna, je prišlo samo 70 ljudi, ki so majhni številki navkljub lepo zapolnili za te namene sicer majhen prostor. Očitno je Šentjur tako revno mesto, da je celo cena vstopnice 0 SIT previsoka za naše občane. Očitno jo bo treba še bolj znižati in ljudem začeti plačevati, da bi se udeležili kulturnega udejstvovanja.

Tisti, ki smo premogli dovolj denarja za to vrtoglavo ceno vstopnice, pa smo imeli kaj videti. Prvi del večera je predstavljala igra Kje ste, Celjski?, ki je bila precej neškodljiva in nezbudljiva, politično korektna in moralno nevtralna kratka igrice na temo denacionalizacije. Vsebinska je sicer precej blede in že izprana, toda igralci so jo s svojo igro naredili gledljivo in hudomušno, še posebej je izstopala Matejina odlična igra kmetice Jere.

Drugi del večera pa je predstavljal prvovrstno presenečenje. Srednješolska Impro liga je po Sloveniji sicer že nekaj let izjemno popularna, toda v Šentjurju je do sedaj še nismo imeli prilike videti. Bistvo takšnega gledališča je improvizacija, kjer nepripravljeni igralci igrajo na zahteve občinstva, ki določi vsebino in žanr predstave. Prepuščeni samemu sebi in brez možnosti priprave s soigralci morajo igralci tako najti in vleči rdečo nit predstave. Verjemite, oslarije ki se jim ob tem porajajo, so dobršen del občinstva nasmejali do solz. V obupu, ki ga narekuje improviziranje na odru, so igralci nemalokrat izkazali velik smisel za absurden humor. Slednji je popularen predvsem med mladimi, ker pa je bila večina obiskovalcev v svojih poznih štiridesetih in petdesetih, se mi je zastavilo vprašanje, kako ga bodo sprejeli. Na veliko presenečenje moje malenkosti pa so tovrsten humor zelo hvaležno sprejeli, saj je od smeha prenekateri stol vibriral še nekaj ur po predstavi. Še posebej so se tresli ob Mariu in Desi v oddaji Zoom, čigar glavni gost je bil največji uzbehistski mojster molzenja krav.

Šentjurju bi se naredila velika usluga, če bi impro gledališče postalo stalnica v našem vilem mistu, vendar glede na visoke cene vstopnic to verjetno ne bo možno.

mf

Ipavčevi kulturni dnevi 1999

Kdo je avtor koncepta in hkrati tudi organizator letošnjih Ipavčevih kulturnih dni? Na tiskanem biltenu piše, da so to Občina, Knjižnica, OI (le kdo je to?), ŠKMŠ (študentje), SLKD (Anita Koleča), ZKD (Ludvik Mastnak). Nekaj vpliva na program pa so si verjetno izgovorili tudi sponzorji. »Mnogo babic - kilavo dete«, so rekli naši predniki in še sedaj tako pravi ljudski glas. Ob letošnjih Ipavčevih dnevih se po mojem mnenju ta pogovor potrjuje. Pri kom so organizatorji in sponzorji preverili svoje programske zamisli in kdo je bila oseba, ki je na koncu dahnila svoj odločujoči da, se ne ve. Odbor za kulturo Občinskega sveta se s takšnimi malenkostmi menda ne ukvarja, niti pod razno ne. Vsaj letos se ni. So to Martina Ljubejeva, Edi Peperko ali kar sam župan? Verjetno. Ne glede na avtorstvo, dejstvo je, da »ta nekdo« z Ipavčevimi kulturnimi dnevi, za katere gre samo iz občinskega proračuna neposredno 550 000 tolarjev, posredno pa gotovo še najmanj enkrat toliko, iz leta v leto eksperimentira. Če so bili prejšnja leta bolj cerkveni, lani predvolilni, so letos izrazito usmerjeni v »nakup kulture«, med vsemi kulturnimi dogodki, ki se dičijo z naslovom Ipavčevih dni, ni niti enega domačega ustvarjalca ali izvajalca. No, če gre za načrtno iskanje najboljšega, morda za delitev na domačo »volkskulturo« ob jurjevanju in na elitistično pri Ipavcih, potem naj mu bo. Le javnosti naj vsaj malo namigne, kdo je, kako dela in kaj hoče. Da ne bomo imeli občutka, da Ipavčeve dneve vedno veter vkup nanosi.

Koncert Slovenskega okteta

Zgodil se je v petek, 15. oktobra, v Kulturnem domu. Skoraj polna dvorana, lahko bi rekel izbrano občinstvo iz vse občine, ki je skoraj z milimetrsko natančnostjo

vse do konca z enako dolgimi aplavzi nagrajevalo nastopajoče in se je šele na koncu razigralo, kot običajno nekaj uvodnih pozdravnih misli župana in rutinsko vodenje programa označujejo nastop te renomirane pevske skupine. Pri nas so nazadnje gostovali pred dvema letoma s tako imenovanim poslovnim koncertom, a so si moč očitno premislili in v pretežno novi zasedbi skušajo spet osvojiti slovensko sceno. Gospa Novakova se je trudila povezovati program, a ji to vsaj v vsebinskem pogledu ni preveč uspevalo. Pomanjkanje otipljivih informacij je morala nadomestiti z leporečjem - mimogrede, Slovenski oktet bi si lahko privoščil svojega profesionalca, če pa se že opira na lokalne govorce, bi jih predhodno vsekakor moral bolj obilno založiti z izčrpnimi informacijami in duhovitimi prigodami iz svoje zgodovine - nas je sicer prepričevala, da fantje skupaj prepevajo že 48 let, a ji tega kajpada nismo verjeli, saj večine nastopajočih takrat še na svetu ni bilo.

Nastop Slovenskega okteta je bil za šentjurske razmere vsekakor pravi pevski dogodek, kar pa ne pomeni, da mu zato tudi ni mogoče kaj prigovarjati. Ni dvoma, da pevska pomladitev glasov, zlasti pri tenorjih, pomeni v primerjavi z zasedbo izpred dveh let občuten napredek, kljub temu pa menim, da je v Sloveniji še kar nekaj oktetov, ki se z njim lahko mirno primerjajo in ga tudi prekašajo. Tudi slave svojih predhodnikov ta zasedba trenutno še ne dosega.

Večer s Slovenskim oktetom je bil prijeten in verjetno tudi najboljša predstava iz repertoarja Ipavčevih kulturnih dni 99.

F.K.

»O zdravju« na Osnovni šoli Hruševac

Na šolah se trudimo, da otroke učimo krmariti skozi vse ovire, ki jih življenje postavlja pred nje. Zdravje je kvaliteta, ki pa je na žalost sama po sebi umevna, dokler...! Dokler ne zbolimo. Na naši šoli smo se zato odločili, da dan zdravja spremenimo kar v teden zdravja, od 18. 10. do 22. 10. 1999, v upanju, da se bo nekaj dejavnosti vpletlo v celoletne aktivnosti.

Naslov projekta je enostaven in zgovoren »Imam se rad-a« in se vsebinsko navezuje na temo, ki so jo izbrali lanskoletni mladi parlamentarci. In ker gre »ljubezen skozi želodec«...

Zdravi in predvsem dobri mlečni napitki so bili plod velike delovne vneme prvošolarčkov in drugošolarjev ter seveda njihovih zagnanih učiteljic. Njihove mojstrovine so lahko poskusili tudi vsi ostali učenci.

Učenci tretjih in četrtnih razredov so rezali, mešali in sekljali sadje ob strokovni pomoči mentoric. Zobotehnica pa jim je povedala nekaj pametnih nasvetov za lepe in zdrave zobe. Čudovite sadne solate in razni sadni prigrizki niso pustili lačnega še tako zagrizenega mesojedca.

Šestošolci so se preizkusili v oblikovanju pod vodstvom prijaznih dijakinj iz Srednje tekstilne, frizerske, strojne in prometne šole. Pomagale so jim z nasveti pri izdelavi oblačil, skrbi za lase, pri gospodinjstvu pa so poskrbeli še za lepoto telesa.

Petošolci bodo obiskali dom ostarelih v Šentjurju in tamkajšnjim stanovalcem popestrili dan z igrivimi pesmicami in igrkami.

Nadobudni sedmošolci so uživali ob predavanju medicinskega tehnika o spolnosti in ljubezni. Mešana skupina naših starejših učencev si je ogledala prostore Centra za socialno delo Šentjur in poklepetala z ginekologom, ki ga je prijazna socialna delavka povabila prav v ta namen.

In nenazadnje so se naši osmošolci potrudili in pripravili pravo sojino pojedino.

Vse dejavnosti smo računalniško in slikovno popestrili in pripravili razstavo. Za čudovito, estetsko preoblikovano jedilnico so poskrbeli otroci pri likovnem pouku, v podaljšanem bivanju in četrtošolci.

Teden nam je uspel zaradi vzajemnega sodelovanja strokovnih delavcev šole, učencev in zunanjih sodelavcev.



Vanja Hribersek

odmevi, pisma bralcev

Skrivnostna skrivnost Kozjanskega

Najbrž ni težko zaznati Sotelsko - voglajnske regije, ki jo zlasti po drugi svetovni vojni v različne namene poimenujejo s »Kozjansko«. Dr. Svetozar Ilesič in Marjan Žagar sta na 9. plenarnem zborovanju slovenskih geografov v Rogaški Slatini (5. - 7. oktober 1973) opredelila teritorij Kozjanskega med srenjo Sotlo, Sevnico, Gračnico in Voglajno. Odločno sta zavrnila raztegnitev naziva na agrarne predele vzhodne Celjske kotline, dolino Voglajne in severnega dela porečja Sotle z Rogaško Slatino in Rogatcem. Pretežni del Kozjanskega je bil takrat priznan občinama Šentjur in Šmarje. Atlas Slovenije (1986) navaja kot Kozjansko le območje med Gračnico in Sotlo. Sedaj so nastale v kozjanskem predelu nove občine Podčetrtek, Kozje, Bistrica ob Sotli in Dobje. Okrog njih so predeli morfološke, ruralno sociološke, prometne zgodovinske in druge sorodnosti, kar je v preteklosti privedlo do formiranja sveta občin na obrobju Kozjanskega (Brežice, Krško, Sevnica, Laško, Šmarje, Šentjur). Podobno povezovanje snujejo tudi sedanje občine.

Občina Šentjur je z globalnim samopriskom vse do leta 1990 pospeševala kozjanski predel občine (KS Slivnica, Loka, Prevorje, Kalobje, Dobje, Planina). Torej Šentjur, Ponikva in Dramlje nikoli niso bili del Kozjanskega.

Ustanovitev Kozjanskega odreda v Sromljah (27. april 1944) pomeni utrditev imena Kozjansko. Akcija pomoči manj razvitim predelom Slovenije, mladinske delovne brigade, vojaške vaje - nihče ni ugotavljal geografskih meja. V skrajnem primeru so meje bile med Sotlo, Voglajno, Savinjo in Savo.

25 let je od potresa, ki je zajel širše predele občin Šentjur in Šmarje od Kozjanskega. Strokovne komisije pod vodstvom moralno in strokovno neoporečnega pokojnega ing. Henrika Čmaka in navodilih Zavoda za raziskovanje materiala Slovenije, so opravile vseh normativov. Po 25 letih očitati tem ljudem podkupljivost je nizkotno početje. Delež

države pri potresni obnovi ni primerljiv z oškodovanjem družbenega premoženja po letu 1990 (prodaja stanovanj, prilaščanje premoženja - lastninjenje, denacionalizacija, trgovina z orožjem...). Takrat porabljeni sredstva so še sedaj vidna v stanovanjskih hišah, šolah, gasilstvu, kulturi in gospodarstvu. In če je kozjanski občan slučajno pridobil kakšno korist, jo je v neštevilnih primerih avansiral v vojnah, ceneni hrani, dajatvah in pri ohranjanju te pokrajine.

Meni kot nekozjanskemu opazovalcu škodotres (ne dobrotres) in misterioznost Kozjanskega ne jemljeta spanca.

Vinko Jagodič

Hvala za pojasnitev mej! Dobrotresa in radodarnega povračila za potresno škodo pa si nisem izmislil, ampak je to že preraslo v legendo, ki kroži med ljudmi. Podkupljivost je res napačna beseda, kajti o takšni velikodušnosti države lahko danes prizadeti v Posočju samo sanjajo.

mf

Ugledni Ponkovljani

V NT št. 38, z dne 23. septembra, izpod peresa Braneta Jeranka, so bili opisani in naštet ugledni Ponkovljani od blaženega Slomška naprej. Med njimi najdemo kartografa Kocena, slovničarja Zagajška, ekonomista Laha, dr. Buserja itd. Na koncu sestavka sta ob bok omenjenih elitnikov postavljena tovariša Vinko Jagodič, partijski sekretar, in Vlado Gorjup, zadnji rdeči predsednik SO Šentjur. To mešanje jabolk in hrušk je bilo namerno ali pa zaradi nepoznavanja dejstev.

Res je bilo na Ponikvi ustanovljeno partijsko gnezdo že leta 1938, kar je imelo za posledice delo v okvirih strokoedico, da je kar nekaj članov bilo zvestih izvrševalcev revolucionarnega prava na Teharjih in v ponkovski okolici. Omenjenima mlajšima partijcema tega ne moremo očitati.

Tov. Vinko Jagodič je bil kot partijski sekretar velik nasprotnik vernih in Cerkve. To dokazuje dokument OK ZKS

Šentjur (01/ 24 - 1- 60 z dne 17.2. 1960), v katerem je vse polno prividov o največjem notranjem sovražniku komunističnega sistema, Cerkvi in duhovnikih. Omenim naj samo kratek citat: »V zadnjih treh letih je odšlo na teološki študij 7 mladeničev. Vse te so privabili cerkveni laiki, izhajajo pa iz klersko razpoloženih in socialno šibkih družin. Pri verskih obredih radi sodelujejo ostanki nekdanjih nun in članice nekdanjih cerkvenih družb. To se odraža pri raznih pevske vajah in prireditvah ob cerkvenih praznikih.

Skupaj na našem območju je 12 duhovnikov, od tega 5 članov CMD. Najbolj zkrknjeni so v Šentjurju, Šentvidu (Opomba; moj duhovnik in učitelj Martin Jelen), Dobju, Dramljah in duhovnik Smrekar, kateri prihaja iz Vinskega Vrha na Žusem. Ortsektor: Jagodič Vinko

V oči bode »ortsektor«, kar močno spominja na čase nemške okupacije in na sekretarje Steirische Heimatsbund.

Drugi omenjeni Vlado Gorjup, zadnji rdeči predsednik SO Šentjur, je bil odgovoren, da je predal orožje TO JLA in to na dan konstituiranja prve demokratične skupščine.

Toliko zaenkrat, za osvežitev spomina.

Marjan Manček, Celje

Nič več ne bo kot je bilo - tretjič

Dobro poznam situacijo tistega ubogega Ponkovljana: občina mu je plačala 300 metrov asfalta in 700 metrov vodovoda, zdaj mu pa kupuje še občinsko zemljo. Res me zanima, kateri botri mu stojijo ob strani?

Tudi mi imamo težave s cesto, 6 nas je in sami jo vzdržujemo. Ko smo prosili gospoda Vrečkota za kakšne 2 - 3 kamione peska, nam je rekel, da ne spadamo pod Ponikvo. Pa bi se radi tudi naši jekleni konjički vozili po gladki cesti, čeprav so še tisti iz Jugoslavije. Ubogi Ponkovljan ima gotovo boljšega, saj mu ni bilo treba denarja trošiti za cesto in vodovod. Naša želja je le, da ubogi Ponkovljan da možnosti še drugim, ki tudi plačujemo samopriskpevek.

Bralce ŠN pozdravlja zvesta bralka Š.H. iz Zgornjih Selc

»Recidiv« pred izidom

Janko Narat, 26 letni ljubitelj bluesa, boogieja in rock 'n rolla s Planine, nekateri pravijo, da postaja drugi George Thorogood, snema te dni svoj prvi album. Dvanajst skladb mu je prispeval producent Alex Bass, dve pa je ustvaril sam. Plošča s tipično ameriško glasbo naj bi kar pretresla našo glasbeno sceno. Počakajmo, pa bomo slišali.

da ne pozabimo**25 let šole v Loki pri Žusmu**

Prvi objekt, zgrajen po potresu 20. junija leta 1974, je bila podružnična osnovna šola v Loki. Izvajalec del, mariborski Marš je z deli zakasnil in otvoritve ni bilo na prvi šolski dan, temveč je bila 29. septembra. Za opremo šole sta prispevala tudi Pinus iz Rač in Veletekstil iz Ljubljane.

Na skupni seji štabov za odpravo posledic potresa, ki je bila 5. julija (15 dni po potresu) v Podčetrtku, je minister za urbanizem RS Boris Mikuš dal zeleno luč za izgradnjo in montažo šole v Loki, financirala pa se je iz

solidarnostnih sredstev, zbranih v Sloveniji. Najbolj prizadeti šoli sta bili v Loki in Zibiki. Gradnjo šole v Zibiki je prevzela občina Velenje, obe šole pa sta bili v uporabi že v šolskem letu 1974/75.

OŠ Slivnica in občina Šentjur sta ob tem minijubileju izvedla otvoritev podružnične šole na Prevorju.

V. Jagodič

O smrti

Smrt kot prenehanje človekovega življenja je tisto, čemur vse teži po naravni nujnosti. Za vse nas je torej neizbežna. Ni kazni in ne zlo, še najmanj pa nekaj, kar je daleč in ločeno, in se ne more dotakniti nas, naših svojcev, prijateljev... Čeprav jo v vsakdanu dojemamo kot neskončno oddaljeno.

Rojstvo je skorajda čudežno, novo življenje pa od trenutka, ko to postane, nujno podvrženo staranju - kot nekakšna objektivizacija čudovitega; postavitve človeka nazaj na njegovo mesto. Staramo se od samega začetka naprej. In staranje je naravni proces, katerega končna posledica je smrt. Le-ta pa je za nas imaginarna. Nikoli je ne moremo izkusiti in »preživeti«. Ne vemo, kakšna je, za nas je zgolj točka, kjer se konča vse, kar poznamo, skupaj z vsem, kar bi morebiti še lahko spoznali oz. izkusili. Ni več aktivnosti, misli, čustev, telesnih stanj. Odvzeti sta možnost in prihodnost. Ni nas več. In vnaprej nam je žal vsega, kar imamo radi, življenja.

Torej nam življenje vzbuja pozitivna čustva. Smrt, ki jo dojemamo kot življenju nasprotno stanje oz. kot ne-zivljenje, povzroča v človekovi zavesti in fiziologiji negativne reakcije. Ob misli na lastno smrt se nas polastijo strah, nemoč, obup, groza; globoka in boleča čustva, praviloma močnejša od žalosti, ki nas navdaja ob opazovanju smrti »od daleč«. Te smo navajeni. Ničkolikokrat smo jo izkusili in jo poznamo - ljudje okrog nas in povsod drugod umirajo. Del našega življenja je, v znamenje spoštovanja do umrlih imamo celo praznik posvečen spominu nanje in s tem obuditi spomina na samo smrt. Ta smrt po našem zmotnem prepričanju nima nobene zveze s tisto našo. Toda nihče izmed nas ni nič posebnega v tem smislu - vsi bomo umrli in vsi enako potihlo. V končni fazi bo skozi iste protokole ta naša smrt enako vsakdanja in neopazna.

Življenja pa niso nujno nekaj lepega. Lahko so grozna! Za mnogo ljudi pomenijo trpljenje, konstantno doživljanje fizične in psihične bolečine, pomanjkanje ali popolno odsotnost osnovnih življenjskih pogojev, bolezen... Po analogiji prve predpostavke v drugem primeru pridemo do tega, da je smrt kot ne-zivljenje lepa in dobra. Torej tista, ki si je želimo, ker se nam zdi boljša izbira od življenja polnega bolečine. Za kar pa ne bi mogla trditi, da drži. Zanimivo je, da v kritičnih primerih samomori niso pogosti. Pač pa se ti zgodijo v navzven manj kritičnih situacijah oz. takšnih, kjer sami fizični eksistenci ne pretijo zunanje grožnje. Toda samomor zahteva že poglavje zase... Bistveno pri tem je, da se smrt »od daleč« zdi odrešitev od trpljenja. Akterji sami, torej trpeč, pa si kljub vsemu v večini želijo živeti. Gre za človekovo posebnost, včasih je to utopična, drugič ustvarjalna zmožnost upanja.

Opaziti je, da se smrti z vsemi močmi izogibamo. V svojem bistvu jo odklanjamo, saj pomeni resno grožnjo temu, kar smo. Je konec obstajanja, konec brez novega začetka, če predpostavimo, da za razne ezoterične rešitve problema, npr. vera v nesmrtnost ali pa v fantastični napredek medicinske znanosti, nimamo ne prave osnove ne trdnih dokazov. Niti razmišljati ne želimo o njej, pa tudi, ko pomislimo nanjo, smo skrajno oddaljeni in nedotakljivi zunaj njenega dosega. S svojim življenjem nemalokrat počnemo, kot bi bilo neuničljivo in večno. Obremenjujemo se z nebistvenimi stvarmi. Zapravljamo čas. Pozabljamo na vrednote, ki kaj pomenijo.

Z zavestnim in iskrenim sprejemanjem smrti in dejstva, da smo lahko nanjo optimalno pripravljeni, bi iz teh pogledov znatno obogatili bivanje tu in zdaj. Vedenje o minljivosti bi moralo biti venomer prisotno, vendar ne kot strah, groza in obup, temveč kot aktivirajoča sila k ustvarjalnemu, polnemu in dobremu življenju. Kljub vsemu je le to enkratno in čudovito. E.K.

obvestila matične službe

Poročila sta se
Marjan Planko iz Škarnic in Urška Zapušek s Planine.

Umrli so
Josip Kalčič (70) s Planine, Kristina Jereb (85) iz Šentjurja, Anton Golob (81) iz Slanc, Martin Obrez (34) iz Dobrine, Jožefa Uzer (58) iz Šentjurja, Jožef Kropelj (88) s Cerovca, Albin Žolger (47) iz Primoža.

zdravniški nasveti

S cepivom nad gripo

Skoraj čez noč se je vroče poletje prevesilo v hladno jesen in zimo, to je v čas prehladov in tudi gripe. O razliki med prehladi in gripo tokrat ne bom govorila, tudi ne o tem, kako si povečati odpornost zoper infekcije, ampak bom nekaj besed namenila preventivi pred gripo.

Gripa je kar visoko infektivna virusna bolezen, ki se iz leta v leto znova pojavlja med ljudmi. Povzroča jo več virusov, ki se iz leta v leto lahko tudi spreminjajo, zato zaščita s cepitvijo ni vedno sigurna. Cepiva, ki jih uporabljamo so zato večvalentna, kar pomeni, da nudijo imunsko zaščito zoper več različnih sevov virusa gripe, farmacevtske tovarne pa tudi pripravljajo vakcine zoper pričakovane seve virusov.

V drugi polovici oktobra se je v vsej Sloveniji pričelo cepljenje proti gripi z Berhingovim cepivom Bergivac, ki je sestavljeno iz treh najpogostejših povzročiteljev gripe. Cepljenje je priporočljivo za vse kategorije prebivalstva od starosti 6 mesecev naprej, še posebej pa za kronične pljučne in srčne bolnike, diabetike,

kronično slabokrvne in za vse starejše od 60 let. Skoraj obvezno je za ljudi, ki pri svojem delu prihajajo v stik z mnogimi ljudmi. Cepijo se lahko tudi nosečnice.

Cepljenje ne pride v poštev pri vseh, ki so alergični na jajca ali piščančje beljakovine, pri akutnih infekcijah in vročini.

Po cepljenju se lahko na mestu vboda pojavi rdečina, izjemoma lahko tudi naraste temperatura, oboje pa izzzveni v enem do dveh dneh brez posledic.

In še cena: cepljenje stane 1400 tolarjev, za ogrožene (kronični bolniki in starejši od 60 let) pa 500 tolarjev.

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

POSEBNO OBVESTILO

Vsi, ki ste rojeni leta 1982 in ne hodite v srednjo šolo, se katerikoli četrtek med 13. in 18. uro zglasite v šolski ambulanti Šentjur zaradi cepljenja proti tetanusu.

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta, dedka in pradedka

Rudolfa Amona

z Rifnika se zahvaljujemo sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, darovali cvetje, sveče in maše. Hvala tudi sindikatu Železarne Štore za poslovilne besede, godbi na pihala za odigrane žalostinke in gospodu dekanu Zemljiču za lepo opravljeno pogrebno pobožnost.



Žena Marija in Jožica, Milka, Martin, Rudi in Majda z družinami

Ponikva osvaja »drugi svet«

Med številnimi turističnimi predstavitvenimi stranmi na svetovnem spletu naključni deskar lahko že 100 dni (po katerih sem si vzel pravico soditi o njej) samo s klikom na miško obišče zelo zanimivo predstavitev stran Ponikve. Tako je Ponikva kot prva na Šentjurskem in v širši okolici dostopna tudi virtualno!

Gradivo o Ponikvi je nastalo izpod rok dveh znanih Ponkovljanov. Ga. Slava Kovačič, geografinja in zgodovinarica (že 30 let zbira material o zgodovini Ponikve), bivša učiteljica na OŠ Blaža Kocena na Ponikvi, je prispevala zgodovinske in geografske podrobnosti o Ponikvi.

G. Slavko Špur, sicer zelo dejaven predsednik Turistično-olepševalnega društva Ponikva, pa je prispeval podrobnosti o turizmu, gospodarstvu in lokalnih društvih. Po njegovih besedah bo treba predvsem okrepiti komercialni del predstavitvene strani, saj je na Ponikvi mnogo gostiln in turističnih kmetij, kar pa je navsezadnje odvisno od njihovega interesa. Od postavitve strani je bilo na njej zabeleženo relativno malo obiskov (okrog 160), kar pomeni, da jo bo treba bolje promovirati. Kljub temu so za opravljeno delo že dobili pohvale iz različnih koncev. Med drugimi se je oglasil celo župan občine Brezovica pri Ljubljani. V prihodnosti pričakuje, da bodo dodali še koledar prireditev, ki ga bodo redno dopolnjevali. Poudaril je, da je predstavitev stran brezplačno postavilo in oblikovalo podjetje Sonex line (direktor g. Franjo Kalamiza) iz Uniš pri Ponikvi.

Komentar

Na pogled je otvoritvena stran »virtualne« Ponikve precej uporabna, saj nudi dosti logičen menu, po katerem se bom kasneje tudi

sprehodil. Tudi sicer je koncept strani enostaven in tudi manj veščemu deskarju ne povzroča težav. Škoda je le, da je uvodna - nekoliko idilična - fotografija tako majhna in tudi sicer neprepričljiva, nekaj smole pa je bilo tudi s pozdravnim besedilom, ki je preveč drobnjakarsko. Oblikovalec je pri vseh besedilih pozabil na poravnavo vrstic, prav tako pa ni dodal ozadja, s katerim bi bilo potovanje po Ponikvi bolj privlačno.

No, pa se sprehodimo po menuju.

Zgodovina kraja. Popisana izjemno podrobno. Opisano je vse od neolitika, rimske vezne ceste, fevdalne preteklosti, napadov kobilic, turških vpadov, naravnih nesreč, bližnje upravne preteklosti pa do krajevne statistike.

Znamenitosti. Tu najdemo samo fotografije: velikonočnica, rojstna hiša A. M. Slomska, obeležje Blaža Kocena, Sv. Ožbalt s prvo Slomškovo prižnico in še nekaj jih ostane. Pričakoval sem, da bo ob kliku nanje mogoče kaj več izvedeti o vsaki izmed njih (o velikonočnici na primer, kdaj in kje raste, da je zaščitena, pa še kaj iz botanike). Vendar nič!

Znani kraji. Na tem mestu je kratek prispevek o najbolj znanih in pomembnih Ponkovljanih, ki so bili očitno kar aktivni.

Šola in ljudje. Tu izvem, da so leta 1786 na Ponikvi uvedli šolo.

Cerkev in ljudje. Ponkovska prafara je bila omenjena že leta 1236. Predstavljena je kulturno-umetniška vrednost nekaterih

objektov in zgodovinski razvoj. Glede na to, da Ponikva zelo računa na verski turizem, pa odločno premalo.

Gospodarstvo. Na kratko o podjetjih in zaposlovanju. Dodano je še šest fotografij turističnih kmetij in gostišč, vendar brez podatkov o zmogljivostih, prenočitvenih kapacitetah in brez telefonskih števil. Bojda bodo te podatke dodali, če bodo dotični za to seveda plačali.

Turizem. Tu lepo izvemo, kje sploh je Ponikva, čeprav so se dali samo 60 km proč od letališča Brnik. Veliko pozornosti je namenjeno raznim potem, kot so: 5-kilomska romarska pot, naravoslovna učna pot in Slomškov pohod.

Društva. Gasilci, društvo prijateljev mladine, kulturno društvo, lovci.

Kultura. Nekaj besed o kulturnem utripu nekoč in danes, kako delujejo pevski zbori in dramska skupina.

TOD Ponikva. Predstavitev in namen akcij TOD Ponikva, ki se je utrdilo kot uspešen povezovalac ponkovskega dogajanja.

Informacije. »Virtualni turist« tu najde magično telefonsko številko, ki mu odpira vrata »realne« Ponikve.

Za šentjursko pokrajino dokaj smel in inovativen način, kako privabiti gosta v svoj kraj in mu mogoče izmakniti kakšen cekinček. Ponikvo na drugem svetu obiščite na: <http://www.sl2.net/ponikva/>

br

S policijske postaje

V preteklem obdobju je bilo obravnavanih 34 kaznivih dejanj, 28 prometnih nezgod in 11 kršitev javnega reda in miru. Policisti so izrekli 204 mandatne kazni, opravili 123 preizkusov alkoholiziranosti, odvzeli 36 voznških dovoljenj, 69 oseb pa so prijavi sodniku za prekrške. Tri osebe so pridržali.

Oktoberki »promilski« rekorder je M. G. iz Suhega, ki se z zavidljivim rezultatom 3,3 promile resno poteguje za vidno uvrstitev na top lestvici 99.

Serijsko na Ponikvi

V noči na 27. september je bilo na območju Ponikve več avtomobilskih »inventur«. Že znana inventurna komisija je v avtomobilih različnih lastnikov odkrila več odvečnih predmetov. Od takrat Jožef K. pogreša 6000 šilingov, Miroslav P. čke in svojo ter soproginjo bančno kartico, Slavko D. voznško in prometno dovoljenje, potni list in Aktivno, Franc Ž. 45 000 tolarjev in nekaj dokumentov, Ivo D. dva potna lista in sončna očala, Luka G. denarnico, Aleksander Š. GSM, Mihaela P. prometno dovoljenje, Anton in Matej S. ter Nataša Z. pa potne liste.

Policisti opozarjajo vse, ki niso prepričani absolutni dobrodelneži, na previdnost.

Zmagal na dirki Dramlje - Celje

V soboto, 9. oktobra, je V.Š. nekje v Vodulah sprejel izziv na tekmo s policisti. Niti plava utripajoča luč in sirena niti prikolica na lastnem

bolidu ga niso ovirali pri zmagovalstvu. S cik-cak tehniko je uspel prvi privoziti do domačega dvorišča v Celju. Zaradi njegovega karakterja in pozelenega balončka so ga policisti nagradili z enonočnim penzijonom v »hladilniku«.

Bratska ljubezen tudi preko praga bolnišnice

Tudi tisti, ki se imajo radi, se morajo včasih sprostiti. Dne 16. oktobra so si relaksacijo privoščili bratje M. iz Šentjurja: začela sta Silvester in Ivan, nato se je rekreaciji pridružil še nečak Ivan, ki je radostno skočil po na tleh ležečem Silvotu, zaradi česar je le - ta moral zapustiti prizorišče in je pristal v celjski bolnišnici. Preostanek sorodstva je s prireditvijo nadaljeval vse dokler se niso pred vrati pojavili policisti, ki so »odtujili« nepomirljivega S.M.

Pravi čas na odpad!

Takšno odločitev je po tehtnem preudarku sprejel M.T. s Ponikve, ki je sprejel od Tanje P. iz Celja v popravilo njenega razmajanega jugota. Le - ta z njegovo presojo ni bila zadovoljna, kar pomeni, da bo razmišljajoči M.T. moral pred sodnike.

Oh, ta ljubezen...

F.M. iz Šentjurja je neke romantične septembrske noči, ko se je njegova izvoljenka odrekla njegovi ljubezni, z železno palico obdelal svojega jeklenega konjička. Ker je bil takrat tako iz sebe, da se enostavno ni prepoznal, je pred policisti za napad obtožil, kajpada, neznanega storilca. Ko se je kasneje spomnil, kaj se je v resnici zgodilo, je bilo že prepozno: policisti za njegovo ljubezensko razočaranje niso imeli nobenega pravega razumevanja več.

2 X POZOR

V času od 6. do 14. novembra vas čaka za prvim ovinkom LASER!

Vse, ki morda radodarno posojate svoja motorna vozila prijateljem ali znancem, ki bodisi nimajo voznškega dovoljenja, so prepogosto žejni, ali kako drugače grobo kršijo CPP, policisti obveščajo, da jih pri zasegu vozila vaše lastništvo sploh ne bo motilo.



OSEBNA VOZILA

Kidričeva 36, 3000 Celje
Tel.: (063) 40 54 450
Fax: (063) 40 54 452

TERENSKA VOZILA

Mariborska 23, 3000 Celje
Tel.: (063) 44 16 09

SERVIS

Trnovljaska c. 2, 3000 Celje
Tel.: (063) 41 22 99

PE ŠENTJUR

Valentina Oražna 8, 3230 Šentjur
Tel.: (063) 74 04 45

PRI NAKUPU VOZILA VAM IZDELAMO NAJUGODNEJŠO FINANČNO KONSTRUKCIJO

- za pridobitev kredita na položnice potrebujete samo osebno izkaznico
- bančni kredit za nova in rabljena vozila do 5 let brez pologa
- staro za novo, staro za staro
- komisijska prodaja vašega vozila
- uredimo vam kreditno sposobnost z odplačilom starega kredita

Matiz



150 srečnih kupcev
MATIZ popelje na počitnice v
HOTELE MORJE PORTOROŽ

že od 1.129.000 SIT

OBROK – 18.235,00 SIT

že od 3.299.000 SIT



Leganza

Lanos



LANOS s tremi vrati

že od 1.449.000 SIT

OBROK – 23.403,00 SIT

že od 4.049.000 SIT



Korando

Nubira II



že od 2.129.000 SIT

OBROK – 34.386,00 SIT

že od 4.349.000 SIT



Musso

* Izračuni so narejeni s 30% pologom in dobo odplačevanja 60 mesecev.

DAEWOO

Lepe, sončne jesenske dni,

Vam želimo za jesenske

nakupe: ozimnice,

toplih oblačil,

in čevljev.

Po ugodnih cenah

iz naše

prodaje!

TRGOVINE UŽMAH
ŠENTVID
tel.: 791-113

Dober
gospodar
pa misli
na jutri!

Na traktor

UNIVERSAL



HOTEL ŠENTJUR

- ★ KRAJ, KJER SE BOSTE VEDNO DOBRO POČUTILI
- ★ KRAJ, KJER SE BODO ODLIČNO POČUTILI TUDI VAŠI PARTNERJI
- ★ KRAJ, KJER JESENSKI VEČERI DOBIJO VSEBINO
- ★ KRAJ, KJER SO ZNANI PO ZELO DOBRIH LASTNIH SLAŠČICAH, TORTE PA VAM DOSTAVIJO TUDI NA DOM
- ★ KRAJ, KJER BOSTE PRESENEČENI NAD BOGATIMI KOSILI OB VIKENDIH

REZERVACIJE IN INFORMACIJE

TEL.: 063/746-12-50, FAX: 063/746-12-60

potopis Eve Kovač

10 zelo lenobnih dni v Črni gori

Tivat, 4. avgust 1999

S prijateljico Sanjo sva prispeli okrog treh popoldne, na vroče letališče ob zelenem morju. Na Brniku in kasneje še na letalu sem si napasla oči na prvem čednem Črnogorcu, ki nama je prišel na pot. Njegova drža in kretnje so bile neverjetne. Ne vem, mogoče je bil srečno poročen (ha, ha) ali pa skrajno zaljubljen v svet biznisa (kravata, časopis, GSM...), morda pa ni upošteval sveta okrog sebe in bil samozadosten zgolj zato, ker je pač Črnogorec. Sanja pravi, da to.

Sanja je bila čudovita, kot vedno. Ko smo pristajali, pravi, da se je prelevila. KLIK- in doma je, spet, končno. Tu cveti. Pričakala sta naju Bato-njen oče in sestra Zorica. On črn, ona bela. Zorica je pravzaprav prispela le nekaj dni pred nama.

Takoj so naju napadli taksisti. Ko se je prikazal Bato, se je eden izmed njih prišel celo opravičiti. Bato tu pozna ogromno ljudi in uživa velik ugled in spoštovanje. Spoznala sem kmalu še Nado- Batovo novo družico in njena sinova Velibora in Borkota, pa babico Zorko in teto Borko. Babica je neverjetna. Njeno stanovanje nad »našim« je sicer enako spodnjemu, toda vseeno drugačno. Ima dušo. Pa domačnost, balkon in razgled. Res mi je všeč. Veliko se smeji in kadi, vsa drobna, bela in ljubezniva. Teta Borka pa je lepota. Prava ženska. Stara je 51, vitka, zagorela, urejena in zabavna. In nehala je kaditi, pravzaprav edina, ki ne kadi (ima nade za nas!).

Punce smo šle zvečer v Tivat pozdravit Sanjino sošolko iz OŠ Dragano. Tivat je živahen, na treh mestih je bila živa glasba in to tista prava, morska. Pogled na lučke iz drugih obal zaliva je veličasten.

Dragana dela v slaščičarni in je takšna, kot sem pričakovala- glasna, čedna, prijazna, odprta. In črna, kot Sanja. Sladoled na kepice je neprimerljivo slabši od mariborskega za moj okus, pecivo pa je bilo super.

Spala sem kot top, na smrt utrujena.

5. avgust

Vstale smo ob 11.30. Nisem mogla verjeti, da sem lahko prespala jutro, sicer se praviloma zbuja zgodaj (kadar ne ponočujem). Jutranji protokol s kavico in nasploh prebujanjem je trajal dlje, kot bi bilo to pri nas. Z Zorico sva šli plavat, Sanja je imela priprave na peko Batove najljubše torte. Danes ima 50 let. Zdaj, popoldne, po kosilu in klepetu, Sanja zares peče, midve pa se spet spravlja na plažo. Vse se odvija zares počasi. Všeč mi je. In pomirja. Lakirali sva nohte in mežikali v soncu med zelenimi hribi Tivatskega zaliva. Sicer tu zdaj večinoma spijo, razen Bata, ki dela. Med službo včasih skoči domov in z nami spi kavico. Pravi policaj je. Nič kiča.

Zvečer nas je Bato zapeljal v Tivat. Sprehod po Pinah je bil božanski. Spet povsod živa glasba in lučke in kafiči in palme... In ljudje. Zadnje čase mi je včasih mala mestna obmorska obljudenost. Smeh in jezik, ki mi je zdaj še posebej lep. Ta večer smo bile s Sanjo in Zorico

prvič same, tako sem se po kar lepem času pogovarjala slovensko.

Doma smo spile še kavo (tudi v kafičih po 22. uri ni več vode, tako da kave ne strežejo) in šle spat ob 3.30.

6. avgust

Spet smo spale do 11.30. Sama sem se sicer zbudila že ob 8., 9., in 11. in vedno še malo zadremala. Pravzaprav se zdaj zgolj prekladam pred TV in komentiramo osladne serije. S Sanjo kadiva rajске cigarete EVE 120 s in vsi pijemo moje kave. Dobre so, in rada jih kuham.

Lahko bi rekla, da sem se do zdaj že privadila na vse skupaj- vročina, neskončna čekanja, pomanjkanje pitne vode in vode nasploh, drugačnost vsega... Zleze ti pod kožo. Vse se odvija počasi, pomembni pa so trenutki in malenkosti. Obsedena sem z barvami in vonji, škržati so pika na i.

Zvečer sva bili s Sanjo sami v Tivtu- na sladoledu. Zavzeli sva klopco ob morju z razgledom na Boko in se topili ob glasbi, v kakršno sem že od prej zaljubljena. Ob polnoči sva šli do Dragane v slaščičarno in od tam še z dvema njenima prijateljicama v miren, romantičen kafič Mar-mar. Prelepo. Čeprav, iskreno povedano, sem si izlazak predstavljala malo drugače. Utrujena sem že od pretresavanja vojnega stanja, zdaj že. Prestopilo je mejo informativnosti in je močno čustveno obarvano. Poleg tega se zgodbe ponavljajo in vlečejo ure...

(se nadaljuje)

E. K.

potopis Klare Koželj

AMERIKA – UTRINKI IZ ŠTUDIJSKEGA POTOVANJA

26.5.1999 – 9. dan

Dopoldan smo imeli predavanje na državni inštituciji Small Business Administration (SBA). Namen te inštitucije je večstranski. Prvi je, da želijo malim podjetnikom pomagati z podatki in informacijami pri ustanavljanju podjetij, zato jim je na voljo knjižnica, Internet in seminarji z različnimi temami.

Drugo, kar je, nudijo podjetnikom garancijo za posojila, če jim banka ne odobri posojila. SBA jim garancijo zagotovi pod tem pogojem, da dokažejo izvedljivost svoje poslovne ideje. Zaupanje si pridobijo predvsem z dobrim managerjem in dobro izdelanim poslovnim načrtom.

In ker želijo pospešiti podjetništvo med ženskami, ima vsaka ženska avtomatsko prednost pred moškim pri odobritvi posojila.

Ta inštitucija je do sedaj pomagala od 6 do 7 mio podjetnikom do uspeha, kar je zelo pozitiven znak za gospodarsko rast.

27.5.1999 – 10. dan

Danes smo si ogledali Berkley Univesity, ki je lani praznovala 100 obletnico. Ta univerza je sicer dosti manj cenjena kot je univerza Stanford, vendar pa je na njo dosti lažje priti študentom iz tujih držav.

Popoldan smo se srečali z gospodom Borutom Prahom, Slovencem, ki že dalj časa živi v Ameriki. Je eden izmed mnogih

Slovencev, ki so uspeli v Ameriki. Sprva je bil 25 let zaposlen pri IBM, ko pa se je upokojil, je ustanovil svoje podjetje. Povedal nam je dosti zanimivih stvari, najbolj pa sem si zapomnila tole smešnico, ki zares drži: če začne stonoga premišljevat, kako bo postavila noge, se bo spotaknila. Se pravi; predolgo premišljevanje producira večje število napak.

V njegovi pisarni sem opazila pristrčno zahvalo predsednika D. Reagana za napisano knjigo The party is over.

31.5.1999 – 14. dan

Zjutraj sem se prebudila v prvo sončno jutro- lep začetek dneva.

Čakal nas je ogled znanega ameriškega zapor Alcatraz. Čeprav so bile o tem zaporu povedane številne zgodbe, so le redke resnične.

Alcatraz je bil v svoji zgodovini najprej svetilnik, nato vojaški zapor ter šele po letu 1934 kazenski zapor. Tu so bili zaprti kaznjenci, ki so bili nagnjeni k pobegu, eden najbolj slavnih izmed njih je zagotovo Al Capone – Brazgotinec.

Vsega skupaj je bilo v zaporu 14 pobegov, od katerih so se vsi razen enega (za katerega se še sedaj ne ve) končali neuspešno.

Ta slavní pobeg so pripravili trije kaznjenci; brata John in Clarence Anglin ter Frank Morris. Imeli in izvedli so sijajno zamisel: izdelali so ponaredke svojih glav ter jih zvečer nastavili v

posteljo, da je izgledalo, kot da spijo (to je prikazano v celicah), nato pa so pobegnili skozi zračnike v svojih celicah, splezali po strehi in skočili v morje. Izdelali so si plavalne plašče, kar jim je omogočilo, da so se obdržali nad vodo. Najhujša nevarnost v morju namreč niso bili morski psi, ker niso žrli ljudi, ampak zelo močan morski tok. Do danes se ne ve, ali jim je pobeg uspel in za njimi je še vedno razpisana tiralica.

Alcatraz je bil odprt do leta 1963, ko ga je Robert Kennedy zaprl., saj so bili stroški vzdrževanja previsoki. Leta 1969 so ga zasedli Indijanci za čas 19 mesecev, ker so trdili, da je to njihova zemlja. V tem času je izbruhnil požar in uničil mnogo zgradb.

Leta 1972 so Alcatraz preuredili v muzej in nanj so prišli prvi obiskovalci.

Alcatraz je postal prava legenda in si ga je resnično vredno ogledati.

V imenu sošolcev se zahvaljujem vsem sponzorjem, ki so nam velikodušno pomagali, da smo izpeljali našo zadnjo ekskurzijo. Predvsem pa se zahvaljujem sponzorjem iz domačega kraja: Občini Šentjur, Alposu, Kemoplastu in Elbi.

Omogočili ste nam sijajno ekskurzijo, ki je ne bomo nikoli pozabili. Hvala.

K.K.

Študentska kronika

Uvodni izliv

Folk, kar se nas tiče, je bil prejšnji mesec popolnoma nor. No, stopimo malo na zavore in se samohvalimo lepo po vrsti.

Kako smo ga srali

Končno smo izpeljali akcijo "Zid" (26.9.), ki je, upajmo, nekaterim trdibučnejšem pokazala marsikaj: da je Šentjur za 50 m manj sivo mesto, da želimo živeti v prijetnem okolju, za katerega smo pripravljeni nekaj narediti, da mladi niso le potencialni delikventi, ipd. Zahvala "strukturam" za finančno pomoč in za sok.

1.10. smo si v Prostoru končno le uspeli ogledati Nepomembneže. Do konca nožnih prstov pa smo se nasmejali ob nekaj let starih posnetkih Pokaži kaj znaš.

(Ne)pristranska komisija je izbrala tudi naj-xy razglednico, ki so nam jih pošiljali čudaki z raznih koncev (ali pa začetkov, če ste že naveličani nad vsakdanjimi floskulami) našega tretjega kamna. Torej, zmagovalec je ti. Fungi, ki bo moral preostalemu članu komisije še marsikaj razložiti. Mnogo šentjurske mladeži si je lahko prebralo tudi našo izpoved v reviji Študent, kjer smo sodelovali v predstavitvi študentskih klubov s Celjskega.

Naslednji teden je potekal v pričakovanju, kot se je kasneje izkazalo, našega najmasovnejšega žura (8.10.) v kulturnem domu doslej. Več o vzdušju pa v specializiranih člankih v ŠN. Pod "zmelkastičnim" vtisom smo naslednji petek poslušali še njihov radijski nastop.

Kljub visokoletnim obljubam in okrepitvam (Stroppa, Minirecko) pa naša malonogometna škvadra nima sreče z nasprotniki, saj ji ti ponavadi zabijejo vsaj en gol več kot ga dosežejo sami.

Naš spletni mojster Samzi je svetovni (čeprav se to nanaša kvečjemu na slovensko govoreči del) javnosti na naši domači strani posredoval nekaj pomembnih tekstov: pohod v LJ (končno), študentski tabor v Beli krajini in Pool party; v kratkem pa prihaja še popolno poročilo o Zmelkoovu.



@pp75-3230Šentjur
skm.sentjur@kiss.uni-lj.si
www.kiss.uni-lj.si/skms/
@klubaska.vitrina

22.9. smo v hotelu Žonta pripravili drugo gledališko predstavo. Tokrat smo v goste povabili MRŠUTEATER iz Celja, ki so najprej navdušili z igro "Kje ste, Celjski?", potem pa še z impro predstavo.

Kje in kako ga bomo srali?

Od poplave "dogodaž" smo komaj utegnili, da vam povemo še kaj o prihodnjih "dogodkanjih".

Obveščamo vse, ki bi hoteli sodelovati v našem glasilu Moč intelligence, da naj svoj esej, pesmico, strip, razmišljanje, reklamo, čimprej pošljejo na enega izmed naših naslovov. Hkrati pa naprošamo avtorja, podpisanega s Kneidl, da se nam javi, ker ga čaka pošta.

V petek 29.10 od 20. ure naprej v hotelu Žonta obujamo tradicijo akademskega plesa! Stare bajte in mladi se bodo soočili v primežu družabnih iger, obujanju študentskih spominov, za žur pa bo odgovoren Happy band. Število vstopnic je omejeno. V predprodaji so na recepciji hotela Žonta. Cena vstopnice, ki vključuje bogato večerjo, pa je 2500 SIT za stare bajte in 1700 SIT za študente.

Prvi petkov petek bo minil v znamenju filma Rane, ki si ga bomo v Prostoru ogledali ob 20.00.

V soboto 13.11. zjutraj pa se že drugič odpravljamo na ekskurzijo v Premogovnik Velenje. Cena bo simbolična. Prijave sprejemamo na ustajene naslove in na (041)759382.

V petek 19.11. pa ŠKMŠ z občinim zborom (verjetno bo v sejni dvorani Občine ob 19.) zaključuje svojo tretjo sezono. Največja sprememba se obeta prav v vrhu naše organizacije. Vabljeni tudi potencialni novi člani. Rade volje vam bomo postregli z vsemi informacijami o društvu.

br

Šentjurski seksološki priročnik

TUJI JEZIKI: FELACIJA

Drage bralke, ali ste se kdaj vprašale, kateri tuj jezik vam najbolj zaposli jezik? Angleščina? Nemščina? Svahili? Neverjetno, toda vsi odgovori so napačni.

Felacija in kunilinkcija sta najbolj zahtevna in hkrati najbolj razširjena jezika na svetu. Sicer pa, kako bi navezali stike z domačini v Avstraliji ali Eskimi, jih povprašali za pot, pijačo, hrano? Da, mati narava nam je v zibelko dala skriti talent, na katerega pa v teh časih zelo radi pozabljamo. V nocojšnji epizodi se bomo lotili felacije.

Zgodovina

Felacija pomeni draženje glavice moškega spolnega uda z ustnicami in jezikom, je oblika heteroseksualne ali homoseksualne igre, ki se lahko zaključí z ejakulacijo bodisi v partnerjeva usta ali mimo njih. Felacijo od nekdaj poznajo številna ljudstva; krščanstvo jo ima za greh, zaradi tega jo je znanost dolgo časa štela za spolni odklon (perverzijo, bolano sprevrženost). Danes jo imamo za povsem naravno spolno dejanje.

Uvod

Za nekatere pare je oralni seks najvišja možna oblika izkazovanja ljubezni. Vendar brez strahu, tukaj ne bomo moralizirali, ampak se posvetili različnim praktičnim izvedbam.

Žalostno dejstvo je, da večina žensk preprosto nima niti najmanjšega pojma, kako oralno seksati. Večina misli, da so že pravi eksperti, če iz svojih ust naredijo vagino, ki jo potem zapro okoli penisa in pomikajo glavo gor in dol po korenu. Au contraire! Za oralni seks je potrebna izpiljena sposobnost, kajti samo tako se lahko zagotovi najvišji nivo zadovoljstva.

Katera je najboljša pozicija za to vrsto spolnega občevarja? Med partnerjevimi nogami, nad njim ali morda v 69-ici? Zaradi struktur njegovega penisa, vaših ust, ustnic, jezika in zob je najboljšje, da klečite med njegovimi nogami in se mu rajši približate od spodaj kot pa od zgoraj ali od strani. Prav tako je dobro, če moški leži na hrbtu, vi pa se nagnete nad njega.

Lekcija prva

Položite partnerja na hrbet na posteljo. Poskrbite, da je soba dovolj osvetljena. Za začetek:

POGLEJTE penis. S tem ne mislim bežnega pogleda, niti ne hitre preiskave, niti ne, da buljite vanj kot tele v nova vrata. Preštudirajte ga. Vzemite si dovolj časa, da s svojim strastnim pogledom prepričate partnerja, da ga čaka nekaj prav čudovitega, naj mu bo jasno, da neizmerno obožujete njegovo moško esenco. Samo redkim se ob takem pogledu ne bo dvignil. Tako bo vaše opazovanje dobilo pomen in dovolil vam bo, da boste z njegovim premoženjem delale, karkoli boste hotele. Vaše pohotno gledanje pa ima še drug pomen, da namreč temeljito spoznate najbolj občutljive dele penisa, to pa je možno le, če je trd. Najprej boste opazile, ali je penis obrezan ali ne. Vsak ima svoje prednosti in svoje slabosti pri prakticanju felacije.

Najprej si oglejte koren. Opazile boste, da je na koncu korena malo širši organ, ki je vijoličaste barve in podoben želodu. To je glavica. Tisti del glavice, ki ima najširši obseg, se imenuje krona. Ta združuje glavico in koren in je hkrati najbolj občutljiv del penisa, zato mu boste posvetile največ pozornosti in časa. Vaš partner bo doživel orgazem že, če boste z jezikom nežno božale to majhno področje. Na vrhu glavice je, kot boste opazile, čudna odprtina. Ne skrbite, to je samo luknja, skozi katero pride sperma.

Pod želodom je koren, ki pa nima veliko živčnih končičev in zato ne nudi veliko stimulacije in užitka ne glede na to, ali ga obdelujete ročno ali z jezikom. Veliko deklet misli, da oralni seks pomeni samo pomikanje glave dol in gor po korenu in da je to dovolj. Napačno! Če moškemu slučajno pride, je to zato, ker se glavica drgne ob grlo ali nebo.

Pod korenem so testisi (moda, jajca, dragulji, kakor hočete). Ti so zelo občutljivi na bolečino in zato ljudje mislijo, da ne nudijo erotične stimulacije. Resnica pa je, da lahko nudijo veliko zadovoljstva, le če se jih lotite na pravi način (to bomo obdelali kasneje).

(se nadaljuje)

mf

Ko Lucija praznuje

Po ne vem kolikem vprašanju že, zakaj nič več ne pišem, me tudi sproščeno okolje v St. Jurij 's pubu ni moglo zadržati, da se ne bi odločila: da, spet bom pisala. In sem tekla po občinskih praznovanjih. Rečem vam, Slomšek ni le vaša, temveč tudi Lucijina usoda, povsod Slomšek. Ker pa o svetnikih lahko govorijo le posvečeni, bom o njem tiho kot miška. Po moji meri so tisti pravi, rahlo razvratni nekdanji občinski in mestni prazniki. Torej sem papeža prešpicala - tudi zato, ker verjamem, da me ima rad še izpred treh let in sem pričela praznovati šele s šentjurskimi Prešerni in Cankarji v županovi reprezentančni Ipavčevi hiši. Grozno sem bila razočarana, ker na prireditvi ni bilo mojega Jurija, njegov prvi namestnik Čokl namreč sploh ne pozna šentjurske zgodovine tako daleč nazaj, da bi lahko ljubko začel s kameno dobo in učinkovito končal pri Ipavcih, kot to zna Jurij. Moram pa reči, da tudi Janez d' Pešnica ni po župi na občino priplaval, saj je dal zbranim besednim umetnikom črno na belem, da bo odslej za občinske praznike namesto asfaltnih cest odpiral le še literarne zbornike. Je kaj čudno, če smo kmalu za njegovim inovativnim govorom vsi skupaj navalili k Rajču v vinoteko. Toda, verjamete ali ne, nisem se dotaknila niti slane palčke, kaj šele sendviča. Spomnila sem se namreč, kako je Cukrarna pobirala naše najsvetejše besednike in ker česar takega našim šentjurskim umetnikom niti v sanjah ne privoščim, me je apetit v hipu minil oziroma sem se v njihovo korist ročno odpovedala ponujeni papici. Upam, da so se, revčki, vsaj za silo podložili.

Uro kasneje sem bila že na Cvetotovi mestni fešti. Ni mačji kašelj, če je neki gospod grof pred 615 leti dovolil našim prapraprednikom nekaj malega kšeftati in je pred devetimi leti sam presvetli Kučan prišel v Šentjur počastiti naše mestne pravice. To je treba proslaviti, kajpada tudi z državno himno. Le to pa so šentjurske pevačice zapele tako zvito, da sploh nismo opazili, da gre za himno in nam celo vstati ni bilo treba. Potem je spregovoril nekdanji krvavordeči, zdaj pa že pretežno črnikasti Cveto. Eh, on pa zna govoriti skoraj tako lepo kot Jurij, o kameni dobi in Ipavcih, pa še na generala Kvedra ne pozabi, kar se Juriju praviloma zgodi. Potem, ko je vse to lepo glasno povedal in tudi razložil, kako so naši javni delavci celo leto zelo prijazno po mestu sadili rože, kar je posebnega slavlja vredno, in so naše pevačice še nekaj malega začivkale, smo to v gasilskem domu ob Žontovem ruskem šanku koj tudi storili. Solata iz morskih sadežev, škampi, pršut, južno sadje... Tako, to je tista prava meščanska kultura, kakršne, žal, moj Jurij, ki je doma s kmetov, nima. Ima pa zato tisto pravo plemenito petelinjo držo, kakršne gumijast Cveto nima in je nikoli ne bo imel, in se med rajo že na en kilometer vidi, kdo je poslanec in župan. Ker ni bilo navzočega

nobenega od naših pesnikov, sem brez slabe vesti z užitkom prezadovoljila nekatere svoje telesne potrebe, zaradi česar sem imela rahle želodčno - črevesne probleme, za kar pa sploh ne krivim mestnega praznika in še manj meni vse bolj simpatičnega Cvetota. Ni pa bilo tako hudo, da naslednji dan ne bi na Prevorju orgastično uživala poslušajoč retorične bravure mojega Jurija in teatralno izpiljeni nastop plemenitega Janeza d' Pešnica, ki sta v enournem nastopu povedala več lepega in ljubeznivega kot najboljši pridigar celo leto. Slavili smo sproščeno, takorekoč v ožjem družinskem krogu, kajti naš Jurij je vse oblastnike iz Ljubljane, kakor tudi vse okoliške župane, vključno s dobjanskim, že prej pošteno informiral in nam jih na slavu sploh ni bilo treba prenašati. Samo njega smo poslušali in že smo bili z vsem na tekočem. Le kozjanskega je pozabil obvestiti in se je revež čisto po nepotrebnem pripeljal več kot 10 kilometrov daleč - še sreča, da po asfaltu. Toda enega človeka že nekako prenese. Pri podeljevanju občinskih odlikovanj se je pokazalo, da se je moj urednik grdo opekeli - kar mu tudi privoščim, ker včasih ima pa res pregrd in prehitel jezik - ko je v svojih prognozah stopocentno mimo mahnil. Tudi tista njegova o medaljah in kuglah, ki nikoli ne zadenejo pravih prsi, se je pokazala za popolno neumnost. Vsak vsaj malce razsoden občan ve, da je poklicno ukvarjanje z besednimi znanostmi in pisanjem zloženk in podobnih brošuric, takšnih, ki so ljudem pogodu, hudo mukotrpno in umetniško delo, polno neslutnih razvojnih potencialov, ki ga noben honorar ne more zadosti poplačati. Zato z gnusom zavračam namigovanja, da je naš literarni doktor za najvišje občinsko priznanje premlad, premalo zaslužen in podobne nevoščljivostne traparije. Lucija vam zagotavlja, da bolj pravišnjega pač nismo mogli najti. In kako v srce segajoče je bilo, ko je naš Jurij pripenjal kolajno svoji zvesti dolgoletni tajnici Irenici, ki na svojem delovnem mestu že leta dolgo ne skrbi le za Jurijev blagor temveč tudi za blagor številnih zapuščenih otročičkov. Še enkrat se je pokazalo, da je Jurij neverjeten karakter: kaj vse drugi šefi počenjanjo s svojimi tajnicami, on pa čisto drugače, pošteno in odkrito, kot je že pred stoletjem učil naš blaženi Slomšek. Še dobro, da se nihče ni spotikal ob prevorskem Pajeku in ponkovškem predsedniku turistov, ker bi sicer res podivjala. Pa čeprav je bilo nekaj slišati, da se je slednji pripenjanju odlikovanja, podobno kot literarni doktor, načrtno izognil in je šel na eno drugo fešto, kar pa zagotovo ne more biti res.

Prevorska šola me je navdušila, je nekaj zelo tenkočutno prilagojenega prevorskim potrebam. V njej se bodo prevorski otroci (tu in tam pa tudi odrasli Prevorjani, razen gasilcev), ki so navajeni praznih prevorskih prostranstev, res počutili kot doma: vsak od njih bo imel za

vsrkavanje učenosti na razpolago prostor v površini treh povprečnih družinskih dnevni sob, svoj umivalnik, v doglednem času pa morda še svojega osebnega učitelja, kuharico in celo stranišče. To je to, kar nam manjka v Šentjurju. Znanje je napredek in kdo potrebuje napredek bolj kot Pajekovo Prevorje? Prostorsko bolj primerno (ne trdim, da tudi vzgojno!) živi le še eno bitje v šentjurski občini - Bakov pes v bazenskem kompleksu šentjurskega športnega parka. Zasluge za slednjega si enako kot za prevorsko šolo upravičeno prisvajata Jurij in gospod Peperko.

V primerjavi s Prevorjem mi je šlo na Slomu precej bolj na tesno. Čeprav mi je bilo z občine namignjeno, da bo šlo tam takorekoč za družinsko slavlje samih naših, se je pred Slomškovo hišo nadrenjala večtisočglava množica in le dejstvu, da je polovica romarjev škofovo mašo prestala kar ob šankih, se imajo ponkovski turistični organizatorji zahvaliti, da ni bilo do smrti pomendranih. Podobno uvidevni so bili tudi Čoklovi Ipavci, ki so se na odru pojavili v polovični zasedbi; »komunistični« del tega pretežno cerkvenega zbora je namreč prav zaradi pričakovane gneče ostal razumevajoče doma. Čisto po nepotrebnem pa so na Slom pripeljali mariborskega škofa, ko pa se je že z avijona videlo, da bi ponkovski gospod Herman ves obred opravil lepše in bogu bolj dopadljivo. Le nekoliko dalj časa bi trajalo. Potem smo šli še k skupnemu obhajilu, zapeli eno Slomškovo, nekaj najbolj zaslužnih romarjev je pomalicalo z gospodom Špurom in Malovrhom - in slomskega dela občinskega praznika je bilo konec. Roko na srce, malo imam slabo vest, ker sem zadnji del škofove maše zaradi grozne žeje zapravila pri Gustlovem šanku in je še sreča, da je Jurij predvidel še dve občinski maši, eno z pokristjanjenimi bivšimi divjaki iz Afrike in drugo na Rifniku. Ker sta se ti dve maši zgodili brez prisotnosti šankov, sem brez večjih skušnjav uspešno sanirala slomsko pregreho.

Takole, vidite, pa je moja stran polna. Pa še vsega povedala nisem. Tako mi je zmanjkalo prostora, da bi pokarala moje kolegice in kolege, ki so poslikavali tisti beton pri Akvoniju. Saj nič ne rečem, lepo so naredili, sama tradicija, toda, lepo vas prosim, kaj pa informativna plat zadeve? Ko bo tujec vrgel oko na tiste hribčke in sončke, pač ne bo dobil prepotrebne in pomembne informacije, da se nahaja v samem središču Jurijeve mogočne in bogaboječe občine. Fantje in punce, tako ga pa ne srat. Hitro popraviti! Kar se mora, ni težko.

Vaša Lucija

Studentski kros Jesenski kros je uspel

Občinska tekmovanja v krosu so ena izmed športnih tekmovanj z najdaljšo tradicijo, zmagovalci pa so (bili) v šolskem življenju vedno cenjeni in deležni slave. Šolarji-tekači se srečajo dvakrat letno: spomladi in jeseni. Letošnji jesenski kros je organizirala OŠ Blaža Kocena Ponikva. Osmega oktobra so se tako na Ponikvi zbrali fantje in dekleta vse občine (v konkurenci so bili-razumljivo vključeni tudi Dobjani) in se pomerili v štirih starostnih kategorijah.

Med petimi razredi je pri dekletih zmagala **Mateja Sehur** (Planina), pred **Andrejo Šerek** (Ponikva) in **Lidijo Klakočar** (Slivnica). Pri petošolcih sta prvi mesti osvojila Šentjurčana **Primož Dremšak** in **Jure Slomšek**, tretji pa je bil **Joži Arbeiter** iz Hruševca.

Med šestošolkami so se najbolj izkazale **Tanja Skale** (Slivnica), **Jožica Zapušek** (Dobje) in **Metka Kramer** (Slivnica). Pri fantih je prvi v cilj pritekel Slivničan **Damjan Tržan**, ki je ves zasopihan povedal: "Zmagal sem že lani, sicer pa treniram motokros. Od tod mi tudi kondicija. Morda bi se kdaj resneje poskusil tudi v atletiki." Drugi je bil **Gregor Bukovšek** iz Dobja, tretji pa **Boštjan Jager** iz Hruševca.

Zmagovalka med letniki 1986 je postala **Tanja Žibret** s Planine, ki nad svojim uspehom ni bila presenečena. Na krosih je bila že druga



Tanja Skale, prvakinja med šestimi razredi

in tretja, letos pa je zmagala prvič. Aktivneje se ne ukvarja z nobenim športom. Drugo in tretje mesto sta zasedli Slivničanki **Tanja Kranjc** in **Klavdija Blaj**. "Treniram smučanje in nogomet in sem zadovoljen z zmago. Proga je bila dolga in luknjičava", je dejal redkobesedni **Simon Jecl** z OŠ Hruševca, zmagovalec med sedmošolci, ki je progo pretekel z odličnim časom 5:52. Drugi je bil **Milan Sebič**, prav tako iz Hruševca, tretje mesto pa je osvojil **Dejan Brečko** iz Slivnice.

V konkurenci osmih razredov je med dekleti lansko zmago ponovila **Špela Hrovatič** iz Dobrine. Še ne dolgo nazaj je trenirala atletiko, a je treninge opustila. Z organizacijo je bila zadovoljna. Druga je bila **Barbara Topličevac** iz Dobja, tretja pa **Jasna Gradič** iz Slivnice. Nekaj časa se je z atletiko ukvarjal tudi "kralj" krosa med osmošolci, **Sašo Gračner** s Planine: "Treningi so bili naporni in vožnja utrujajoča, tako da se mi ne ljubi več trenirati. Zdaj se ukvarjam s košarko. Zmagal sem prvič, proga pa je bila zelo težka in razmočena." Za Gračnerjem sta se uvrstila Slivničana **Klemen Veber** in **Primož Vodeb**.

Pri ekipnem vrstnem redu je prišlo do zelo zanimive situacije. V konkurenci fantov sta bili OŠ Slivnica in Hruševca izenačeni, zato so odločale uvrstitve posameznikov na najvišja mesta, a tudi tu sta si bili šoli popolnoma

enakovredni, tako da sta si na koncu razdelili prvo mesto. Tretja je bila OŠ Franja Malgaja. Pri dekletih je bila ekipno najboljša OŠ Slivnica, pred OŠ Franja Malgaja in OŠ Dobje.

Tekmovanje je spremljal kot vodja ekipe OŠ Franja Malgaja tudi **Vlado Artnak**, duša šentjurskega atletskega kluba. Rezultate in stanje naše osnovnošolske atletike je ocenil takole: "Vidi se, da imajo več uspehov otroci iz okolice in vaških okolij, ker se več gibajo. Današnja tekma je bila izjemno težka, proga pa nekoliko predolga. Nedvomno je med osnovnošolci najti perspektivne atlete, a jih je zelo težko motivirati za treninge. Danes je naš klub na kros pripeljal dve atletinji, ki dosegata vrhunske rezultate in skušata z vabili pritegniti kakšnega novince oziroma novinko za treninge. Toda težko je pričakovati dober odziv. Danes smo videli, kako je treba garati za uspeh in mnogim se atletika zameri na takšnih tekmovanjih. Lažje in bolj zanimivo se je ukvarjati s športi z žogo, kot je recimo nogomet, ki ima na nekaterih šolah zelo dobro podporo."

Nekaj pripomb tekmovalcev in športnih pedagogov je bilo le nad dolžino proge, saj je bilo nekaj nastopajočih ob prihodu na cilj skoraj preveč izčrpanih. "Zaradi težav z vremenom smo kros morali prestaviti za dva dneva. Zato proge ni bilo moč drugače izpeljati, pa še zelo težka je bila. Sicer pa je smisel krosa tek čez drn in strn, kar pomeni, da je nekoliko težji kot običajni teki. Nekaj pripomb je bilo, ker nismo pripravili medalj za najboljše, toda na Celjskem se jih ni dalo dobiti niti v eni trgovini. Kros nas je stal 40.000 tolarjev, kar naj bi pokrila Občina. Upajmo, da ne bodo tako kot lani, ko so nam ostali dolžni še za dve



Saša Gračner, bivši atlet, je pokazal, da zna še vedno teči

tekmovalni, zopet prelomili obljube", je pripovedoval športni pedagog na OŠ Ponikva in glavni organizator krosa **Hasan Toromanovič**. Na vprašanje glede atletske steze na Ponikvi, ki je katastrofalna in podobna zorani njivi, pa je dejal: "Naš ravnatelj je poslal že na tisoče dopisov na Občino, a odziva ni nobenega. Žalostno je, da so si krajanji sami z udarniškim delom zgradili stadion, ki sedaj propada. Na občini nikakor nečajo dodeliti sredstev za obnovo oziroma za vzdrževanje."

L. H.



Tanja Žibret, najboljša med letniki 1986

TENISAČI ZAKLJUČILI SEZONO

Teniški klub Šentjur je tudi letos organiziral zaključni ekshibicijski turnir dvojic, ki se je zgodil v nedeljo, 17. oktobra. Udeležilo se ga je 40 tenisačev, kar je več kot je bilo pričakovati glede na letošnje klubske turnirje, ko je bilo Šentjurčanov zelo malo. No, tokrat so bili v večini. Nekateri so se celo posebej za to priložnost vrnili v Šentjur, kot sta **Alojz Hernaus** in **Jože Čurčić**, "stara" Šentjurčana, ki sta prišla na zaključek sezone iz Velenja. Ta je bila po ocenah vodilnih uspešna. Število članov jim kaj prida ni uspelo povečati, so pa zato izvedli vse načrtovane turnirje. Nekoliko se je zavlekel projekt

razsvetljave igrišč, toda v klubu so končno dobili reflektorje, tako da bo v novi sezoni zagotovo mogoče igrati tudi ob večerih.

Sam turnir je potekal v zelo sproščenem in netekmovalnem vzdušju. Najuspešnejši sta bili dvojici **Bedek/Oset** in **Mackošek/A. Šporn**. Na družabnem srečanju v Okrepčevalnici Bak so si tenisači z žrebom razdelili nekaj praktičnih nagrad in se v "sodelovanju" s pleskavicami, vinom, moštom in pivom malce razgovorili in povsili.

L. H.

Začetek prvenstva tudi za košarkarice

V oktobru so s prvenstvom začele tudi igralkе ŽKK Šentjur. Pionirke so v štirih krogih tekmovanja v drugi pionirski ligi zabeležile eno zmago in tri poraze. Kadetinja, ki trenirajo pod vodstvom Andreje Zdovc, so v prvem krogu visoko izgubile v Šentvidu. Ekipa je letos slabša kot prejšnja leta, saj je prišlo do menjave generacij.

Mladinke so se pred letošnjim prvenstvom v prvi ligi okrepile in zaenkrat pokazale všečno igro. V uvodnem krogu so doma premagale Comet iz Slovenskih Konjic. Tekma naj bi bila odigrana v Hruševcu, toda gostujoči trener je trdovratno vztrajal, da mora tekma biti v šentjurski telovadnici, češ da ni bil obveščen o spremembi mesta igranja. Šentjurčank to

ni zmotilo, saj so zanesljivo, za štirideset točk, ugnale sosede iz Konjic. Okrepitvi iz Trbovelj sta pokazali največ, veseli pa dejstvo, da so priložnost za igro dobile vse igralkе, ki so se tudi skoraj vse vpisale med strelke. Teden dni kasneje so dekleta končno zaigrala v hruševski dvorani, kjer bodo na sporedu tudi vse preostale domače tekme mladink. V goste je prišla odlična ekipa ljubljanskega Slovana, s katero so se Šentjurčanke v prvem polčasu enakovredno kosale, potem pa jim je zmanjkalo moči. Zadnjo tekmo so igrale v Ljubljani pri Ježici in se zelo dobro upirale favoriziranim gostiteljicam. Še dve minuti pred koncem so zaostajale le za dve točki, potem pa jim je zmanjkalo moči in so izgubile za enajst.

L. H.

ŠAHOVSKE NOVICE

Vodi Gazvoda

Šentjurski šahisti redno igrajo mesečne hitropotezne turnirje, čeprav udeležba kdaj pa kdaj zaškripa. Tako je bilo tudi septembra, ko je nastopilo samo šest igralcev. Prvo mesto je osvojil Plahuta pred Jazbinškom (oba 4 točke), tretji je bil Biščan (2,5), sledijo pa Diacci (2), Gazvoda (1,5) in Djurdjevič (1).

V skupnem seštevku še vedno z naskokom vodi Gazvoda (34) pred Plahuto (25,5), Jazbinškom (21), Kolmanom (20), Biščanom (19), Potočnikom (16,5) itd.

Mladinci v državno ligo

Po dolgem času je šentjurska mlada šahovska garda spet dosegla odmeven rezultat. Pod vodstvom mentorja Marjana Drobneteta so zmagali v 1. mladinski ligi in si tako za naslednje leto priborili pravico do nastopanja v državni ligi. Pot do naslova prvaka pa je bila vse prej kot lahka, saj so ga

osvojili šele po dramatičnem razpletu v zadnjem kolu, ko so premagali ekipo Žalca, Polskava pa je izgubila dvoboj proti Domžalcenom. Šentjurčani so z osvojenimi 11 točkami zmagali pred ekipo ŠD Napredek Domžale (10), tretje je bilo ŠD Polskava (9), četrti ŠK Žalec (9) itd.

Naši so igrali v postavi Simon Jernej, Klemen Četina ter Urška in Grega Srdič. Izkazali so se prav vsi, še zlasti pa Klemen in Urška na drugi in tretji deski, ki sta osvojila po 5 oziroma 6 točk od 7. Grega je na četrti deski osvojil 3,5 od 7, Simon na prvi pa 2 od 7 točk. Dosežen uspeh je hkrati priznanje za preteklo delo in velika vzpodbuda za vnaprej, čeprav je v državni ligi kaj več kot boj za obstanek nerealno pričakovati.

Turnir ob občinskem prazniku

Kot vsako leto je tudi letos ŠD Lipa Šentjur organiziralo turnir ob občinskem prazniku. Druga stalnica ob tem turnirju je na žalost to, da zmaga redno odhaja iz Šentjurja, kar pa se je letos delno spremenilo.

Turnir je bil na sporedu 24. septembra, udeležilo pa se ga je 20 igralcev iz bližnje in širše okolice. V močni konkurenci - manjkali so samo Velenjčani - je zmagal Pešec, sicer Šentjurčan, a član celjskega kluba. Za njim so se zvrstili domači matadorji. Drugi je bil Biščan, tretji Kolman, četrto mesto pa sta si razdelila Drobne in Jazbinšek.

Dober začetek v ligi

22. oktobra se je pričelo letošnje tekmovanje v 1. šahovski ligi vzhod, ki bo potekalo v dveh vikendih. V uvodnih kolih so šahisti ŠD Lipa Šentjur igrali nadvse dobro, saj po štirih kolih delijo četrto mesto.

Najprej so s 4:2 premagali Lendavo, nato so z 2:4 klonili proti Polskavi, z Žalcem in Grižami pa so igrali neodločeno. Njihov prvotni cilj, tj. obstanek v ligi, so tako praktično že dosegli. **sg**

Konec šentjurskega nogometa?

Pretekli teden se je za šentjurski nogometni klub začel nadvse burno. Na naslov drugoligaša je prispel dopis Nogometne zveze Slovenije, ki je presenetil celotno nogometno javnost. NK Šentjur je moral za igranje prvenstvene tekme v Kopru plačati dvesto tisoč tolarjev neporavnanih obveznosti do NZS. Za vrat pa jim je sedla še davkarja s starimi dolgovi iz leta 1997, v višini petih milijonov tolarjev. Blokadi žiro računa se ni bilo mogoče izogniti. Dolga seveda niso mogli odplačati, zato so bili Šentjurčani suspendirani in tekme v Kopru niso odigrali. Upravi je tako ostal le še en teden za zagotovitev sredstev, v nasprotnem primeru bi sledil dokončni suspenz in nadaljevanje tekmovanja v najnižjem nogometnem razredu.

Igralci in trener so prizadeti, ker kaj takega niso pričakovali. O mnenju in vzdušju v ekipi smo povprašali trenerja Grbavca: »Situacija v klubu je alarmantna, ekipa je potrta in igralci so se komaj sprijaznili z dejstvi. Imam težave z motivacijo igralcev. Mnogi si že iščejo nove klube ali pa zaposlitev. Menim pa, da je najvažneje osvojiti dovolj točk in si zagotoviti obstanek v drugi ligi.»

Kapetan ekipe Dejan Obrez: »Neigranje tekme v Kopru je prava katastrofa. Če nam že ne zagotovijo plač, bi lahko zagotovili vsaj igranje tekem. Težko verjamemo novim obljubam, saj nas je uprava do sedaj še vedno »nasrala«. Moram tudi poudariti, da nam ne izplačujejo niti potnih stroškov, da si moramo opremo kupovati igralci sami in da ni najosnovnejših pogojev za delo. Vsi igralci se trudimo kar se da, ampak nič ne pomaga. Ljudje iz uprave so skrajno neresni, edini, ki je kontaktiral z igralci je bil sekretar Andrešek. Igralci si ne želimo in ne mislimo igrati v najnižjem razredu.»

O trditvah, da je uprava skrajno neresna, sem se lahko prepričal tudi sam, saj mi ni uspelo dobiti nikogar iz upravnega odbora, niti predsednika, ki je odšel na Poljsko. Ostali pa verjetno ubujajo spomine na preteklost (verjetno tudi preteklost NK Šentjur, ko so (si) delili mastne denarce) in se v slogu »partizanov« skrivajo po rovih ter čakajo, da se problem reši sam. Zaradi tega smo se morali obrniti na »bratski« klub Publikum in na predsednika gospoda Klariča: »Spremljamo žalostne dogodke v nogometnem klubu Šentjur. Publikum je ponudil pomoč v višini sto petdeset tisoč tolarjev, a poudarjam, da se ne mislimo vmešavati v zadeve Šentjurja, niti si ne lastimo kluba. Dobro smo si zapomnili lepo gesto Šentjurčanov, ki so nam v času poplavl odstopili igrišče in nam tako rešili mariskateri problem. Na nek način smo jim to pomoč tudi dolžni. Na vprašanje o rešitvi težav smo slišali: »Trenutna rešitev je kratkoročna, Publikum pa je pripravljen pomagati.»

Trenutek resnice je moral priti, nogometni klub se je v zadnjih letih vedno reševal skozi šivankino uho. Situacija ni bila niti pol tako idilična, kot so jo želeli nekateri prikazati. Iz uprave so znova in znova pošiljali pozitivne signale v obliki nenehnih obljub, a največkrat je šlo le za mlatenje prazne slame. Največ izgublja nogomet. Menim, da bi bilo škoda predvsem mladinskih selekcij, ki uspešno nastopajo v svojih konkurencah. Kot kaže le - te še niso ogrožene, saj sta občina in župan pristala na podporo v okvirih občinskega proračuna.

Po zadnjih informacijah je problem kratkoročno rešen, igralci so potovali v Sežano in bodo nadaljevali s tekmovanjem. Na dokončno rešitev pa bomo čakali precej dlje, če jo bomo sploh dočakali.

Luka Žerjav

Trije skozi sito

Odbor za vrhunski šport Združenja športnih zvez pri Olimpijskem komiteju Slovenije je izdal seznam kategoriziranih športnikov, ki je veljaven od 1. oktobra 1999. Seznam je narejen na osnovi: športnih rezultatov, ki so jih športniki dosegli v obdobju od 01.05.1999 do 31.08.1999, kriterijev za kategoriziranje športnikov v R Sloveniji in predlogov nacionalnih športnih panožnih zvez.

V šentjurski občini imamo potemtakem sedaj tri kategorizirane športnike. V državni razred se je uvrstil Uroš Urleb, član Tae kwon-do kluba Ahac (tehnika). V mladinskem razredu pa sta atleta, člana Kovala Klemen Laurenčak (5000 m) in Martina Ratej (kopje).

Naslednja kategorizacija bo opravljena februarja. **br**

ŠPORTNIK LETA 1999

Bralci Šentjurskih novic boste tudi letos lahko izbirali najuspešnejšega športnika leta 1999 oziroma športno osebnost občine Šentjur.

Izbor bo tekkel po naslednjem postopku:

Športna društva, klubi, posamezniki in drugi nam na naslov ŠN, Dušana Kvedra 11, Šentjur, do petka, 22. novembra 1999, pošljite svoje predloge za športnika leta. Športnik leta naj bo doma iz naše občine, seveda rezultatsko uspešen, še pomembneje pa je, da je pozitivna športna osebnost. Predlogi naj obsegajo do 15 tipkanih vrstic opisa predlagančevih odlik in fotografijo. V naslednji številki ŠN bomo vse predlagane predstavili, nakar se bo pričelo dvomesečno glasovanje bralcev s kuponi.

Športnika leta bo po strokovnih merilih izbrala tudi Športna zveza.

Obe razglasitvi bosta v začetku februarja leta 2000 na javni zabavni prireditvi, verjetno v Hotelu Žonta.

Uredništvo

Iz tabora KK Kemoplast

Polovičen izkupiček

Košarkarji Kemoplasta so v prvih štirih krogih 1. B SKL zabeležili dve zmagi in dva poraza in se nahajajo v sredini lestvice. Zaenkrat z igro niso preveč navdušili. So se pa zato po zmagi v Novi Gorici uvrstili v osmino finala Pokala Slovenije, kjer so minulo soboto igrali pred domačim občinstvom s prvoligašem Krko iz Novega mesta. Končno je potrdilo o državljanstvu dobil Damjan Novakovič, ki je že na prvi odigrani tekmi pokazal, da bo z njim igra Šentjurčanov boljša. Uvrstitev v končnico bi z Novakovičem morala biti realno dosegljiva. Ali je ob tridesetletnici košarke v Šentjurju mogoče doseči tudi uvrstitev v prvo ligo?

Prva tekma v novi sezoni je razočarala ne preveč številne gledalce, pa tudi igralce, ki so pričakovali domačo zmago. Toda Ilirija je bila boljša, še posebej v drugem polčasu, ko so Ljubljanci "povozili" Šentjurčane. Vzdušje v ekipi pred lokalnim derbijem z Banexom tako ni bilo najboljšo, saj je bila zmaga skorajda nujna. To se je tudi poznalo v prvem delu tekme, ko so Konjičani bili boljši. V drugem pa je Šentjurčanom vendarle steklo. Izvrstno sta zaigrala centra Igor Zorko in Dejan Tomažin, sijajno je zadeval Boštjan Kočar (šest trojk) in na koncu je Kemoplast zmagal za 20 točk. Sledili sta gostovanji v Ljubljani. Bežigrad je bil za Šentjurčane pretrd oreh, saj je vse skozi vodil, Kemoplastovci pa so delovali nerazumljivo brezvoljno. Drugače je bilo čez teden dni, ko je v prestolnici prvič zaigral Damjan Novakovič, ki je ekipi Jurij Plava Laguna "nasul" 28 točk in bil najbolj zaslužen za zmago Šentjurja za 4 koše.

Minulo soboto je v osmini finala slovenskega pokala v Šentjurju gostovala Krka iz Novega mesta. Dolenjci, ki nastopajo v evropskem pokalu, so popolnoma upravičili vlogo favoritov. Že po dveh minutah so si priigrali 10 točk prednosti in svoje vodstvo vseskozi

stopnjevali. Na koncu so zmagali s 105 : 69. Pri Šentjurčanih sta največ pokazala Zorko z osemnajstimi in Novakovič s petnajstimi točkami. Na žalost pa si je srečanje ogledalo le kakšnih 200 gledalcev. Nekateri ljubitelji košarke so se očitno raje zabavali na tržnici, kjer so se kazala lepa dekleta in prepevali slovenski estradniki.

Na prvih tekmah sta bila najboljša Ljubljancina v dresu Kemoplasta, Dejan Tomažin in Igor Zorko. Slednji v pripravljalnih tekmah ni pokazal veliko, zaenkrat pa je odigral odlično in je tudi najboljši strelec ekipe. Tomažin sicer nima najboljšega odstotka meta, vendar to nadomešča z odličnimi skoki in veliko borbenostjo. Pohvaliti velja tudi Boštjana Kočarja in Petra Mačka, ki sta na vseh tekmah igrala solidno. Zaenkrat na žalost še ni v formi Vinko Rovšnik, ki na trenutke vse preveč "carini" žogo, pa tudi njegov met še ni na nivoju lanske sezone.

Toda trener Igor Pučko je že pred začetkom sezone napovedal, da vrhunec forme pričakuje, ko bodo na sporedu najpomembnejša srečanja. Tekme s favoriti lige, Novo Gorico, Radensko in Elektro, Šentjurčane še čakajo, tako da dosedanja poraza še nista usodna. Moštvo je okrepil Damjan Novakovič, ki je izvrsten strelec z razdalje, kar je ekipi v prvih krogih najbolj manjkalo. Prvotni cilj, uvrstitev v končnico za prvaka, bi z njim moral biti dosegljiv. Skrita želja je, da bi se šentjurska košarka ob tridesetletnici obstoja morda celo uvrstila v prvo slovensko ligo. Zaenkrat je to utopija, toda ekipa je s prihodom Novakoviča zares veliko pridobila. Pa tudi forma se dviguje, tako da se Šentjurčani ne bi smeli bati nobenega tekmečca. V 5. krogu prvenstva bo v soboto, 30. oktobra, v Hruševcu gostovala Radovljica.

Nataša Oset zmagovalka krosa dela

Prejšnjo soboto je bilo v Velenju eno najbolj tradicionalnih slovenskih atletskih tekmovanj, 34. kros za pokal časopisa Delo. Na predlog Športne zveze se ga je udeležila tudi občinska reprezentanca Šentjurja, ki je nastopila v enajstih kategorijah. Najuspešnejša je bila Nataša Oset, ki je zmagala v konkurenci starejših mladink. Športnica Šentjurja 1997 je bila zelo vesela zmage, potihem pa je dober rezultat pričakovala, saj zadnje čase veliko trenira kros, čeprav tudi svojih paradnih disciplin, tekov na srednje proge, ni opustila. Ekipa starejših mladink je bila druga. Sijajen je bil tudi Klemen Laurenčak, ki je med starejšimi mladinci osvojil tretje mesto. Nataša in Klemen sta tako kot še en član AK Koval, Ivan Kukovič, kandidata za nastop na evropskem prvenstvu v krosu. Ta bo na sporedu februarja prihodnje leto, ravno na prizorišču letošnjega Krosa Dela, torej pri nas v Velenju.

Omeniti še kaže zelo dobro uvrstitev Nataše Hrovatič, ki je bila med osmošolkami deveta. Preostali naši predstavniki so nastopili bolj v skladu s Coubertinovim izrekom "Pomembno je sodelovati", saj so bili uvrščeni v drugo polovico tekmovalcev.

L. H.

Atletske novice

Med tem časom, ko vas o dogajanjih v šentjurski atletiki nisem najbolj vestno obveščal, se je zgodilo marsikaj zanimivega... sicer pa, najbolje je, da si tole preberete do konca in izvedeli boste za vse podrobnosti v zvezi z dogajanjem v atletskem klubu Koval.

Na mitingu v Ljubljani je Luka Novak dosegel odlično drugo mesto v teku na 400m. V Murski Soboti je prav tako na mitingu Urban Novak dosegel tretje mesto na 100 m. Klemen Laurenčak, ki je nastopal v članski konkurenci, pa je osvojil peto mesto v teku na 2000m. V Kopru je bila Nataša Oset druga med mlajšimi mladinkami, Urban Novak tretji na 800m pri pionirjih, njegov starejši brat Luka pa četrti v teku na 400m z ovirami. Žal je imel Luka Žgur nemalo smole, saj je po tem, ko je tekkel z drugim rezultatom, padel na oviri in tekme ni mogel odteči do konca.

V Ptuj je bilo tekmovanje v malem maratonu, kjer je zmagal naš Ivan Kukovič. V teku na 7km je Primož Pangerl prav tako zmagal, še eno zmago pa je Šentjurčanom pritekla Nataša Oset.

Po tej zmagi na malem maratonu je bil Ivan uvrščen v državno reprezentanco v peteroboju, ki je potekal na Madžarskem. Po vrnitvi iz tekme je povedal...

Na tekmo smo šli že malo prej, že v petek, čeprav se je dirka odvijala šele v nedeljo. Vožnja je bila zelo dolga, gre za 800 km, saj se je vse skupaj odvijalo na Madžarsko-Ukrajinsko-Romunski meji. Šlo je za peteroboj Romunija Madžarska, Slovenija, BIH, Hrvaška. V ekipi nas je bilo pet. Bila pa je to tekma na 21 km. Proga je potekala po mestu, tri kroge po 7 km, bila je zelo težka, rahlo valovita, onemogočala nas je tudi velika vročina, ker je bil štart v poznem dopoldnevu. Poleg tega smo tekli po asfaltu. Na ta peteroboj sem se uvrstil s časom 1.08.22, ki sem ga dosegel na Ptuj, to je bilo približno minuto in pol pred drugim zasledovalcem.

Kakšen čas pa si dosegel na Madžarskem ?

Tam smo zaradi te proge in hude vročine zaostali za rezultatom vsi, tudi zasledovalec, ki ima osebni rekord okrog ene ure, je tekkel okoli pet minut slabše. Sicer pa sem dosegel dvainvajseto mesto, ekipno pa smo dosegli drugo mesto za Madžarsko, tretji so bili Hrvati.

Kakšni so tvoji cilji v prihodnosti?

Naslednja zadeva, ki se ji želim čim bolj približati, je preseči osebni rekord na 21 kilometrov, računam pa tudi na nastop na Ep v Krosu. Vse sile bom podredil pripravam na to tekmo, ki bo v začetku decembra v Velenju.

L. H.

Jernej Jančič

Povzroča pivo prebavne motnje?

Po tem, ko so ob spomladanskem čiščenju učenci iz OŠ Loka počistili odlagališče odpadkov nedaleč od neselja Loka, se je očitno ista oseba preselila na drugo lokacijo med Setelko in Prevorjem. Sodeč po odpadkih, gre v večji meri za pločevinke piva in pampers plenice, nekomu (ljudje pravijo da se prevaža z rdečim avtomobilom z registrsko številko, ki se končuje na 23) pivo povzroča resne prebavne motnje.

S Prašnikarji do svetništva

K Slomškovega svetništva, ki se je pričelo s ponkovskim kaplanom Prašnikarjem, bi lahko odločilno pripomogel nogometni Prašnikar, ki je takorekoč čudežno popeljal mariborske nogometaše na evropsko sceno..

Za preobleko še vsebina?

Na vprašanja, če bo za spremembo vsebine ŠN potrebno toliko časa, kot za spremembo naslovnice, odgovarjamo: »Verjetno, če bomo preživeli«.

Mestnišku se slabo piše

Z ozirom na to, da ga pri blagoslovitvi »njegove« prevorske šolske podružnice ni bilo, njegova potencialna konkurentka profesorica Perčeva pa je ob boku župana Malovrha celo ponižno pristopila tudi k obhajilni mizi, kaže, da se potujočemu Rudiju izteka zadnji mandat.

Pomembna je vztrajnost

Rok za dograditev prevorske šole se je iztekel 1. spetembra, otvoritev je bila tri tedne kasneje, blagoslovitev še tri tedne kasneje. Prevorjani so

prepričani, da se celo lahko zgodi, da se bo v tretjem tritedenskem roku v šoli morda pričel tudi še pouk.

Po igrače k sosedom

Če bi v šentjurskih vrtcih iz 70%-nega kupa, ki ga namenijo za plače, dali kaj na 1%-ni kup, iz katerega kupujejo igrače in igrala, jim otroci ne bi uhajali v Resevno.

Nič več črna pika

»Slivniško jezero je črna pika mojega županovanja!«

Leto po tej predvolilni izjavi župana Malovrha ugotavljamo, da je ta črna pika zeleno-zaraščena, brezperspektivna in dokončno pozabljena.

Policisti spet na Planini

Za organizatorja prireditve in razglasitve najboljšega policista kandidira KS Planina: prvo-nagrajeni policist bo smel priviti električno varovalko v Kovačevi asfaltni bazi.

Pozabljena mladost

Prav zanimivo je videti, kako je skrbnik kulturnega doma ob prenovi v trenutku pozabil na svojo še ne tako davno precej divjo mladost in v svoji neizmerni amneziji izgubil vso razumevanje za šentjursko mladino.

38.000 lesketajočih se bleskov

Na račun študentov se v kulturnem domu sedaj tako zelo blešči, da je nošnja sončnih očal obvezna ne samo podnevi ampak tudi ponoči, saj lahko v nasprotnem primeru trajno oslepite.

NAGRADNA KRIŽANKA





SESTAVIL: FRANC PEŠEC	NALEPKA	JUŽNO- AFRIŠKA REPUBLIKA	URAN	KRAJ NA MALIH SUNDISKIH OTOKIH	KRAJ V ZAHODNI AVSTRIJI	JOD	PAPIGA	OŠABEN	PREBIVALEC AMERIKE	
NAŠE GLAVNO MESTO										
EMIL ADAMIČ			RIMSKA 2 URADNA		KRATICA ZA RAČ. POMILNIK KRAJ NA OTOKU PAGU					
SPREHODI										
AVSTRIJA		KRAJ OB ITALIJ. OBALI VODJA UP. SUŽ- NJEV V RIMU					URS RABBER IGRALKA GARDNER			
GRŠKA ČRKA				KLICATI (HRVAŠKO)						
CELJE										
NOVICE	ZVEZA (RUSKO)	ENA OD BARV	IGOR BERGANT	UMRLA ANGLEŠKA PRINCESA	MUSLI- MANSKO M. IME	SANJE, SNOVI	OGLJIK NEKO. AM. PREDSIEDNIK	PRODARNI CENTER GRAM	ANTON VODNIK DUŠIK DALMAT. DOM. IME	ČEŠKA NAJŠTE- VILNEJŠA RASTLINA
GESLO										
NESAMO- STOJNI							TELESNA TEKOČINA	RADIJ REKA V ROMUNIJI	ELEONORA JANKOVIČ PREDLOG	RADON ŽEL. PROGA
GESLO (nadaljevanje)										SREDIŠČE VRTENJA
IZŠOLANE, IZOBRAŽENE						MESTO NA FLORIDI (ZDA)			PEVEC ROBIČ KALIJ	
POKLIC (HRVAŠKO)						MALA NIT			NOVICE NAŠA POKRAJINA	

ŠLOVARČEK: BIMA - kraj v Malih Sundih, FANO - kraj ob italijanski obali, OLT - reka v Romuniji

Nagrade za pravilno rešeno križanko iz prejšnje številke podeljuje Gostilna Kajzler iz Šentjurga. Žreb je določil, da prvo nagrado, gostinske usluge v vrednosti do 3000 SIT, prejme Ivanka Debenak iz Primoža. Drugo nagrado, gostinske usluge v vrednosti do 2500 SIT, bo lahko izkoristil Stane Kostanjšek iz Kranjč. Tretja nagrada, gostinske usluge v vrednosti do 2000 SIT, pa pripada Mariji Krofi iz Planine. Čestitamo!

VULKANIZACIJA

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur
Tel: 063/ 741 007, GSM: 041/ 630 652

10 ÷ 15%
popust

pri gotovinskem plačilu gum



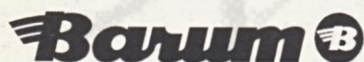
Celje - skladišče

D-Per
18/1999



COBISS 0

Sava Semperit **DEBICA**



S tem kuponom
še dodatni

3%
popust!

IZDAVAJKA

delovni čas:

delovnik 8.00 - 20.00
sobota 8.00 - 15.00

MOŽNOST PLAČILA NA VEČ ČEKOV!!!



OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev

z eno do deset letno GARANCIJO

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE



VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban